

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

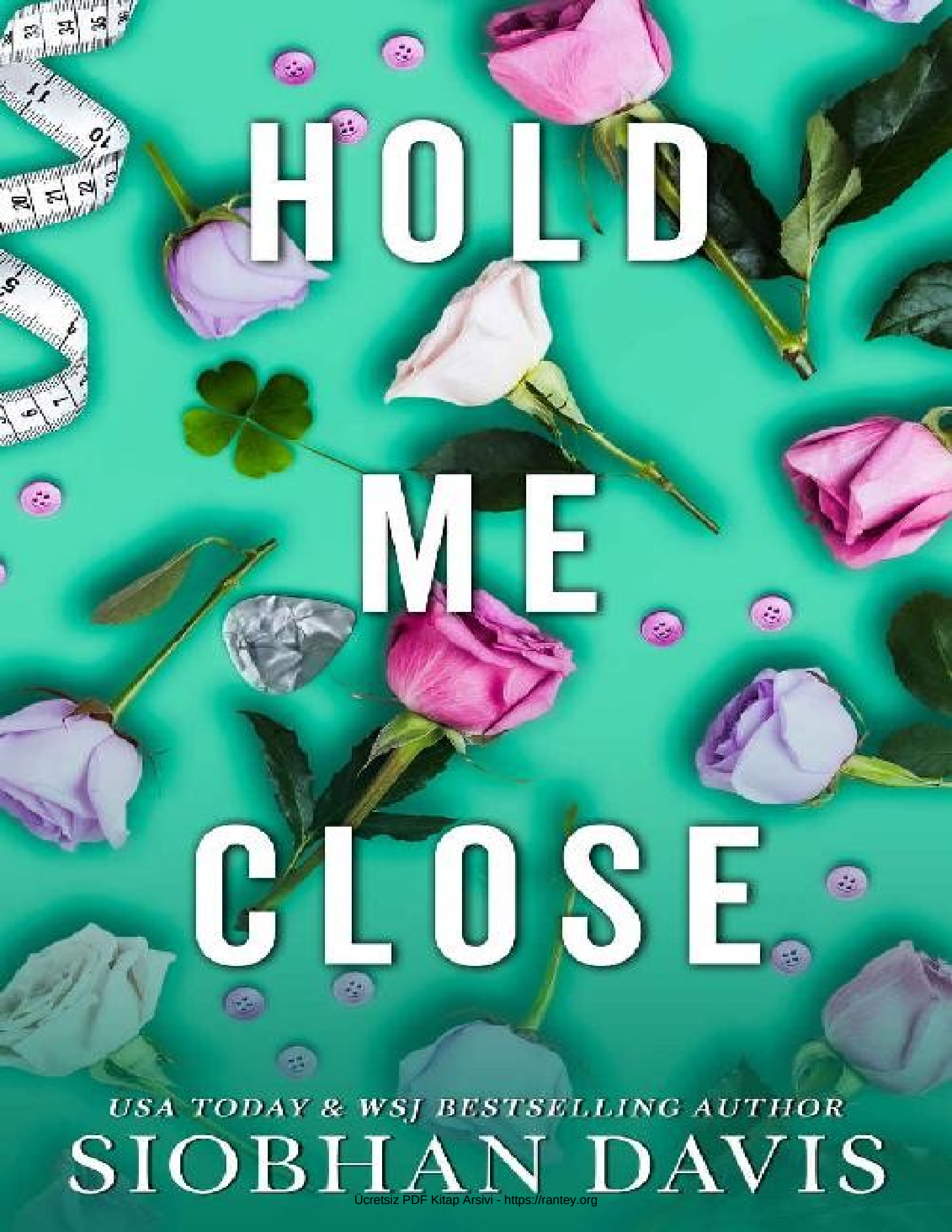
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HOLD ME CLOSE

USA TODAY & WSJ BESTSELLING AUTHOR
SIOBHAN DAVIS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

HOLD ME CLOSE

USA TODAY & WSJ BESTSELLING AUTHOR
SIOBHAN DAVIS

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Sonsöz

Sonsuzluk Değiştiğinde Örnek

İrlandaca Terimler/Sözler Sözlüğü

YAZAR HAKKINDA

SIOBHAN DAVIS'IN KİTAPLARI

YAZARDAN NOT

Bu roman *Seni Sevmeme İzin Ver*'in sonsözünden yaklaşık yedi yıl sonra geçmektedir. Bu kitabın arkasında İrlandaca sözcükler ve deyimler sözlüğü bulunmaktadır.

Bu tek başına okunabilecek bir kitap değildir. *Hold Me Close*'u okumadan önce *Say I'm the One* ve *Let Me Love You* kitaplarını okumalısınız.

Adil uyarı - bunun için biraz mendile ihtiyacınız

olabilir! İyi okumalar ve İrlanda'dan kucak dolusu

sevgiler.

("Gerisini sen iç," diyor Ash, beyaz şarabın kalanını Viv'in bardağına boşaltarak. "İhtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Karım, baldızı ve en yakın arkadaşına bakarken kaşlarını çatıyor. "Bana bok gibi göründüğümü söyleme şeklin bu mu?"

"Puh-lütfen." Kız kardeşim gözlerini deviriyor. "Bu sanal bir imkânsızlık. Sen her zaman büyüleyici görünüyorsun, bebeğim."

Daha doğru bir söz söylenemezdi. Karım tam bir tanrıça ve yaşlandıkça daha da güzelleşiyor. Düzenli olarak kendimi çimdikliyorum. Onun benim olduğuna hâlâ inanamıyorum. Onunla böylesine güvenilir hayatı paylaşabildiğime. Viv bana hayal etmeye bile cesaret edemediğim her şeyi verdi ve onu çok seviyorum.

Aşkımız için çok mücadele ettik ve aşkımızı ya da onu asla hafife almıyorum.

Ona baktıkça kalbim eriyor, doğal güzelliğine ve her gözeneğinden yayılan zarafetine hayran kalıyorum. Viv'e güvenilir genler miras kalmış. Kayınvalidem Lauren altmış altı yaşında ve hala Hollywood'un en çarpıcı kadınlarından biri. Zarif bir şekilde yaşlanmayı seçti, estetik ameliyatları reddediyor ve simsiyah saçlarını kaplayan kalın gri çizgileri gururla sergiliyor. İyi besleniyor ve düzenli olarak spor yapıyor ve hala güzel bir vücuda sahip. Viv'in babası da hiç fena değil. Yetmiş altı yaşından yıllarca daha genç görünüyor ve bir keman kadar formda ve bir çivi kadar keskin. Böyle devam ederlerse, hepimizden daha uzun yaşayabilirler.

Ash, Viv'in kolunu sıkmak için Jamie'nin etrafından dolanıyor. "Bu benim sana stresli göründüğünü söyleme şeklim. Çok fazla çalışıyorsun."

Keşke hepsi bu kadar .

Kolumu omuzlarına atıp kabinde ona yaklaştığımda Viv şarabından sağlıklı bir yudum alıyor. Bu İtalyan restoranı Viv'in en sevdiği yerlerden biri çünkü geniş kadife arkalıklı dairesel kabinleri rahat ve altımızın rahatlıkla sığabileceği kadar mükemmel. Ayrıca L.A.'in daha sakin bir bölgesinde yer alıyor ve ünlülerin uğrak yerlerinden biri değil. Buraya geldiğimizde kimse bize geçici bir ilgiden fazlasını göstermiyor. Yemekler de ölmek üzere ve Viv'in sevdiği bu bramble cin kokteyli servis ediyorlar.

"Senin için üç kelimem var. Tencere. Su ısıtıcısı. Siyah." Viv, Ash'i bilmiş bir bakışla süzer.

"Aradaki fark, benim bakmam gereken bir çocuğum olması. Senin dört tane var." "Ve iki ergen erkek çocuk hiç de değil," diye ekliyor Audrey.

kadehinde şarap.

"Bize bundan bahset," diyorum son Peroni'mi devirirken.

"Daha fazla sorun mu?" Alex kaşlarını çatarak soruyor.

"Çocuklar beş gün okuldan uzaklaştırıldı," diye itiraf ediyor Viv ve ses tonundaki gerginliği duyuyorum.

Eğilerek şakağına bir öpücük konduruyorum ve ona sarılıyorum, keşke ikimiz için de tüm stresi emebilseydim.

Jamie garsonu işaret ederek, "Bu ikisinin de yapacağı bir şey değil," diyor. "Ne oldu?"

Cevap vermeden önce bir şişe şarap ve üç bira daha sipariş edene kadar bekliyorum. "Okuldaki bazı bok kafalılar Saffron Roberts'ın bir pornosunu ele geçirmişler ve fotoğraflarını basıp Bodhi'nin dolabına yapıştırmışlar," diye açıklıyorum.

Jamie nefesinin altında küfrediyor.

"Bu yeterince kötü değilmiş gibi, onunla kız hakkında alay ettiler ve işte o zaman Bodhi kendini kaybetti," diye ekliyor Viv. "İlk yumruğu o attı. Sonra East olaya dahil oldu, çünkü bilirsiniz o her zaman kardeşini savunur ve koridorda büyük bir kavgaya dönüştü."

"Umarım bunu yapan şerefsizleri açığa alırlar." Alex'in çenesi gergin, gözleri Viv ve benim ilk öğrendiğimizde hissettiğimiz öfkeyle parlıyor.

"Onları okuldan atmalılar," diyor Jamie. "Ve Bodhi kendini savunduğu için cezalandırılmamalı."

"Bu işler böyle yürümüyor," diyor Alex. "Okul herhangi bir şiddete göz yumuyor gibi görünemez. Eğer ilk yumruğu Bodhi attıysa, onların gözünde o da aynı derecede suçludur." Alex neden bahsettiğini biliyor. İkizler doğana kadar bir okulda futbol koçu olarak çalışmış.

yerel özel lise. Ergenlik çağındaki erkeklerin vücutlarına dolan testosteron ve saldırganlıkla ne kadar değişken olabileceklerini anlıyor.

Garson önüme taze bir bira koyduğunda teşekkür etmek için "İlgili herkes uzaklaştırıldı," diye onaylıyorum.

Audrey kızların kadehlerini doldururken bir garson beliriyor ve ana yemeklerimizi masaya koyuyor.

Audrey çatal bıçak takımını kaldırarak, "Bodhi için çok kötü," diyor. "Çocuklar çok acımasız olabiliyor."

"Çocuklar daha önce de bu tür saçmalıklarla uğraşmak zorunda kaldılar." Viv makarnayı çatalının etrafında döndürüyor. "Ama bu yeni bir alçaklık. Bodhi bunu iyi idare edemiyor."

Bu yılın en hafif deyimini. Pizzamdan bir dilim alarak, "Akşam yemeğinde bize katılması için onu yatak odasından neredeyse kurbağa yürüyüşüyle çıkarmak zorundayım," diyorum. "Ve bütün hafta boyunca hiçbirimizle neredeyse tek kelime etmedi."

"Her şeyi içselleştiriyor," diyor Viv. "Ve bu iyi bir şey değil. Bir terapistle konuşmasını istiyorum ama reddediyor."

"Onu zorlayamazsın, tatlım." Ona tekrar hatırlatıyorum. Geçen hafta bu konuşmayı çok yapmıştık. "En azından duygularının bir kısmını şarkı yazarak dışa vuruyor. Çoğu gün stüdyomda yeni şeyler üzerinde çalışıyor."

"Bodhi'nin müzikle daha fazla kafayı bozmuş olması ironik," diyor Ash raviolisinin ısırıkları arasında.

"Pek sayılmaz." Viv bir bardak suya uzanmak için yemek yemeye ara veriyor. "Bodhi, Dillon'a bayılıyor ve Dillon da gitar konusunda doğuştan yetenekli. O ilk günlerde müzik sayesinde birbirlerine bağlandılar ve bunun Bodhi'nin Lori'nin kaybıyla ve bizimle yaşamaya başladığında hayatında meydana gelen büyük değişikliklerle başa çıkmasına yardımcı olduğuna gerçekten inanıyorum."

"Easton da gerçekten çok yetenekli," diyor Jamie, bir lokma pizzanın üzerine konuşurken.

Ash onun kaburgalarına dirsek atıyor ve uygun davranmadığımızda bizi azarlamak için kullandığı o sessiz yöntemle gözlerini ona diyor. Neredeyse yirmi yıldır menajerimiz olarak çalıştıktan sonra şimdiye kadar bize alışmış olması gerekirdi.

Her iki oğlumu da düşündükçe göğsümde bir gurur dalgası hissederek, "East her işin ustasıdır," diyorum. "Yetenekli bir gitarist ve davulcu. Tiyatroyu seviyor, sahneye doğal bir ilgisi var ve sporda da yetenekli."

"Yine de her konuda çok alçakgönüllü." Audrey gülümsüyor ve vaftiz oğluyla gurur duyduğu her halinden belli oluyor.

"E kesinlikle daha rahat biri," diyor Viv. "Her şeyi Bodhi kadar derinden hissediyor ama aynı şekilde üzerinde durmuyor. Bodhi daha yoğun ama aynı zamanda daha odaklı. Müzik sektöründe kariyer yapmak istediğini zaten biliyor."

"Bir şarkı yazarı olarak," diye detaylandırıyorum pizzadan bir ısırık daha aldıktan sonra. "Sahneye çıkmak için hiç arzusu yok."

"Bu beni şaşırtmadı." Alex tavuk parmesan'ını kesiyor. "Her zaman ilgiden nefret etmiştir."

Ash, "Bence iki çocuğun bu kadar farklı olmalarına rağmen bu kadar yakın olmaları harika," diyor.

Viv, "Bu hafta bir köşede sallanmamamın ana nedeni bu," diye açıklıyor. "Bodhi'nin konuşacak bir E'si olduğu sürece bunu atlatacağını hissediyorum."

"Cadılar Bayramı için hâlâ sana geliyor muyuz?" Jamie büyük bir parça pizza ısırmadan önce soruyor.

"Tabii ki. Bu bir gelenek." Bira şişemi dudaklarıma götürüp hızlı bir yudum alıyorum. "Yıllık Cadılar Bayramı partimizi yapmazsak Fleur ve Melody kıyameti koparır. Geçen hafta Oisin'in doğum gününden beri tek konuştukları şey bu."

"Emily de," diyor Audrey en büyük kızına atıfta bulunarak.

"Partiden sonra Oisin'i yatırıyorduk ve şimdiden Cadılar Bayramı hakkında konuşmaya başlamıştı," diyor Ash.

"Ah, yeniden çocuk olmak." Alex sırtarak başını sallıyor. "Endişelendiğin tek şeyin bir sonraki partinin ne zaman olacağı olduğu zamanlar."

"Ya da Cadılar Bayramı'nda hangi kostümü giyeceğinizi" diyor Viv.

Alex kıkırdar. "Reeve'e konuda çok kızdığımı hatırlıyorum. Cadılar Bayramı konusunda hep korkak davranırdı."

"Bu onun teatral yanıydı," diyor Viv, ilk kocası ve benim ikizim hakkında konuşurken sık sık olduğu gibi gözlerinde uzaklara dalan bir bakış beliriyor. "Yazın kostümümüzü planlamaya başladık," diye ekliyor yüzünü bana dönerek.

Güvenceye ihtiyacım olmamasına rağmen kalçamı sıkıyor. Aşkımıza güveniyorum ve artık ölü kardeşim tarafından tehdit edilmiyorum. Aslında Viv, Audrey ve Alex'in geçmişi yad etmeleri hoşuma gidiyor. Reeve hakkında yeni şeyler öğrenmek hoşuma gidiyor çünkü onu şahsen tanıma şansım hiç olmadı. Son nefesimi vereceğim güne kadar pişman olacağım bir şey.

"Aslında dikiş dikme tutkum böyle başladı. Reeve her yönden birbiriyle uyumlu temalı kostümler giymemizi istiyordu ve kimsenin giymeyeceği kostümler seçerek benzersiz olmak istiyordu."

"Biz ortaokuldayken Cadılar Bayramı partileri düzenlerler ve en iyi kostüm için ödüller verirlerdi," diye anlatıyor Audrey, masanın öbür ucundan beni süzerek.

Alex, "Reeve ve Viv her yıl ya kazandılar ya da ikinci oldular," diyor.

"Reeve çok rekabetçiydi." Viv yanağıma bir öpücük kondurdu. "Partiden önceki haftalarda kostümlerimizin son rötuşlarını yapmak için saatlerce ayakta kalırdım." Parmaklarını çenemde ve yanaklarımda gezdiriyor. "Belki bu yıl kostümlerimizi ben yapabilirim," diye düşünüyor.

"Bu çok hoş bir düşünce Hollywood, ama bence senin çocukların kostümlerini yapmak, vakfı yönetmek ve evi idare etmek gibi yeterince işin var." Ben karımın omuzlarındaki yükü hafifletmeye çalışıyorum, arttırmaya değil. Yüğü hafifletmek için elimden geleni yapıyorum, ancak şirketimiz son birkaç yılda çok büyüdü ve hala albümler çıkarıyoruz, bu yüzden çok fazla boş zamanım yok. Çocuklar daha küçükken bir dadı tuttuk ve çocukları okula, oyun randevularına ve ders dışı etkinliklere götürüp getirmek için bir hizmetçimiz ve birkaç şoförümüz var, ancak hayat hala çoğu zaman telaşlı.

Hafta sonu Lauren ve Jon'la konuşup çocuklara bakıp bakamayacaklarını sormak için aklıma bir not alıyorum, böylece Viv'i yaramaz bir hafta sonu ya da hatta bir otelde bir gece için uzaklaştırabilirim. Son zamanlarda çok yoğun çalışıyor ve şimdi de Bodhi ve okuldaki tüm bu sorunlarla uğraşıyoruz. Onun için endişeleniyorum ve stresini hafifletmek için elimden geleni yapmak istiyorum. Baş başa geçireceğimiz bir gece tam da doktorun istediği şey olabilir.

Viv iç geçiriyor, dünyanın yükünü omuzlarında taşıyormuş gibi görünüyor. "Keşke kendimi klonlayabilseydim," diye şaka yapıyor.

"Sihirli formülü bulursanız, lütfen paylaşın." Audrey makarna tabağını bitiriyor ve tabağı itiyor. "Klinik her gün ağzına kadar dolu ve ben de sonuna kadar doluyum."

Alex karısının omuzlarını okşarken bir yandan da saçlarına öpücükler konduruyor. "Keşke daha fazlasını yapabilseydim."

"İkizler doğduktan sonra kariyerini bıraktın ve çocuklarla ilgilenip evi çekip çeviriyorsun. Payına düşenden fazlasını yapıyorsun." Audrey onun dudaklarını okşuyor.

"Gelip sizinle çalışması için birkaç doktor alacağınızı sanıyordum," diye soruyor Ash, son mantıyı mızraklayıp ağzına atarken.

"Çabalıyorum, ama bulduklarım çok az. Nitelikli doktor sıkıntısı var ve görüştüklerimin hiçbiri bana uygun değil. Uyum sağlayabileceğim insanlara ve doğru türde insani becerilere sahip doktorlara ihtiyacım var. Berbat bir hasta bakıcı olan pek çok kişiyle tanıştım. Muayenehanemde belli bir hava yaratmak için çok çalıştım ve büyürken bunu feda etmek istemiyorum."

"Sizin adınıza işe alım yapması için bir ajans tutmaya ne dersiniz?" Viv öneriyor.

"Recruit Plus'ın yöneticilerinden birini tanıyan bir tanıdığım var," diyor Ash. "Tıbbi bir bölümleri olduğundan oldukça eminim. İstersen Sheena'yı arayıp sorabilirim."

"Hiçbir zararı olmaz," diye kabul ediyor Audrey. "Bu harika olur. Teşekkürler Ash."

"Aisling Fleming yine kurtarmaya geldi." Kaşlarını sallıyorum ve kız kardeşime sırıtıyorum.

"Tanımadığın biri var mı?" Viv yemeğini bitirip şarap kadehini kaldırırken kız kardeşime gülümsüyor. "Senden yardım istediğim ve senin de arayabileceğin birini tanımadığın tek bir an bile düşünemiyorum."

Ash omuzlarını silkerek övgülerin sırtından yuvarlanmasına izin verdi. "Bu grubu yönetirken oyunun adı ağ .". Çatalını havaya kaldırıp bana ve Jamie'ye doğru tutuyor. "Ve bunu ileriye dönük olarak ödemeyi seviyorum. Bir bağlantının ne zaman işinize yarayacağını asla bilemezsiniz."

Gerçek bu değil mi? Ash, zekâsı sayesinde yıllar boyunca bizi pek çok badireden ve delikten kurtardı. "Sana sahip olduğumuz için şanslıyız. Collateral Damage'ın sensiz bu kadar başarılı olamayacağından hiç şüphem yok ve aynı şey şirket için de geçerli. Sana çok şey borçluyuz Ash."

"Duydum, duydum." Jamie onun dudaklarına gürültülü bir öpücük konduruyor. "Sen gerçek bir rock yıldızısın, bebeğim."

"Ah." Viv koluma yapışıyor, gözlerinde yaşlar parlarken genişçe gülümsüyor. "Çok tatlısınız ve Ash tüm övgüleri hak ediyor."

"Amin, kardeşim." Audrey kadehini kaldırarak önce Ash'in, sonra da Viv'in kadehiyle tokuşturuyor.

Cebimdeki telefonum titriyor ve kim olduğunu görünce kaşlarımı çatarak çıkarıyorum.

"Kim o?" Viv, yüz fark ettiğinde ses tonuna yayılan gerginlikle soruyor.

"Burası Doğu." Parmağımı ekranda kaydırıyorum ve telefonu kulağıma götürdüğümde yüksek ses kulak zarımı patlatıyor.

"Baba!" East arka plandaki gürültüyü duyabilmek için bağırıyor. "Eve gelmen gerek."

"Oluyor?" Kabinden kayarak çıkıp ayağa kalkarak soruyorum.

"Sorun Bodhi. Kendini kaybetti ve beni dinlemiyor."

"Yola çıkıyoruz," diyorum ve Viv çantasını alıp kabinden çıkarken onu sıkıntılı bir bakışla süzüyorum.

("Aman Tanrım," diyorum önümdeki enkazı inanmayan gözlerle inceleyerek. Bodhi'nin odası . Yatak devrilmiş- Dönmüş, yatağı yere serilmiş ve raflarındaki her kitap ve eşya ahşap zemine saçılmış. Annemle babamın Noel'de ona hediye ettiği küre paramparça olmuş ve Dillon'ın onun için çerçeveletip yatağının üzerine astığı özel olarak yazılmış şarkı sözleri yere atılmış, camı çatlamış ve kırılmış. Tüm çekmeceleri açık, içindekiler yere saçılmış ve gömme dolabından yatak odasına kadar uzanan, çoğu parçalanmış, kesilmiş ve giyilemez durumda olan bir giysi sırası var.

Hiçbirinin önemi yok. Maddi şeylerin yeri doldurulabilir. Şu anda tek endişelendiğim şey oğlum ve böyle alışılmadık bir şey yapmak için nasıl bir ruh hali içinde olması gerektiği. "Bodhi nerede?" Bir elimi göğsümde yayılan gerginliğe sürterek E'ye soruyorum.

Bobby, "Oğlun dışarıda," diyor ve Reeve'in ölümünden sonraki aylarda benim ve Easton için can simidi olan adamlarla yüzleşmek için topuklarımın üzerinde dönüyorum.

Şu anda maaşlı korumalardan oluşan bir ekibimiz var, ancak her zaman Bobby ve Leon'a yöneliyorum. Bu adamlara hayatım ve ailemin hayatı pahasına güveniyorum ve asla ayrılmamaları için onlara iyi bakılmasını sağlamak için elimden geleni yapıyorum.

"Leon onun peşinden gitti," diye ekliyor.

"Gidip onu bulacağım," diyor Dillon ve beni kollarına alıyor.

Beni yakınımda tutuyor ve kısa süreli güçlü kucaklaması beni çok ihtiyaç duyduğum güçle dolduruyor. Dillon geçen hafta benim dayanağım oldu.

En büyük oğlumuzun geçmişle ilgili son ifşaatlarla başa çıkmasına yardımcı olmak için mücadele ediyoruz.

Dillon bunun bir olasılık olduğunu bilmesine rağmen, "Endişelenmemeye çalış," diyor. Gitmeme izin vermeden önce beni öpüyor. "Burada kal. Onu sakinleştirmeye çalışacağım. East'le konuş."

Oğlumuz bilmiş bir bakış atıyor ve ben sessiz iletişimi okuyabiliyorum: Annene göz kulak ol. Dillon Bobby ile birlikte ayrılıyor ve ben ellerimi düğümleyip çözerken bakışlarımı darmadağın odanın üzerinde gezdiriyorum. Endişe kanatlarda bekliyor, içeri dalmaya ve içimle oynamaya hazır. "Kız kardeşlerin uyandı mı?"

Bu gece ne duymuş olabileceklerinden endişelenerek soruyorum. Eğilip yerdeki döküntüleri toplamaya başladım.

Easton başını iki yana sallayarak bir elini saçlarının arasından geçiriyor. "Hayır. Kapılarını emin oldum ve etrafa bok atmaya başladığında Bodhi'ninkini de kapattım."

Odada dolaşp Bodhi'nin odasından kalanları toplarken ona bakıyorum. Gerginim ve dikkatimi dağıtmak için ellerimle şeyler yapmam gerekiyor.

E sessizce yardım etmeye başlıyor, Bodhi'nin yatağını düzeltiyor ve şilteyi ters çevirip üstüne yerleştiriyor. Futbol ve ağırlık antrenmanlarından dolayı çok güçlü ve bu kadar uzun boylu, geniş ve yetişkin bir adam gibi görünürken sadece on altı yaşında olduğuna inanmak zor.

Babasına çok benziyor. Reeve'e de. Bazen Bodhi ve Easton'ı birlikte izlerken iki kere düşünüyorum çünkü bana Reeve'in on altı yaşındaki halini anımsatıyorlar ve bu bir hayalete bakmak gibi. E saçlarını Reeve'e çok benzer bir şekilde klasik Amerikan tarzında yaptırırken Bodhi daha keskin bir görünüm tercih ediyor. Şu anda saçlarını uçları ağarmış sarı olan sahte bir şahin şeklinde kullanıyor.

"Bu okulda olanlara gecikmiş bir tepki mi?" Bir süre sonra kırık çerçeveleri yerden almak için uzanarak soruyorum.

E bana doğru adım atıyor. "Dikkat et anne. Bu seni kesebilir."

"Neden bunu benim yapmama izin vermiyorsun?" Charlotte elinde faraş, fırça ve akülü süpürge ile odaya giriyor.

İçimden temizliğe devam etmek geliyor ama Bodhi ve Dillon'ı da bulmak istiyorum. Oğlumun iyi olduğunu bilmek için onu kendi gözlerimle görmem gerekiyor. "Teşekkür ederim Charlotte. Sadece kırık dökük şeyleri temizle. Ona zarar verebilecek her şeyi süpür ama gerisini bırak. Bodhi yaptıklarının sorumluluğunu almalı. Odasını düzeltmek ona bağlı olacak."

Charlotte başını sallıyor, yüz ifadesi onayladığını gösteriyor. "Teşekkürler, Lotty." Easton hizmetçimize çabucak sarılır ve Oğlumun uzun, geniş omuzları üzerinden gözleri benimkilerle buluşuyor. Yüzü sevgiyle parlıyor. Tüm çocukları çok seviyor ve onlarla çok iyi anlaşıyor ama kalbinde Easton için özel bir yer var ve bu kesinlikle karşılıklı. Charlotte, E'nin küçüklüğünden beri bizimle birlikte. Hiç evlenmedi ve yıllardır bizimle yaşıyor, genişleyen ailemize bakmamda bana yardımcı . Hepimizin ona değer verdiğini ve onu mutlulukla kendimizden biri olarak benimsediğimizi söyleyebiliriz.

Charlotte'u dağınıklıkla baş başa bırakıp koridora çıkıyoruz ve alt kata doğru ilerliyoruz.

Zemin kattaki koridorda yürüyüp rahat oturma odamıza doğru ilerlerken E kolunu omuzlarıma doluyor. "Her şey yoluna girecek anne." Beni güven verici bir şekilde sıkıyor ama her zamanki kendinden emin ses tonunda bir belirsizlik seziyorum ve bu beni çok rahatsız ediyor. "Bodhi sadece zor bir dönemden geçiyor ama atlatacaktır."

"Buna inanmak istiyorum," diyorum odaya girerken. "Ama bu onun yapacağı bir şey değil." Bodhi aklından geçenleri söyleme konusunda her zaman çekingen davranmış, duygu ve düşüncelerini benimle ya da Dillon'la konuşmak yerine sayfalara dökmeyi tercih etmiştir. Easton'a içini döktüğünü ve bunun beni rahatlatıldığını biliyorum ama son zamanlarda Bodhi sanki içsel bir kendini yok etme düğmesine basmış gibi ve geçmişte kullandığı başa çıkma araçları şu anda işe yaramıyor gibi görünüyor. Hatta kardeşine karşı daha temkinli davrandığından şüpheleniyorum ve bu beni çok endişelendiriyor.

Bu kadar endişelenmemin ana nedenlerinden biri de bu.

"Ne oldu?" Oğlumla yüzleşmek için arkamı dönerek sordum.

Easton dudaklarını ıslatarak bir elini kahverengi saçlarında gezdiriyor. Tıpkı Reeve'in saçları gibi, Kaliforniya güneşinin etkisiyle doğal sarı röfleler oluşmuş. "Kızma ama filmi izledik."

Çenem gevşerken içimdeki şok hızla yayılıyor. "Ne yaptın?" Şok anında yerini öfkeye bırakırken kekeliyorum. "İkinizden biri izlemek isterse birlikte izleyeceğimiz konusunda anlaşmıştık!" İkisinin de nasıl hissettiğini düşününce acı kalbime saplanıyor.

Film gösterime girdikten kısa bir süre sonra okuldaki bazı çocuklar Bodhi ve Easton'a Reeve ve Saffron hakkında kötü konuşmaya başladı. Hemen okula gittik ve durumu ele aldık ama bu bizi filmi tekrar gözden geçirmeye zorladı.

izlemeleri konusunu konuştuk. O zamanlar sadece on bir yaşındaydılar ve filmi izlemek için çok küçük olduklarını düşünüyorduk ama onları diğer çocuklardan nasıl koruyabilirdik? Herhangi bir ebeveynin on bir yaşındaki bir çocuğun yetişkinlere yönelik bir filmi izlemesine izin vermesi şok ediciydi ama sürpriz değildi. Pek çok ebeveyn ebeveynlik konusunda berbat.

Dillon ve ben filmi on üç yaşına geldiklerinde izlemelerine izin vermeye karar vermiştik. Karmaşık geçmişimizin temellerini kavrayabilmeleri için bu yaşın yeterli olduğunu düşündük ve silahlarımıza sadık kalmayı seçtik. Ancak on üç yaşına geldiklerinde çocuklar izlemek ve biz de gündemi zorlamadık. İzlemeye hazır olduklarına karar verdiklerinde onlarla birlikte izleyeceğimizi söyledik.

İsteğe bağlı
değildi. Bu bir
kuraldı.

Bu filmin her iki oğlumda da nasıl bir duygusal tsunami yaratacağını biliyorum, bu yüzden tek kelime etmeden ve onlarla tartışmamıza izin vermeden izledikleri için çok öfkeliyim.

"Özür dilerim anne. Planlı değildi. Spontane gelişti ve sen babamla dışarıdaydın. Okul meselesi yüzünden kafayı yediğini biliyorum ve seni endişelendirmek istemedim."

Bundan daha fazlası olduğunu hissediyorum ama E Bodhi'ye sonuna kadar sadık ve bu yüzden onu eleştirecek gücü kendimde bulamıyorum. Easton hayatımıza girdiği andan itibaren Bodhi'ye göz kulak oldu ve her zaman onun arkasını kollayacağını biliyorum. Bu kadar yakın olmalarını seviyorum. Birbirlerini ne kadar desteklediklerini seviyorum ve umarım bu film ilişkilerine zarar verecek bir şey yapmaz çünkü bu beni öldürür.

"Gerçeği bu şekilde öğrenmeni istemedim." mesafeyi kapatırken gözlerim yaşıyor. Ellerini ellerime aldım. "*Sen* iyi misin?"

Titreyen bir iç çekiş göğsünü terk ediyor. "Dürüst olmak gerekirse anne, çok kızgıyım." Neden olduğunu anlayarak başımı sallıyorum.

"Reeve bunu sana nasıl yapabildi? Nasıl bu kadar aptal olabilir?"

Yüzünde bir tiksinti ifadesi belirliyor ve bunu görmekten nefret ediyorum. Ama oğlumu gerçeğe doğal tepki verdiği için eleştirmeyeceğim ya da ona hissettiği şeylerin yanlış olduğunu söylemeyeceğim. "O genç ve ve hatalar yaptı."

"Ona para avcısı bir sürtük olduğunu söyledin! Onu uyardın ama o dinlemeyi reddetti! Hayatım boyunca onu baş tacı ettim ama o bunu hak etmedi."

"Keşfettiğin şeyin onunla ilgili mutlu anılarını silmesine izin verme Easton. Sen Reeve'i sevdin, o da seni sevdi. Aranızdaki her etkileşim sevgiden doğdu. Bu onun yaptıklarını mazur göstermez ama zor bir çocukluk geçirdi ve hayatı boyunca terk edildiğini hissetti. Bu onu savunmasız yaptı ama bu onun kötü bir insan olduğu anlamına gelmez. Hayatında bazı kötü kararlar vermiş iyi bir adamdı ve bu kararlar sevdiği insanlara zarar verdi."

E elimden kurtuldu ve odayı adımladı. "Onu nasıl savunabiliyorsun anlamıyorum. Sana yaptıklarından sonra onu nasıl geri alabilirsin bilmiyorum."

"Onu sevdim ve affettim. O iyi bir koca ve iyi bir babaydı."

Arkamda acı bir kahkaha çınıyor ve arkamı döndüğümde donup kalıyorum. Gözlerim Bodhi'nin omuzları üzerinden Dillon'inkilerle buluşuyor. "O bir pislikti ve annem de bir fahişeydi." Bodhi kelimeleri geveleyerek ayaklarının üzerinde sallanıyor ve ben hem dehşete düşüyor hem de aynı ölçüde endişeleniyorum.

"İçiyor muydun?" Kalbim göğüs kafesimin arkasında gümbür gümbür atarken sorunlu oğluma doğru ilerliyorum. Saf değilim. Ben de bir zamanlar gençtim ve bugünlerde her şey daha da gelişmiş durumda. Çocuklar nadiren çocuk kalıyor ve çok hızlı büyüyorlar. Çocuklar bir yıl önce partilere katılmaya başladıklarından beri içki içiyor olabileceklerinden şüpheleniyoruz.

Onlarla alkol ve uyuşturucu hakkında kapsamlı bir şekilde konuştuk ve onları doğru seçimler yapmaları için teşvik ettik. Oğullarımızdan hiçbiri bize bu konuda aktif olarak endişelenmemiz için bir neden vermedi.

Şimdiye kadar.

Bodhi iğrenç bir şekilde sarhoş ve sadece Dillon onu desteklediği için dik durabiliyor.

"O lanet filmi izledikten sonra herkes izler." Bodhi acı dolu mavi gözleriyle beni iğneliyor. "Bunu neden yaptın? O filmi neden yaptın?" Dillon onu tutuyor ve yere düşmesini engelliyor. "O bok ailemle birlikte gömülü kalmalıydı. Bunu bilmekten hayır gelmez. Bana yalan söylemeni tercih ederim."

Acı içimi dışıma çıkarıyor ve duygularıma tutunmakta zorlanıyorum. Ama tutuyorum. Çünkü bu benimle ve duygularımla ilgili değil. Bu oğullarımla ilgili. İkisi de acı çekiyor ve bizim işimiz onlara destek olmak.

"Sana asla yalan söylemeyeceğiz," diyor Dillon, Bodhi'yi göğsüne yaslayarak. "Annen o kitabı yazdı ve biz de bu filmi yaptık, kayıtları düzeltmek için. Her ne kadar hepimiz gerçeği örtbas etmek istesek de, ünlüler olduğumuzda ve tüm bunlar Hollywood'un arka planında gerçekleştiğinde bu imkansız."

"Geçmişini internetten öğrenmeni istemedik çünkü söylenenlerin çoğu yanlıştı," diyorum ona yaklaşarak. "Bunu biz olmadan öğrenmeni de istemedik. Baban ve ben olmadan izlememeliydin."

"Bu gerçekleri değiştirmez," diye mırıldanıyor. "Değersiz bir bok çuvalı gibi elden ele dolaştım. Beni sadece başka seçeneğin olmadığı için yanına aldın."

"Hayır, Bodhi." Dillon'u itmeye çalışırken gözlerimden yaşlar süzülüyor ama o çok sarhoş ve Dillon güçlü. "Gerçek bu değil."

Dillon'ın kollarında debelenirken, "Umurumda değil," diye bağırıyor. "Bırakın beni!"

"Kardeşim." Doğu yanıma geldi. "Yapma bunu. Onlar sadece yardım etmeye çalışıyor. Hepimiz öyleyiz."

Bodhi'nin göğsünden bir acı kahkaha daha yuvarlanıyor. "Senin lanet olası yardımına ihtiyacım yok ya da istemiyorum!" diye bağırıyor ve kardeşine düşmanca bir bakış fırlatıyor. "Umurumda bile değil! Hepsi saçmalık! Kimse beni istemiyor ama umurumda değil. Kimseye ihtiyacım yok. İnsanlar sadece seni hayal kırıklığına uğratar." Bodhi tuttuğu yerde debelenmeye devam ederken Dillon tökezliyor. "Tüm hayatım koca bir yalandan ibaret."

"Bu doğru değil." Easton başını sallar. "Ben senin kardeşimim. Biz senin aileniz. Bu yalan değil."

"Sen benim kardeşim değilsin," diye hırlıyor Bodhi, Easton'a çirkin bir bakış fırlatırken bir yabancı gibi görünüyor. "Sen benim kuzenimsin." Parmağını bana doğru uzatıyor. "Annemin annem olmadığı ve Dillon'ın babam olmadığı gibi."

Kan çanağına dönmüş gözleriyle beni delip geçiyor ve yüzünde silmeyi dilediğim bir dünya acı var.

Bunların hiçbirisi sır değil.

Bodhi onun için kim olduğumuzu her zaman biliyordu, ancak geçmişin tüm gerçeğini öğrenmek açıkça bazı şeyleri çarpıttı ve düşünce tarzını çarpıttı. Konuşmanın acı verdiğini biliyorum. Damarlarında dolaşan alkol de yardımcı olmuyor. O saldırırken tüm bunları hatırlamaya çalışıyorum.

"Annemin sana yaptıklarından sonra bana bakmaya nasıl katlanabiliyorsun bilmiyorum. Ya da seni onunla aldattıktan sonra o boktan sperm donörünü nasıl geri kabul edebildiğini. Neyin var senin? Neden böyle bir şey yaptın? Kendine hiç saygın yok mu?"

Kalbime bir kazık çakmış da olabilir. Acı iç organlarımı mengene gibi sarmış, nefes alamayacakmışım gibi hissedene kadar sıkıldıkça sıkıyor. El-dest oğlumun yüzündeki kızgın ifadeyi gözlemlerken yüzümden akan sıcak gözyaşlarını siliyorum. Onun acısı beni derinden yaralıyor ve şu anda kendimden nefret ediyorum. Neden bir film yapmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm? Neden bunun yardımcı olacağını düşündüm? Tek yaptığım her iki oğlumu da incitmek ve ilişkilerimize sonsuza dek zarar vermek oldu.

Kendimden şu anda olduğumdan daha fazla nefret edemezdim.

"Bu kadar yeter, Bodhi." Dillon'ın keskin sesi havadaki gerginliği kesip atıyor. "Annenle bu şekilde konuşmayacaksın. O seni seviyor ve senin de onu sevdiğini biliyorum. Bunun incitici bir konuşma olduğunu biliyorum ama Vivien'la böyle konuşmana izin vermeyeceğim."

Toplayabileceğini düşündüğümünden daha büyük bir güçle, Bodhi dirseğini Dillon'ın karnına saplıyor ve onu hazırlıksız yakalıyor. Dillon oğlumuzu tutuşunu gevşetiyor ve o da kendini kurtarıyor.

"Çok konuşuyorsun!" Bodhi dönüp parmağıyla Dillon'ın yüzünü işaret ederken ağzından tükürükler saçılıyor. "Sen de neredeyse Reeve kötüsün. Onu kandırmak için bilerek yola çıktın, sonra da hamileyken ortaya çıkıp onu strese soktun." Bu açıdan yüzündeki ifadeyi göremiyorum ama çirkin olduğunu anlamak için görmeme gerek yok.

East kollarını bana doluyor ve o bana sarılana ve ben ona karşı titrediğimi hissedene kadar her tarafımın titrediğini fark etmiyorum. Easton kardeşine bakarken dökülmemiş gözyaşları gözlerini dolduruyor, tıpkı Reeve ve Lainey'i kaybettikten sonra olduğu gibi tamamen kaybolmuş görünüyor. Başımı omzuna yaslıyorum ve kollarımı ona dolayarak, onun bana sarıldığı kadar sıkı sarılıyorum.

"Yaptığım şeylerden gurur duymuyorum," diyor Dillon. "Yaptıklarımın hayatımın sonuna kadar pişmanlık duyacağım ama anneni seviyorum. Seni, erkek kardeşini ve kız kardeşlerini seviyorum. Bunu tartışmanın zamanı değil. Geç oldu ve hepimizin uyumaya ihtiyacı var ama yatağa girdiğinde bizim için dünyalara bedel olmadığını düşünmeni istemiyorum Bodhi, çünkü öylesin."

"Sen kelimenin tam anlamıyla bizim oğlumuzsun," diye ekliyorum, sessizce arkasını dönmesi için yalvarıyorum. "Acı çekmenden nefret ediyorum. Nefret ediyorum"

Acı çekmenin sebebi biziz." Easton gitmeme izin veriyor ve ben de Bodhi'nin arkasından yürüyorum, onu kollarımla sarmak istiyorum ama onu kızdıracak başka bir şey yapmaktan da korkuyorum. Dillon beni önüne çekiyor ve ben Bodhi'ye bakarken koruyucu kollarını belime doluyor. "Kafanın karışık olduğunu biliyorum ama seni seviyoruz Bodhi. Seni nasıl evlat edindiğimiz konusunda ne düşünürsen düşün, bunu ailemizin bir parçası olmanı istediğimiz için yaptığımızı bil ve seninle tanıştığım andan itibaren seni tüm kalbimle sevdim."

Bana bakarken havada ağır bir gerginlik var, yakışıklı yüzünde sayısız duygu uçuşuyor. "Bence kafası karışık olan sensin Vivien."

İlk adımı kullandığında kalbim acıyla göğüs duvarıma çarptı. Bana anne demesi için aylarca dua ettim ve dediğinde hayatımın en mutlu günlerinden biri oldu. Şimdi bunu kaybedersem, teselli bulamam. Gerçi bu hak ettiğimden daha az bir şey değil. O lanet filmi yaptığım güne pişmanım. Bodhi zaten bir anne kaybetti ve beni de kaybetmiş gibi hissetmesini istemiyorum çünkü bu asla olmayacak. Damarlarımda kan aktığı ve ciğerlerimde hava olduğu sürece onun annesi olacağım. Easton, Fleur ve Melody'nin de.

"Bu *suçluluk*, saf ve basit." Kelimeyi tıslıyor ve ben irkiliyorum. "Yoksa neden Saffron'un piçini içeri alasin ki?"

"Bunu anneme söyleyemezsin!" Easton ağlıyor. "Neden böyle bir şey söyledin ki?"

"Yapma, Bodhi. Lütfen," diye fısıldıyorum, Dillon'a karşı titreyerek.

"Bunu yapma evlat," diyor Dillon. "Git uyu, sabah konuşuruz."

"Neden bir şeylerin değişeceğini düşündüğünü anlamıyorum," diye bağırarak Dillon'ın yanından geçerken ona çarptı. "Hepsi kokuşmuş bir yalan yığını ve benim için bitti."

Vivien, Easton'a iyi geceler diyecek kadar uzun süre kendini toparlar ve ona büyük olasılıkla içi boş gelen güven verici sözler söyler Kulaklar. East'in yatak odasının kapısı kapanır kapanmaz karımı kollarıma alıp koridordan aşağıya, Bodhi'nin kapalı kapısını ve kızların yatak odalarını geçerek bir üst kattaki ana süitimize çıkan merdivenlere doğru koşuyorum. Vivien kollarını boynuma doluyor, bana sarılırken yüzünü omzuma gömüyor. Sessiz gözyaşları dökerken vücudu titriyor ve kalbim onun için acıyor. Bodhi için de. Gerçi ona söylediği şeyler yüzünden ona da öfkeliyim.

Vivien zaten bunun için kendini suçlamaya yatkındır.

İhtiyacı olan son şey Bodhi'nin suçluluk duygusunu en üst seviyeye

Yatak odamızın kapısına ulaştığımda Vivien'in ağzından bir hıçkırık dökülüyor. Kapının kolunu kurcalarken onu sıkıca tutuyorum ve sonunda açıyorum. Onu odaya taşıyıp kapıyı ayağımla çarparak kapattığımda yüksek sesle, acı dolu gözyaşlarına boğuldu. Baraj yıkılıyor ve ben yatağıma doğru ilerlerken karım kollarımda parçalanıyor. Oturuyorum ve karyolanın başlığına doğru ilerliyorum, kalbi kırık karımı kucağıma alırken arkama yaslanıyorum.

Vivien hüngür hüngür ağlıyor ve ağzından dökülen her acı dolu çığlık kalbimden bir şerit daha koparıyor. Ona sımsıkı sarılıyorum, gömleğimi yumruklayıp vücudunu bana bastırırken saçlarına öpücükler konduruyorum, aynı anda hem acıtan hem de yatıştıran bir çaresizlikle bana yapışıyor.

Eşimin ihtiyaç duyduğunda bana dönmesini seviyorum ama burada olmamızdan nefret ediyorum.

O ağlarken basmakalıp sözler söylemem ya da sahte güvenceler vermem. Ona bu şekilde yalan söylemeyeceğim. Gerçek şu ki, belirli bir varış noktası olmayan ve sonu görünmeyen üzücü bir yolculuğun başlangıcındayız, bu yüzden olup olmadığını bilmediğimiz bir zamanda ona her şeyin yoluna gireceğini söylemeyeceğim.

Viv ağlamayı bıraktığında gömleğim sıırsıklam olmuştu. Yüzünü kaldırıp, kırmızı çerçeveli, kan çanağına dönmüş gözleri ve kederli ifadesiyle bana bakıyor. "Onu hayal kırıklığına uğrattım, Dillon," diye mırıldanıyor. "O lanet filmi asla yapmamalıydım. Ne halt düşünüyordum ki?"

"Tatlım, bunun için kendini hırpalama. Sinirli olduğunu biliyorum ama burada hatalı olan sen değilsin. O filmi doğru nedenlerle çektik ve bu nedenler hâlâ geçerli." Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum, onu bu kadar acı çekerken görmekten nefret ediyorum. "Onu hayal kırıklığına uğratmadın. Bodhi'yi tüm kalbinle sevdin ve ona mutlu, güvenli bir aile hayatı verdin." Uzun kahverengi saçlarının nemli ve keçeleşmiş tellerini yüzünden geriye itiyorum. "İşin bu noktaya geleceğini biliyorduk. Gerçeğin çocuklar için zor olacağını biliyorduk. Ama bu, internet aracılığıyla gerçekliğin çarpıtılmış bir versiyonunu keşfetmelerinden daha iyi. Bunu kabullenmeleri için onlara destek olacağız. Sorularını dürüstçe yanıtlayacak ve onlara sevgi göstermeye devam edeceğiz."

"Ya yeterli gelmezse?" Bana yalvaran bir bakış fırlatırken muhteşem ela gözleri korku ve acıyla açılıyor.

Keşke bunu çözecek sihirli bir değnek olsaydı, ama bunu zor yoldan yapmak zorunda kalacağım. "Olmayabilir ama yapabileceğimiz çok şey var Viv," diyorum usulca, başparmağımla yanaklarındaki nemi silerken. "Bodhi kendinden nefret etme ve diğer olumsuz duygular içinde boğuluyor. Kolay hedef olduğumuz için bize saldıracak. Önerdiğimiz her türlü yardım teklifine direnecektir. Gözlerinin önünde duran şeyi görmeyecektir. Geçmişin gerçekten bir önemi olmadığı gerçeğini kabul etmek istemeyecektir. Her şeyi olduğu gibi göremeyecek Viv, çünkü çok fazla acı çekiyor ve bunu sindirmek için çok genç."

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve bugün kahverengiden çok yeşil görünen gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Ya da belki benim onun yaşındayken olduğumdan daha olgun. Belki bu saçmalığı benden daha çabuk anlar. Belki bize daha çok sarılır, bize sahip olduğu için çok şanslı olduğunu ve öz ailesinin kim olduğunun bir önemi olmadığını bilir.

Etrafında onu bizim gibi seven insanlar var." Vücudum gergin olsa da omuz silkiyorum ve ben de en az karım endişeliyim. "Nasıl tepki vereceğini gerçekten bilmiyoruz ve kendimizi her şeye ve her şeye hazırlamalıyız."

"Sizi seven bir aileniz vardı ama bunun bir önemi yoktu. Her şeyi olduğu kabul etmeye alışmıştın. Si- mon sana yaklaştığında ve sessiz kalman karşılığında para teklif ettiğinde bile onlara söylemedin. Her şeyi yıllarca içinde sakladın, Dillon. *Yıllarca*." Gözlerinden daha fazla yaş süzülüyor. "Ya Bodhi de aynısını yaparsa? O da pek çok yönden sana benziyor."

"Ayrıca başka pek çok açıdan da bana benzemiyor. O kendi başına bir birey ve benim içinde bulunduğum koşullara ve olaylarla nasıl başa çıktığına bakarak nasıl tepki vereceğini bilemeyiz."

"Çok fazla benzerlik olduğunu kabul etmelisin." Parmaklarını saçlarımın arasında dolaştırıyor ve dokunuşunu her yerimde hissediyorum. Her zamanki gibi beni topraklamaya yardımcı oluyor. "Belki seni dinler," diye devam ediyor, gözlerinde umut parıldıyor. "Nasıl hissettiğini ve keşke farklı yapsaydım dediğin şeyleri anlattırsan belki ona ulaşabilirsin."

"Deneyeceğimi biliyorsun." Başparmağımı alt dudağında gezdirerek yüzünü yukarı kaldırıyorum. "Ona ulaşmak için elimden gelen her şeyi yapacağım ama hiçbirimizi dinlemeyebileceği gerçeğiyle yüzleşmek zorundasın. Tamamen kopabilir. Yapabileceğimiz tek şey ona sürekli sevgimizi ifade etmek ve parçalarını toplamak için yanında olmak olabilir."

"Tanrım, Dillon. Böyle söyleme!"

Ağlıyor ve ben ona tekrar sarılıyorum. "Bu kolay olmayacak Viv. Kendini buna hazırlamalısın. Düşünmen gereken bir de Easton var. Bu onun için de kolay olmayacak."

"Hayır." Burnunu çekiyor, arkasına yaslanıp başını kaldırıyor. "Onun da sindirmesi gereken çok şey var ve ben onu tanıyorum. Kendi duygularını küçümseyecektir çünkü kardeşi çok daha fazlasıyla uğraşacak. Endişelerimizi arttırmak istemeyecektir ama duygularını bastırmasına da izin veremeyiz. Onun da öfkesine ve kederine hakkı vardır. Her iki oğlana da göz kulak olduğumuzdan ve kızları herhangi bir serpintiden koruduğumuzdan emin olmalıyız." Gözlerinde bir parça kararlılık parıldıyor.

İşte benim kızım. İşte benim savaşçım. Sevdiklerini korumak için dünyayı yakıp yıkabilecek bir kadın. Viv'in önündeki zor zamanları atlatmak için içindeki tüm güce ihtiyacı olacak. Ve ben de

Orada, onun yanında olmak, ailemizi korumak ve yıllar boyunca inşa ettiğimiz her şeyi güvende tutmak için mücadele etmek.

Kolunu kaldırarak bileğini dudaklarıma götürüyorum ve hassas tenine şefkatli bir öpücük konduruyorum. "Bu işte birlikteyiz Vivien Grace. Harika bir ailemiz var ve bunun bizi raydan çıkarmasına izin vermeyeceğiz. İnşa ettiğimiz şeyi korumak için mücadele edeceğiz ve bu kaya gibi sağlam ve garantili bir söz."

"Oh, Dillon." Kendini kucağımda yeniden konumlandırıyor, kollarını omuzlarımda dolaştırırken bana usulca gülümsüyor. "Seni çok seviyorum. Bu hayatı sensiz yapamazdım."

"Aynen, Hollywood." Burnunu çimdikliyorum. "Hayatta senden başka birlikte yol almak isteyeceğim kimse yok." Ellerim kalçalarına iniyor ve onları nazikçe sıkıyorum. "Önümüzde zor zamanlar var ama hayatta kalacağız. Easton ve Bodhi'nin bunu atlatmasını sağlayacağız."

"Onlardan asla vazgeçmeyeceğiz." İlk baştaki acısını atlattığında olacağını bildiğim gibi, ses tonunun altında çelik gibi bir kararlılık vardı.

"İşler gerçekten zorlaşacak Viv. Bize korkunç şeyler söyleyecek. Biliyorum, çünkü ben . Ciddi olmadığını hatırlamalısın. En iyi anne olduğunu ve bu çocuklara her şeyini verdiğini hatırlamalısın. Reeve'in sana ne kadar güvendiğini hatırla. Her zaman Bodhi'yi senin yetiştirmeni istedi ve ne kadar harika bir iş çıkardığını gördüğünde gururla aşağıya baktığını biliyorum. Bu senin, Bodhi'nin ya da herhangi birimizin ölçüsü değil. Bu, başkaları tarafından bize dağıtılan boktan el ile başa çıkmak için gerekli bir süreç. Ama bunu da atlatacağız." Saçımdan bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Bizi öldürmeyen şey daha da güçlendirir."

Kısa ve yumuşak bir öpücükle dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Seni seviyorum, Dillon. Hem de çok. Sen benim kayamsın. Benim dünyamsın. İşler zorlaştığında savaşmaya devam etme arzum, bana kendimin en iyi versiyonu olma gücünü vermenden kaynaklanıyor."

"Ben de seni seviyorum, Vivien." Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Sadece nefes alarak bana her şeyi verdin ve ailemiz için savaşmaktan asla vazgeçmeyeceğim çünkü hayatımızı seviyorum ve onu asla kaybetmememiz için dağları yerinden oynatacağım."

Bana bariz bir hayranlıkla ve her zaman gözlerinin arkasında kalan güçlü bir ihtiyaçla bakıyor. "Benimle seviş, Dil. Aramızdaki bağı hissetmeye her zamankinden daha çok ihtiyacım var."

Kalçalarını daha sıkı kavıyorum, içeri girip dudaklarını gagalıyorum. "Asla yalvarmana gerek yok, Hollywood. Bunu biliyorsun. Senin için her zaman olduğu gibi doyumsuzum."

Seks hayatımız yıllar içinde çocuklar, iş ve hayatımızdaki çılgın kaos nedeniyle zarar gördü, ancak ne kadar stresli veya yorgun olursak olalım her zaman birbirimize zaman ayırıyoruz. Eskiden gibi durmadan sevişecek ya da gençliğimizin sapıkça seksine katılacak zamanımız olmayabilir, ama yine de düzenli seks yapıyoruz ve bu her zaman bu dünyanın dışında. Karım için çok ateşliyim ve her seferinde daha iyi ve daha iyi oluyor.

Viv kucağımdan inip ayağa kalkıyor ve elini elbisesinin fermuarına götürüyor.

"Bırak beni." Yataktan sürünerek inerken şehvet sesimi derinleştiriyor. Tam arkasında durarak, ellerimi elbisesinin üzerinden muhteşem vücudunda gezdiriyorum, ellerimin kıvrımlarına ne kadar kolay oturduğunu seviyorum, sanki ona mükemmel bir şekilde oturmak için yapılmışlar. Uzun saçlarını bir kenara fırçalayıp, fermuarını yavaşça sırtından aşağı indirirken boynuna tüy gibi yumuşak, uyuşturucu öpücükler . "Çok güzelsin. Hâlâ nefesimi kesiyorsun."

"Mmm." Yumuşak bir şekilde inliyor ve başını yana doğru eğerek, büyümekte olan ereksiyonuma doğru bastırırken boynuna daha fazla erişmeme izin veriyor.

Ellerim bronz teninin ipeksi pürüzsüzlüğünde gezinirken, elbiseyi omuzlarından kaydırıp ayaklarının dibinde yere bırakıyorum. Parmaklarımın bir hareketiyle sütyeninin düğmelerini açıyor, askılarını kollarından aşağıya doğru sürüklüyor, sonra da fırlatıp atıyorum. Ellerim iri göğüslerini avuçlamak için yukarı uzanırken ona arkadan bakıyorum. Onları acil ellerle okşuyorum, sert sikimi sırtının alt kısmına sürttüğüm ve dudaklarımı boynuna emdiğim sırada parmaklarımla meme uçlarını çimdikliyorum.

Başını çevirip dudaklarına tutkulu bir öpücük kondururken bir elim vücudundan aşağıya, ipek külotunun altından kayıyor. Parmaklarımla onu becerirken, iki parmağım ıslak sıcaklığının içine yumuşak bir şekilde itiyor ve elime karşı kükrüyor. "Benim için her zaman sırlıslıklımsın," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı, parmaklarımı amına sokup çıkarırken bir memesini kabaca kavıyorum. Kalçalarımı döndürerek arkadan ona doğru sallanıyorum, ağzımın içinde inlediğinde ödüllendiriliyorum. Dilimi dudaklarının arasına sokup ona tapıyorum.

Başparmağım klitorisine daireler çizerken parmaklarımla onu daha hızlı sikebilmek için elimi ağızıma doğru eğiyorum.

Onu çılgına çevirmem uzun sürmüyor ve sonra ağlıyor ve bir orgazm onu parçaladığında elimi öğütürken adımı haykırıyor. Doruk noktasını sağarken kolumu beline doluyorum, uzuvları gevşediğinde onu tutuyorum ve bana doğru sarkıyor. Aletim boxerımın arkasından precum sızdırıyor ve içine girip onu sonuna kadar doldurmak için ölüyorum.

Onu kaldırarak, başı yastıkların üzerinde olacak şekilde nazikçe yatağa yatırıyorum. Islak külotunu bacaklarından aşağı çekip bir kenara fırlattıktan sonra yatağın ucunda durup karımın muhteşemliğine bakıyorum.

Karım.

Kadınım

benim.

Ruh eşim.

Lanet olası yaşama sebebim.

Gömleğimin düğmelerini açmaya başlarken, "Bacaklarını aç Hollywood ve bana güzel pembe amımı göster," diyorum. Bacaklarını açarken, göğsü kabarırken ve bana bakarken yanakları kızarıırken soyunmak için zaman ayırıyorum. "Dizlerini göğsüne kadar kaldır. Her yerini görmek istiyorum."

Alt dudağını ısıırıyor ve kot pantolonuma geçmeden önce gömleğimi kenara fırlatırken homurdanıyorum. Düğmeyi açıyorum ve onu içime çekerken ağrıyan sikimi kotun içinden geçiriyorum. Bu açıdan her iki deliği de görünüyor ve bu gece her birini doldurmaktan başka bir şey istemem. Ama onun ihtiyacı olan bu değil. Karımın bu gece sevgi dolu bir dokunuşa ihtiyacı var ve ben de bunu yapmayı planlıyorum. "Göğüslerine dokun," diyorum kot pantolonumu ve boxer'ımı bacaklarımdan aşağı itip gerilen sikimi serbest bırakırken.

Kot pantolonumu, boxer'ımı, çoraplarımı ve ayakkabılarımı çıkarıyorum, karımın memelerini okşarken, amını ve götünü bana göstermesini izlerken sikimi okşuyorum. Bacaklarının arasına tırmanırken salyalarım akıyor ve boşalmak için zorlanıyorum ama ihtiyaçlarım bekleyebilir.

Karımın iyice sikilmesini ve doyurulmasını istiyorum ki bu gece sorunsuz uysun.

Sorunlarımız yarına kadar bekleyebilir.

Şu anda sadece ben, Viv ve birbirimize olan ihtiyacımız var.

Diğer her şey bir yürüyüşe çıkabilir.

Karnımın üzerine kayarak, yüzümü onun nefis amına bastırıyorum ve parmaklarımla ve ağzımla ziyafet çekiyorum. Onun kayganlığını kullanarak parmaklarımı kaplıyorum ve dilimi amcığının içine acımasız bir kararlılıkla sokarken büzülmüş deliğini kızdırıyorum. Birkaç dakika sonra yüzüme boşaldığında sessizce havayı yumrukluyorum, sırtı yataktan kalkıyor, meme uçları camı kesecek kadar sertleşiyor ve benim için kıvranıp inerken kalçaları sallanıyor.

Daha fazla zaman kaybetmiyorum çünkü sabrım tükeniyor ve kadınının içine girmem gerekiyor. Uzun ve derin bir hamleyle içine giriyorum, onu doldurduğumda ikimiz de karşılıklı zevkle inliyoruz. Eğildim ve dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurdum. "Seni seviyorum."

Kolları omuzlarıma dolanıyor. "Seni seviyorum, Dillon. Beni her yönden kendine bağlıyorsun."

"Benim için ne kadar önemli olduğunu asla unutmanı istemiyorum. Sana ne kadar taptığımı ve sana ne kadar taptığımı," diyorum yavaşça çekip tekrar içine girmeden önce. Ben içine girip çıkarken bacakları belime dolanıyor.

"Asla unutamam. Bana bu kadar çok yol gösterdiğin zaman unutamam." Sıkı, sıcak duvarları zonklayan sikimi kucaklarken bir iniltinin üzerine geveliyor.

Bunlar bir süre için konuştuğumuz son kelimeler. İkimiz de sevişirken kayboluyoruz, ben onun içine girip çıkarken okşamaların ve öpücüklerin tadını çıkarıyoruz, acele etmiyorum, onu sınıra getirip geri götürüyorum, tekrar tekrar, terli uzuvların karışık bir yığınının çökmeden önce boşalana kadar, doymuş ve bitkin ve kelimenin her anlamıyla gerçek bir takım olduğumuz bilgisiyle destekleniyoruz.

Onu arkadan kaşıklarken, uykuya dalarken pelüş dudaklarından süzülen yumuşak memnuniyet mırıltıları için minnettarım, birlikte kaldığımız sürece yaklaşan fırtınayı atlatacağımızı ve diğer taraftan çıkacağımızı biliyorum.

"Babe, sorun ne?" Hollis kolumu çekiştirirken kaşlarını çatarak güzel yüzünü gölgeleyen bir ifadeyle soruyor.

"Yok bir şey," diye yalan söylüyorum, kız arkadaşıma kardeşimle aramızın ne kadar kötü olduğunu söylemek istemiyorum. Koridorda kardeşime bakarken dolabımı otomatik pilotta kapatıyorum.

"Bodhi mi?" diye soruyor, sıkıntılı bakışlarımı takip ederken kollarını belime doluyor. "O adamlarla takılarak ne yapıyor? Otis ve Mahlik ile arkadaş olduğunu bilmiyordum."

"O değil." Kollarını üzerimden çekerek eğildim ve dudaklarını öptüm. "Ona yetişeceğim. Sınıfa git. Geç kalmak istemezsin."

Üniforma ceketimin kolunu tutarak ileriye doğru gidişimi durduruyor. "Sen de geç kalmak istemezsin. Bodhi son zamanlarda başını yeterince belaya soktu."

Hollis'in ailesi yakın zamanda uzaklaştırıldığımızı öğrendi ve mutlu olmadıklarını söylemek hafif kalır. Ailesi eski paradan geliyor ve eski dünya değerleri ve geleneklerine göre yaşıyorlar. Ona karşı çok katılar. Okul geceleri dışarı çıkmasına izin verilmiyor ve hafta sonları sokağa çıkma yasağı uyguluyorlar. Birlikte geçirdiğimiz zamanı ve takılma fırsatlarımızı kısıtlamasaydı ve babası dev bir pislik olmasaydı buna saygı duyabilirdim.

Annemle babama ünlü oldukları ve nasıl para kazandıkları için tepeden bakıyor. Bay Astor'un ne düşündüğü umurumda bile değil, sadece kız arkadaşım için önemli ve ben onun için deli oluyorum. Yaz tatilinin sonunda birlikte olduk ve o zamandan beri neredeyse hiç ayrılmadık.

Hayatımın en güzel iki ayıydı.

"Endişelenmeyi bırak." Onu tekrar öpüyorum, oyalanamadığım için nefret ediyorum. "Öğle yemeğinde görüşürüz."

Yanağımı avuçluyor ve arkasını dönüp ilk dersine doğru yürümeden önce bana hüzünle gülümsüyor. Koridorda koşarak ilerliyorum ve Bodhi yürümeye başladığında ona sesleniyorum. Beni görmezden geliyor ve tanıdık kızgınlık yüzeye çıkarken yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum.

Bu saçmalıktan bıktım.

Keşke o lanet filmi hiç izlememiş olsaydık.

"Bekle!" Gömleğinden bir avuç yakalayarak Bodhi'yi geri çekiyorum. Otis ve Mahlik adımlarını yavaşlatıp dönüp bakıyorlar. "Kardeşimle özel olarak konuşmam gerek," diyorum, umarım anlamışlardır.

Yapmıyorlar. Dolapların duvarına yaslanarak, bazı insanları korkutabilecek ama beni korkutmayacak düşmanca bakışlarla beni bıçaklıyorlar.

"Siktir git." Bodhi elimden kurtulmaya çalışıyor ve bana ters ters bakıyor.

"Beni sonsuza dek görmezden gelemezsin." Gözlerimi kardeşime dikiyorum, sanki bu iki pislik her kelimeyi dinlemiyormuş gibi davranıyorum.

"Seninle konuşmak istemiyorum." Bodhi beni kasıtlı olarak itiyor ve bu kadar kısa ne kadar değiştiğini anlayamıyorum. Tabii kişiliğinin bu yönünü yıllarca saklamış, geçmişe takılıp kalmış ve şimdi de sanki uykudaki bir yanardağın canlanması gibi her şey su yüzüne çıkmışsa o başka.

Bo, babamla birlikte evimizdeki spor salonunda çalışıyor ve geçen yıl epeyce kilo aldı ama hâlâ benim gücümle boy ölçüşemez ve beni itip kaktığında en ufak bir irkilmem bile olmuyor. Koç bizi her sabah okuldan önce ve çoğu akşam antrenmanda zorluyor ve vücudum kas yığınınından ibaret. "Ben senin kardeşinim ve bu hoş değil. Ben düşman değilim, Bo." Ona doğru eğilirken sesimi alçaltıyorum. "Neden beni dışlıyorsun? Bu konuyu konuşmamız gerek. Bunu halletmenin yolu birbirimize sırt çevirmek değil."

Bo her zaman sessiz ve içe dönük olmuştur. Benim dışımda. Birbirimize her zaman bir şeyler anlatırız ve beni kendinden uzaklaştırması ve benimle konuşmayı reddetmesi canımı acıtıyor. Geçtiğimiz hafta tam bir bok gösterisi oldu. Annem sürekli ağlıyor ama bunu saklamaya çalışıyor. Babam Bo'nun duvarlarını yıkıp açılmasını sağlamak için çok uğraşıyor ama hiçbir yere varamıyor. Küçük kız kardeşlerim gerginliği anladılar,

ve dışa vuruyorlar. "Acı çeken tek kişi sen değilsin. Bu benim de canımı yakıyor."

Bir kahkaha attı ve bana ancak nefret dolu olarak tanımlanabilecek bir bakış fırlattı. "Tabii ki bunu kendinle ilgili yapacaksın." Beni tekrar itiyor ve ben artık sinirlenmeye başlıyorum. "Çok bencilsin ve çok benmerkezcisin. Neden kızgın olman gerekiyor ki? Hayatı boyunca terk edilen ve terk eden sen değilsin. Ama zavallı E. Dikkatler bu kez benim üzerimde ve sen bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyorsun, bu yüzden bunu kendinle ilgili hale getirmeye çalışıyorsun. Çok tipik."

Otis ve Mahlik gülüyor ve ellerim iki yanımda kenetleniyor. Onların iki cahil kafasını birbirine vurmak ve damarlarımda dolaşan yakıcı hüsrânın kısmını serbest bırakmak istiyorum. Kelimenin tam anlamıyla konuşamıyorum. Az önce kardeşimin ağzından dökülen saçmalıklar karşısında tek bir kelime bile edemiyorum.

Karşımdaki yabancıya bakarken dişlerimi azı dişlerime kadar sıkıyorum. Bu benim kardeşim değil. Bodhi'nin kim olduğunu artık bilmiyorum ve beni gerçekten korkutmaya başladı.

Bunu konuşmamız lazım ama burada değil. "Evde konuşuruz."

"Sağır mısın sen?!" Bodhi beni tekrar itmek için hamle yapıyor ama ben geri çekiliyorum.

Beni bir kez daha iterse, sorumlu olmayacağım ve kardeşimle gerçekten kavga etmek istemiyorum.

"Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum," diye tıslıyor. "Beni rahat bırak."

Onun uzaklaşmasını izlerken göğsümde bir acı yayılıyor ve umarım bu kehanet değildir.

Hollis kafeteryanın köşesine sıkışmış masamızdan, "Tamam, dökül bakalım," diyor. "Sana neler oluyor?" Genellikle takım arkadaşlarım, onların kızları ve bazı amigo kızlarla birlikte sporcuların masasında yemek yeriz. Ama bugün hiç arkadaş havamda değilim. Hollis itiraz etmedi, onu mekanın en sessiz yerine sürüklememe izin verdi, böylece ben de yaralarımı nispeten belirsiz bir ortamda sarabilecektim.

Omuz silkiyorum, onunla konuşmak istiyorum ama ailevi sorunlarımı evin dışında kimseye anlatmak da istemiyorum. "Sadece bazı şeyler

evde," diyorum sandviçimin son parçasını ağzıma tıktırmadan önce.

"Eğer içini dökmek istersen ben iyi bir dinleyiciyimdir." Kolunu omuzlarıma dolayıp yanıma bastırırken endişeli bir bakışla beni geçiyor.

Muhteşem iri mavi gözleri bana bakarken samimiyet saçıyor ve patlamadan önce bu konuyu biriyle konuşmam gerektiğine karar vererek dilimi tutmayı gevşetiyorum. "Bodhi ve ben geçen hafta ailelerimizle ilgili bir film izledik. Şimdi çok kızgın ve hıncını hepimizden çıkarıyor. Benimle hiç konuşmuyor ve ben onun için endişeleniyorum."

Gözleri kocaman açıldı. "Filmi sadece şimdi mi izledin?"

Başımı salladım. "Ailem on üçüncü doğum gününden sonraki gün izlemek isteyip istemediğimizi sordu. Ben izlemek istedim ama Bo bilmek istemediği konusunda kararlıydı. Ya hep ya hiç durumuydu, biz de ailemize hayır dedik."

"Dur tahmin edeyim, okuldaki tüm o saçmalıklar bunu başlattı." Elini sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor ve dokunuşu rahatlatıcı.

"Evet. Bo'nun şalteri attı ve uzaklaştırıldığımız hafta boyunca huysuz ve çekingendi. Annemle babam yemekten onu odasında filmi izlerken buldum. Çok korktum çünkü ailemle birlikte izleyeceğimize söz vermiştik ama Bo filmi kapatmayı reddetti, ben de onunla birlikte izledim ve sonra her ortaya çıktı."

"Özür dilerim Easton. Bunun ne kadar acı vermiş olabileceğini hayal bile edemiyorum."

"Gördünüz mü?"

Yavaşça başını sallıyor. "Bunu seni kötü hissettirmek için söylemiyorum ama okuldaki çoğu çocuk muhtemelen izlemiştir. Annen Lauren Mills'in kızı ve çok çekici. Reeve ünlü bir film yıldızıydı, baban bir rock efsanesi ve ikisi de son derece seksi."

Kolunu ittim ve ona ters ters baktım. "O benim babam, Hollis. Onun hakkında böyle şeyler söyleyemezsin."

Ellerini teslimiyetle kaldırıyor. "Sözümü geri alıyorum. Kötü bir niyetim yoktu, sadece insanların neden bu filmi izlemekle ilgilendiklerini açıklamaya çalışıyordum. Sen ve Bodhi okuldaki en popüler çocuklardan ikisisiniz. Benim yerimde olmak için can atacak sayısız kız sayabilirim ve Bodhi'de tonlarca kızın onu arzulamasına neden olan o karamsar, kara kara düşünen, kötü çocuk havası var. Siz ikiniz

Buralarda büyük bir olay ve senin aile geçmişin de bu olayı daha da büyütüyor. Annem, annenin ikizlere aşık olduğunun ve senin aslında Reeve'in değil Dil- lon'un oğlu olduğunun ortaya çıkmasının büyük bir skandal olduğunu söyledi."

"Tanrım, Holl. Biraz daha yüksek sesle söyleyebilir misin?" Başım dönüyor ama neyse ki kimse bizimle ilgilenmiyor.

"Kimse dinlemiyor," diyor, bu kez sesini kasıtlı olarak alçaltarak. "Filmi izlerken annen için üzuldüm. Reeve'i gerçekten sevdiği belliydi ve Saffron onları ayırdığında ağlıyordum. Ama sonra Dillon'la tanıştı ve vay canına." Yüzünde hülyalı bir ifade belirirken bir elini göğsünde gezdiriyor. "Dillon harikaydı ve destansı bir aşk yaşadıkları belliydi ve sonra Los Angeles'a döndüğünde Reeve onu bekliyordu, böyle aşkı iki kez bulduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşünmeden edemedim."

Bence kız arkadaşım biraz deli ya da hayal görüyor olabilir, belki de her ikisinden de biraz var. "Annemin niyetinin yaşadığı her şeyi mantığa olduğunu sanmıyorum. Her iki babam da ona cehennemi yaşattı ve hayatımızın geri kalanında onların tüm pisliklerinin sonuçlarıyla uğraşacağız. Bunda şaşılacak bir şey yok."

Dudaklarını büzüyor, benimle tartışmaya hazır gibi görünüyor, ama ben bitirdim. "Neredeyse babama aşıkımsın gibi geliyor. Ona ulaşmak için beni mi kullanıyorsun?" Yarı şaka yapıyorum çünkü şu anda ondan garip bir elektrik alıyorum. Ya da belki de sadece benimdir çünkü berbat bir gün geçiriyorum ve haftalardır doğru düzgün uyumadım.

"Saçmalama. Babanla yakınlaşmak için seni kullanmam için evine davet edilmem gerekirdi ve sen hâlâ ailenle tanışmamı istemedin."

Sanki fazladan bir kafası varmış gibi ona bakıyorum. "Şu anda gerçek misin?"

Omuz silkiyor, bana deli olan benmişim gibi bakıyor ve ben de pes ediyorum. Şu anda bu saçmalıkla uğraşacak zihinsel kapasitem yok. Başımı ellerimin arasına gömüyorum. Ya bunu yapacaktım ya da kız arkadaşımı boğacaktım. Sadece yardım etmeye çalıştığımı biliyorum ama ağzından çıkan her kelimeyle durumu daha da kötüleştiriyor.

"Özür dilerim East," diye fısıldıyor, parmaklarını masanın altında benimkilerle birleştirerek. "Bu konuda berbatım. Söylenecek doğru şeyi bilmiyorum ve seni incitmek istemiyorum. Tabii ki sana aşık değilim.

Baba. Ben *sana* aşığım. Tamamen ve tümüyle sana aşığım."

Parmaklarımı onunkilere doluyorum ve başımı kaldırıp onu usulca öpüyorum, sözleri hayal kırıklığını eritiyor. "Ben de seni seviyorum." Burnumu onunkine dayıyorum. "İyi niyetli olduğunu biliyorum bebeğim ve sorun değil. Bana aldırma. Sadece şu anda çok hassasım."

"Bunu anlıyorum ve anlayışla karşılıyorum. Senin için buradayım ve bir fikrim var." Uzun sarı saçlarını bir omzunun üzerinden atıp eğilerek sıcak ağzını kulağıma dayadığında gözleri parlıyor. "Seni nasıl rahatlatacağımı biliyorum. Amigo antrenmanından sonra buralarda seni bekleyebilirim. Anneme kütüphanede ders çalıştığımı söylerim. Benimle tribünlerin altında buluş, sana kendimi affettireyim."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, Hollis'i ayağa kaldırıyorum ve ağzına sert bir öpücük konduruyorum. Onu öperken bir yandan da sikimi boxer'ımın içine sokup fermuarımı yukarı çekerken dudaklarında kendi tadımı alabiliyorum.

Tribünlerin altındaki yerimizde onu duvara yaslarken nefes nefese bir ses tonuyla "Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyor.

"Buna ihtiyacım vardı," diyorum parmaklarım amigo üniformasının kısa eteğinin altında gezinirken.

Parmakları bileğime dolanarak yukarıya doğru gidişimi durduruyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Sana bakmak hoşuma gidiyor."

Dudaklarımı kulağının altındaki o hassas noktaya bastırarak aşağıya iniyorum. "Sana bakmaktan hoşlandığım gibi. Babam önce senin bana sakso çekmene izin verdiğimi bilse canıma okurdu. Bana her zaman kendimden önce kız arkadaşımın ihtiyaçlarını gözetmemi söyledi."

"Baban sana cidden seks tavsiyesi mi verdi?" Yüzü komik bir ifadeye bürünüyor, sanki hoşuna mı gidiyor yoksa iğreniyor mu karar veremiyor.

Dış uyluğunu okşarken kıkırdıyorum. "Kendin söyledin. Babam bir rock efsanesidir ve çok açık sözlüdür. Kendini tutmaz ve bana her zaman doğrudan söyler. On yaşındayken bize seks konuşması yaptıklarında annem babamla birlikteydi ama babamın ben ve Bo ile on dört yaşındayken tekrar konuştuğunu bilmiyor. Bize kondomları ve güvenli seks konuşmasını verdi ama aynı zamanda bize saygı duymaktan da bahsetti.

tamamen rızaya dayalı olmasını sağlamak ve onlara doğru şekilde davrandığımızdan emin olmak."

"Sanırım sihirli parmakların için babana teşekkür etmeliyim," diye mırıldanıyor ve bileğimi bırakıyor.

"Yine başlama bu saçmalığa," diye homurdanıyorum, sadece yarı şaka. "Sihirli parmaklarım için teşekkür edebileceğin tek kişi benim," diyorum külotunu kenara itip sihri kaygan sıcaklığının içine kaydırırken.

"Beni sonra ara," diyor Hollis, BMW'sinin penceresinden eğilip dudaklarıma son bir öpücük kondurmak için. "Ve unutma, yarın okuldan sonra kostümlerimizi alacağız." En iyi arkadaşı onun evinde bir Cadılar Bayramı partisi düzenliyor ve okuldaki hemen herkes gidiyor. Dört gözle bekliyorum. İçimde biriken hayal kırıklığını biraz olsun gidermem gerekiyor ve kendimi kız arkadaşıma ve bir galon biraya kaptırmak mükemmel bir çözüm gibi görünüyor.

"Dikkatli sür," diyorum ve ona bir öpücük gönderiyorum. SUV'uma doğru yürümeden önce onun çoğunlukla boş olan okul otoparkından çıkışını izliyorum.

Annem ve kız kardeşlerim için bir şeyler almak üzere eve dönerken yerel fırınımıza uğramaya karar verdim. Burası bir Fransız fırını ve annem bademli kruvasanlarına ve limonlu tart bezelerine bayılıyor. Bunlardan bazılarının yanı sıra Fleur ve Melody için bir kutu makaron, babam için bir ekler ve Bo ile benim için tarçınlı elmalı turta .

Bodhi'nin daha önce ne dediğini biliyorum ama ondan vazgeçmeyeceğim. O benim kardeşim. İkizler kadar yakınız. Hatta okuldaki çocukların çoğu ikiz olduğumuzu düşünüyor çünkü birbirimize çok benziyoruz. Biliyorum, bu sadece öfke konuşmasıydı. Belki turta onu yumuşatır ve en azından oturup benimle konuşmayı kabul eder. Söylediklerine rağmen, ben umurumda bile değilim. Reeve tarafından ezilen Bo ve onun için burada olduğumu bilmesine ihtiyacım var. Anladığımı ve bana içini dökebileceğini. Bir parçam neden benimle bu konuda konuşmak anlıyor, ama tam da bu yüzden .

Reeve'in yaptıklarından biz sorumlu değiliz.

Bu benim Bo için kim olduğumu ya da onun benim için kim olduğunu değiştirmez.

Her zaman arkasını kolladığımı ve benim kardeşim olduğunu bilmesini istiyorum.

Reeve Baba dediğim adamla ilgili anılarımı, şu anda sahip olduğum bilgilerle bağdaştıramamam önemli değil.

Arabamın kilidini açıp kek kutularını yolcu koltuğuna bırakırken dağınık duygu yumağını yutuyorum.

Bu epik boyutlarda bir karmaşa ve Reeve'in Bodhi yerine annemi ve beni seçmesi hakkında ne hissettiğimi hala anlayamıyorum. Bu pek çok açıdan yanlış. Arabayı çalıştırıp trafiğin içine doğru süzülürken kalbim kardeşim için sızlıyor. Daha birkaç blok gitmiştim ki kardeşimin kamyonetini kaldırımın kenarında, motorcuların ve kariyer suçlularının uğrak yeri olarak bilinen bir barın önünde park edilmiş halde gördüm.

SUV'umu park edip araştırmak için dışarı çıktığımda uğursuz bir korku hissi omurgamdan aşağı süzülüyor. Neredeyse gün batıyor ve ben bara doğru yürürken kararan bulutlar kaldırıma kasvetli gölgeler düşürüyor. Barın solundaki ara sokaktan gelen bir ses dikkatimi çekiyor ve ensemdeki tüm tüyleri diken diken ediyor. Temkinli bir şekilde kafamı ara sokağa sokuyorum, ileride üç belirsiz figür gördüğümde çömeliyorum. Alçaktan uçarak ve duvara iyice sokularak ara sokağa giriyorum, adamlardan birkaç adım ötede duruyorum ve pis kokulu bir çöp konteynerinin arkasına saklanıyorum.

Kardeşimin sesi yüksek ve net bir şekilde çınladığında panik damarlarımda . "Sağ ol dostum."

Derin ve yabancı sesli bir adam "Seninle iş yapmak güzeldi dostum" demeden önce bir hışırtı duyuldu.

Yaklaşan ayak sesleriyle sırtımı duvara yaslayıp gölgelerin arasına karışmayı umarken bir figür yanımdan geçiyor. Bodhi'nin suratı asık, vücudu stresten kaskatı kesilmiş, fark etmeden yanımdan geçip gidiyor.

Hap paketini arka cebine tıktırıp ara sokaktan çıkışını izlerken kalbim göğüs kafesime çarpıyor.

(Ben) memeli sarışına arkadan sokuluyorum, yükümü prezervatife boşaltmadan önce son bir kez içine girerken klitorisini ovuyorum ve salıverilmemi kükrüyorum. Altındaki esmer inliyor ve sarışın onun amını yalarken yatakta kıvranıyor. Sanırım aletim yüzünden hala kaygan çünkü arkadaşına geçmeden önce esmeri becerdim.

Uçurtma gibi uçuyorum, damarlarımda uyuşturucu ve alkol karışımı , ama en azından bu iki kızı Otis'in evindeki yatak odalarından birine götürmeden önce sikimi sarmayı unutmadım. En azından bu Dillon'ın bana öğrettiği iyi bir şeydi. Bir kızı hamile bırakma düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor. Bu asla olmayacak bir şey.

Asla çocuk sahibi olmayacağım.

DNA'm dünyaya daha fazla mini Reeves ya da mini Saffron getirmeyi düşünemeyecek kadar berbat durumda.

Reeve'i, Safron'u, annemi ya da Dillon'ı her düşündüğümde olduğu gibi kanım kaynıyor. Eskiden babamı örnek alırdım. Onun gibi olmak isterdim. Dillon'ın her sözüne bir çeşit tanrıymış gibi asılırdım.

Ne lanet bir şaka, diye düşünüyorum sarışından ayrılıp onun yanına sırt üstü uzanırken. Esrarımı komodinin üzerinde bıraktığım yerden alıp yakıyorum ve bir fırt çekiyorum, aklım sözde hayatım olan boktan şovda dolaşırken derin derin içime çekiyorum.

Yetişkinler berbattır.

Hayatımdaki her bir yetişkin ya bana kazık attı ya da beni hayal kırıklığına uğrattı. Dillon da dahil.

O da diğerkleri gibi bencil. Vivien'in İrlanda'yı terk ettiğı gece böyle bir pislik olmasaydı, tüm hayatım tamamen farklı olabilirdi. Eğer kadınına sahip çıksaydı, Vivien asla Reeve'e dönmezdi. Belki Reeve o zaman beni terk etmezdi. Saffron'la birlikte olacağına dair herhangi bir hayal kurmuyorum. O fahiş tam bir deli orospuydu. Hayatını böylesine yıkıcı bir şekilde mahvetmesine izin verdiği için çok pişmandı. Çocukluk aşkıyla ilişkisini kalıcı olarak mahvetseydi onunla asla birlikte olmazdı.

Saffron Roberts yalancı, hilekâr, hırsız, orospu, hiçbir işe yaramayan, servet avcısı bir sürtüktü ve umarım cehennemin kızgın çukurlarında çürüyordur. Bu onun hak ettiğinden daha azı değil. O kaltak beni hiç umursamadı. Ben onun için bir araçtım. Şantajı geri teptiğinde, bebeğini, *yani beni* bir an bile düşünmeden hamileliğini sonlandırmaya razı oldu. Sonra hamile iken uyuşturucu aldı, bunun içinde büyüyen bebeğı nasıl etkileyebileceğini umursamadı.

O gerçekten bencil bir kaltaktı.

"Bebeğim." Esmer kız bana doğru yaklaşıyor, olmayan göğüslerini yanıma bastırıyor ve sahte geyik gözleriyle beni sabitliyor. "Yine sikine ihtiyacım var."

Başımı sallıyorum ve sikime uzandığında elini geri itiyorum.

"Ah, hadi," diyor sarışın, tekrar oyuna giriyor. Bacaklarımın arasına girip onları birbirinden ayırıyor. "Bir rock efsanesinin oğlunu becermek her gün nasip olmuyor. Bunu en iyi şekilde değerlendirmeliyiz."

Patladım, tüm öfkemi yanlış yöne boşalttım. "Benden uzak dur, seni sürtük." Ayağımla omzuna vurarak onu geriye itiyorum ve bacaklarımı savurarak ayaklarımı yatağın kenarına dikiyorum. Omzumun üzerinden bakarak ikisine de ters ters baktım. "İkiniz de fahişesiniz ve berbat yatıyorsunuz. Bütün kadınlar art niyetli, para avcısı sürtüklerdir." Parmağımı onlara doğru salladım. "Az önce bu gerçeğı kanıtladınız." Sarışın kaşlarını çatıyor, misilleme yapmak için ağzını açtığına şüphe yok. "O iğrenç çeneni kapa ve defol git."

"Siktir git, göt herif," diyor ayağı kalkarken.

"Sana diğerk ikiz için beklememiz gerektiğini söylemiştim," diyor esmer kız, ayağı fırlayıp aceleyle sürtük elbisesini geri çekerken bana ters ters bakarak.

Sözleri üzerimden ördeğin sırtından akan su gibi akıp gidiyor ama ayık olduğumda canımı acıtacaklarını biliyorum. "Parasını versen bile kardeşim ikinize de dokunmaz," diyorum ve yatakta dönüp koltuk başlığına yaslanıyorum.

"Senin hakkında pek bir şey söylemiyor, değil mi?" Sarışın, dar siyah bir elbisenin içine girmeden önce kocaman göğüslerini, onları içine alamayacak kadar küçük görünen bir sütyenin içine sıkıştırarak karşılık veriyor.

"İç çamaşırı yok. Ne kadar klas," diye hırlayarak boxer'ımı ve kot pantolonumu giyiyorum. Aşağı uzanarak tişörtümü yerden alıp başımın üzerine geçiriyorum.

"Ezik," diyor sarışın, kapıyı çekip açarken bana ters ters bakıyor ve iki kız hışımla koridora çıkıyorlar.

"İyi ki kurtulduk," diye mırıldanıyorum ayağa kalkarken, bedenim sallanıp oda dönmeye başlayınca duvara tutunmak için elimi uzatıyorum.

"anasını," diyor Otis, birkaç saniye sonra kapıda belirerek. "Kızlara ne dedin sen? Nel- lie'i hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Kız kardeşine zarar verirsen Mahlik canına okur."

"Hangisi kız kardeşi?" Kızlardan birinin yeni arkadaşısıyla akraba olduğunu fark etmeden sordum.

Kardeşimle birlikte gittiğim züppe özel okulda bir hiyerarşi var. Burslu çocuklar bir arada kalıyor ve genellikle zengin çocuklarla kaynaşmıyorlar. Bu düzende nereye ait olduğumdan emin değilim. Ya da genel olarak hayatın. Kardeşim yüzünden popüler çocuklarla takılıyorum. Ama onlar onun arkadaşları, benim değil. Bir şeyleri değiştirmenin zamanı geldi ve gerçek şu ki, Otis, Mahlik ve onların ekibinin yanında kendimi sözde kendi türümden olduğumdan daha rahat hissediyorum.

Mahlik bir koruyucu ailede, Otis ise Los Angeles'ın pek de tercih edilmeyen bir bölgesindeki bu iki katlı, üç yataklı ve iki banyolu köhne evde yaşıyor. Annem burada olduğumu bilse sinirden küplere binerdi ama yatağıma kapanıp yaralarımı sardığımı ve acıyan duygularımı emzirdiğimi sanıyor.

Siktir onu.

Yuvarlanmaktan bıktım. Geçmişin günahlarının beni etkilemesine izin vermeyeceğim.

Artık kendi şarkımı söylüyorum ve eğer ailem ve Doğu bundan hoşlanmıyorsa, lanet olsun.

Otis ve Mahlik iyi insanlar ve gerçekçi davranıyorlar.

"Esmer olan," diyor Otis, kafamdaki karmakarışık düşünceleri durdurarak.

"Memeleri yok," diye mırıldanıyorum, ayaklarımı botlarımın içine sokuyorum ve gözlerimin odaklanamamasını görmezden gelmeye çalışıyorum. "Ve ikisi de bok gibi yatıyorlardı."

Otis bir kahkaha attı. "Kafan güzelken çok daha konuşkan oluyorsun, dostum." Elini sırtıma vuruyor. "Bunu kesinlikle tekrar yapmalıyız."

"Kesinlikle."

Bir şekilde tökezleyerek evden çıktım ve beni eve götürmesi için bir Uber çağırmaı başardım.

Tüm zaman algımı kaybettim ama umurumda değil. Başım uğulduyor, bedenim kendinden geçiyor ve yaşadığımı hissediyorum. Oturma odasındaki içki dolabından bir şişe JD alıp bahçeye çıkıyorum, evimizin arka tarafındaki arazide yürürken cep telefonuma hızlıca bir göz atıyorum. Kardeşimden gelen bir sürü cevapsız arama ve mesaj var. O pisliği ait olduğu yere, kilitli bir kutuya geri koymadan önce bir özlem acısı yüzüme tokat gibi çarpıyor.

Easton benim kardeşim, arkadaşım ya da kuzenim değil. O hiçbir şey. Benim için hiçbir şey olamaz.

O benim asla olamayacağım her şeyin fiziksel temsili ve ben ona bakmaya dayanamıyorum.

Viskiyi dişlerimle açarak büyük bir yudum yutuyorum ve boğazımdan aşağı süzülürken yanmayı memnuniyetle karşılıyorum. Anıt bahçesine doğru ilerlerken içmeye devam ediyorum, düşüncelerim çalkalandıkça ve öfke damarlarımda yeniden alevlendikçe daha da sinirleniyorum.

"Sen bir pisliksin," diye kükrüyorum eski evimizden yeniden dikilen ağacın ve Dillon'ın ahşaptan sevgiyle oyduğu bankın bulunduğu bahçeye ulaştığımda. Ağacın kabuğuna iki plaket çakılmış. Birinin üzerinde Reeve ve Lainey'nin isimleri, ikincisi ise Lori'nin anısına. İlk annem. "İkiniz de pisliksiniz," diye düzeltiyorum, Lori'nin adına dik dik bakarak. "Bana gerçeği söylemek zorunda kalana kadar yalan söylediniz," diye hırlıyorum, başımı arkaya eğip yıldızlara bağıriyorum, Lori her neredeyse bunu duymasını umuyorum. "Bunun olmasına sen izin verdin. Saffron'a karşı çok yumuşak davrandın. Yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin verdin ve artık bana bakamayacak duruma geldiğinde beni bir çuval eski elbise gibi Vivien'e verdin. Beni de terk ettin!"

Başım dönüyor ve Reeve'in ismine bakarken gözlerimi kısıyorum. Çiçekleri ayaklarımın altında çiğneyerek ağaca doğru ilerliyorum. "Ama sen." Parmağımı tahtaya saplıyorum, keşke yanımda bir tornavida getirmeyi akıl etseydim de onun adını yontup beynimden silmek istediğim gibi silebilseydim. Plaketi ağaç kabuğundan sökmeye çalıştım ama sıkıca çivilenmişti ve ne kadar çekiştirirsem çekiştireyim yerinden oynamıyordu. "Sevdiğini iddia ettiği kadını aldatan ve küçük oğlunu terk eden zavallı, zayıf bir pisliktin. Neden?!" Daha fazla viski devirmeden önce kükredim. "Beni nasıl ele verirsin? Ben sadece masum bir bebektim."

Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor ama onu susturuyorum. Hiçbiri gözyaşlarımı hak etmiyor. Sadece alayı. Rengârenk çiçek tarhlarına bakarken bir kahkaha atıyorum ve yeni evimize taşındıktan sonra East'le birlikte Vivienne bu anıt bahçeyi dikmesi için nasıl yardım ettiğimizi hatırlıyorum. Fleur gençti ama o da yardım etmişti. Ne şaka ama. Eskiden buraya gelip babam ve Lori ile konuşarak teselli bulurdum. Artık ikisinin de bunu hak etmediğini biliyorum.

Yeni bir öfke katmanı ile beslenerek, bankı ters çevirip dizlerimin üzerine çöktüğümde bir kükreme sesi çıkarıyorum. Çiçekleri tırnaklarımla kazıyorum, gülleri, çalıları ve diğer renkli çiçekleri koparıyorum, tamamen yok olana kadar ellerimin arasında eziyorum, buraya gelip onlarla konuşarak nasıl rahatladığımı hatırladıkça her geçen saniye daha da öfkeleniyorum. Ne kadar saf olduğumdan nefret ediyorum.

Ama artık değil. Gözlerim artık tamamen açık. "Dur!"

Kardeşimin sesiyle başımı kaldırıyorum. Easton uyku şortuyla çimlerin üzerinde koşuyor ve ayakları bağlanmamış spor ayakkabılarının içinde. Yumruğu elindeki bir şeyin etrafında kapalı ve yüzündeki ifade acıma ve öfke karışımı. Kıçımın üzerine oturup dizlerimi kaldırıyorum, JD şişesini dudaklarıma götürürken etrafımdaki katliamı memnun bir sırıtışla izliyorum.

"Senin derdin ne lan?" East bağılıyor ve sesini yükseltmesini sağladığım için gurur duyuyorum. Her zaman çok mutlu ve dost canlısıdır ve fazlasıyla rahattır. Onu sarsılmış görmek güzel.

"*Benim neyim* var böyle?" Günlerdir demlenmekte olan bu kavgayı başlatmak için can atıyorum. Hâlâ odaklanmakta zorlanarak beceriksizce ayağa kalkıyorum ve dik durmak için çaba sarf ediyorum.

"Şu haline bak, kardeşim. Zil zurna sarhoşsun." Parmaklarının arasından çantamı sallıyor. "Bunu nasıl yapabildin? Bu annemi öldürecek. Reeve'le neler yaşadığını biliyorsun ve Saffron da bilinen bir keşti." Bana doğru bir adım atıyor, yüzünde acıyla endişe birbirine karışıyor. "Olaylarla başa yolu bu değil. Bu cehenneme giden tek yönlü bir yolculuk ve ben buna seyirci kalıp hayatını bir kenara atmana seyirci kalmayacağım."

Gülüyorum. Hâlâ . "Senin söz hakkın yok."

"Hiç de bile. Ben senin kardeşimim. Sen bunun ne anlama geldiğini unutmuş olabilirsin ama ben unutmadım."

"Senden nefret ediyorum," diye kükreyerek elimdeki JD şişesini kafasına fırlatıyorum. Eğildi ve şişe onun üzerinden uçarak arkasındaki çimlere düştü.

" "

"İstiyorum." Ona doğru yürüyorum, yüzümü onun yüzüne yapıştırıyorum. "Senden nefret ediyorum. Eğer sen , Vivien olmasaydı, beni terk etmezdi."

Doğu keskin bir nefes çeker. " demek istemedin. Sözüünü geri al."

"Hayır." Omuzlarını itiyorum, bunu yapacak durumda olmadığımı anlıyorum.

Kardeşimle savaşıyorum ama umursamıyorum. Bir şeye vurmam gerekiyor ve onun kendini beğenmiş suratı işimi görecektir. Kolumu savuruyorum ama beni kolayca engelliyor, elini yumruğuma doluyor ve şok içinde bana bakıyor.

"Ne oluyor, Bo? Kes şunu."

Boştaki elimle karnına yumruk atıyorum ama güçsüz kalıyor çünkü uzuvlarım işbirliği yapmıyor ve arkasına güç toplayamıyorum. "Her zaman ilk senin gelmenden bıktım," diye tıslıyorum.

"Hadi ama, kardeşim. Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun. Annem ve babam bize her zaman eşit davrandı."

Ona tekrar saldırıyorum, beni itmeden önce yumruğumla çenesinin yan tarafına bakıyorum. "Benimle dövüşmeye çalışmayı bırak."

"O seni seçti!" Şiddetli bir acı içimden fırlayıp beni tokatlarken bir kolumu ortama sararak bağıriyorum. "Benden hiç tereddüt etmeden vazgeçti çünkü seni ve Vivien'i seviyordu. Ben onun için bir hiçtim!" Kükrüyorum, tuzlu nem dudaklarımdan süzülene kadar gözyaşlarımdan yüzümden aşağı yuvarlandığının farkında bile değilim. "Saffron'un beni aldirmasına izin vermemesi bir mucize. Bunu yapsaydı dünyaya bir iyilik yapmış olurdu."

"Hayır, Bo. Hayır." East bana doğru hamle yaptı ve ben de bu fırsatı değerlendirerek yumruğumu suratına indirdim ve burnuna sağlam bir darbe indirdim.

East tökezleyerek geri çekilir ve bağcıklarından birine takılarak yere yuvarlanır.

Üstüne atlayıp yumruklarımla onu yumrukluyorum. "Senden nefret ediyorum. Seni seçmesinden nefret ediyorum. Her zaman ikinci en iyi olacağımdan nefret ediyorum. Kimse için asla yeterince iyi olamayacağımdan." Sözlerimle ve yumruklarımla saldırıyorum ve East bunu kabul ediyor. "Dövüş benimle, seni korkak!" Şakağına özellikle sert bir yumruk indiriyorum ve gözleri kararıyor, öldürücü öfke sonunda yüz hatlarını kaplıyor.

Nefret ettiğim özellikler benimkilere çok benziyor. O zaman başlıyoruz.

Bahçede yuvarlanıyor, yumruklaşıyor, tekmeleşiyor ve birbirimizle ve haftalardır kendimi en canlı hissettiğim an bu. Doğu olayların ruhunu tersine çevirirken acı kafatasımı sarsıyor ve mideme yayılıyor ama umursamıyorum, yumruk atmaya ve kardeşime hakaretler yağdırmaya devam ediyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Babam bir anda ortaya çıkıp beni Easton'dan yakaladığını söylüyor.

Vivien'in East'in ayağa kalkmasına yardım etmesini izlerken ben onun kollarında çırpınıyor, hakaretler ve küfürler savurmaya devam ediyorum. Annem şiş burnunu ve yanağında mantar gibi büyüyen çürüğü incelerken kardeşim yan tarafını tutuyor. Daha kötü olmasa da benim de aynı durumda olduğumu söyleyebilirim ama umurumda değil. Bunu yapmak iyi hissettirdi.

"Buna bir son vermeliyiz," diyor annem, ses tonu ve yüzündeki yalvaran ifadeyle bana yalvarıyor. "Lütfen, Bodhi. Lütfen buna bir son ver."

"Benimle de kavga ediyordu!" Bağıriyorum, babamın beni tuttuğu mengeneden kurtulmak için mücadele ediyorum. "Ama tabii ki onun tarafını tutuyorsun! Herkes hep onun tarafında."

"Bu doğru değil ve bunu sen de biliyorsun," diyor babam.

"Saçmalık! Ben hep en son gelirim! Reeve, Vivien ve Easton'a sahip olabilmek için beni feda etti. Bana ne olduğu umurunda bile değildi. Bebeklerini terk etmek onun ve Saffron için çok kolaydı."

Annem bana yaklaşarak, "Bu konuyu konuşmamız gerekiyor, gerçekten konuşmamız gerekiyor," diyor. "Bilmediğin çok şey var. Sana anlatmamıza izin vermen gereken şeyler."

Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor ve bir an için onları oraya koyan kişi olduğumdan nefret ediyorum. Ama hemen geçiyor; damarlarımda sürekli yanan öfke tarafından yakılıyor. "Beni acıma ve suçluluk duygusuyla yanına aldığını biliyorum. Bu seni daha az aptal mı hissettirdi Vivien?"

Onlardan daha iyi olduğunu kanıtlamanın yolu bu muydu? Zavallı yetimi yanına al ve babamın beni terk etmesinin sebebinin sen olduğunu bilerek yatıştır. Beni altın çocukla birlikte büyüt ve tüm bunların katalizörü sen değilmişsin gibi davran."

"Bu kadar yeter," diye tersliyor babam, bedenimi daha sıkı sarıyor ama ben daha yeni yeni adım atmaya başlıyorum.

"Sen aptal bir kaltaktın Vivien. İkisinin de seninle oynamasına izin verdin ve onları sürekli affettin. Sen de Reeve kadar zayıfsın."

East annesini kucaklıyor, bana tiksintiye benzer bir şeyle onu geri çekiyor.

Güzel.

En azından artık hislerimiz karşılıklı.

"Bu sen değilsin," diyor, yüzünden akan gözyaşlarını aceleyle siliyor. "Bu öfke ve vücuduna pompaladığın ilaçlar çünkü gözlerinin kafanın içinde yuvarlandığını görüyorum. Bir şeylerin etkisinde olduğunu biliyorum ve sorun yok. Her şey yoluna girecek."

Gülüyorum çünkü o kadar hayalperest ki. "Ben sadece doğuştan gelen hakkımı kullanıyorum. Reeve yüksek bir ücret için seni otobüsün altına attı.

I. Ona benzemiyor olabilirim ama damarlarımda Saffron'un kanı akıyor. Kaderimde hep bir keş olmak vardı. Hiçbir şey beni bu kaderden kurtaramazdı."

"Kimse bu saçmalığa inanmıyor," diyor babam, beni çevirip kollarımın üstünden tutarak. "En azından sen. Sen kendi kişiliğine sahipsin Bodhi. Sana hayat veren insanların toplamı değilsin."

"Tam bir ikiyüzlüsün!" Bağırıyorum. Midem çalkalanıyor ve bulantı boğazıma kadar tırmanıyor. "Gerçeği öğrendiğinde sekse, uyuşturucuya ve içkiye mi yöneldin, yoksa filmin o kısmını yanlış mı yorumladım?"

"Benim yaptığım hataları yapma. Sen benim senin yaşındaki halimden daha akıllı ve odaklanmışsın."

"Ben değersizim," diye itiraf ediyorum, mide bulantısı baş döndürücü dalgalar halinde üzerime çökerken tüm mücadele beni terk ediyor. "Kimse beni istemiyor. Herkesin kaderinde beni terk etmek ya da uzaklaştırmak var. Sizler bana acıdığınız için yanınıza aldınız. Beni gerçekten umursamıyorsunuz. Ben suçluluğunuzu yatıştırmanın bir yoluyum. Başka bir şey değil. O yüzden rahat bırakın. Söyleyeceğiniz hiçbir şey beni aksine inandıramaz."

Bakışlarım onların arasında gidip geliyor ve içim uyuşuyor, bu garip çünkü devasa bir acı kütesiyim. Vücudumdaki her hücre

Beni içten dışa doğru yok eden ıstırap selinin altında boğuluyorum.

Durmasını

istiyorum. Her

şeyin.

"Haklı olduğumu biliyorsun, yüzden sürecin bundan sonraki kısmını hızlandırmama izin ver," diyorum, sonra da yana doğru sıçrayıp bağırsaklarımı yıkık dökük anıt bahçesine kusuyorum.

("Bu son çöp" diyor Audrey, Ash'le mutfağa girerken. Elllerinde ağzına kadar dolu siyah çuvalar kirli tabaklar ve plastik çatal bıçak takımlarıyla doluydu. Bizim çetemize ek olarak bu yıl Fleur ve Melody'nin sınıflarından yirmi kız ve erkek çocuk vardı ve tam bir kargaşa yaşandı. Çocuklar yolumuzda gerçekleştirecek olan şeker mi sandık mı etkinliğini denetliyorlar ve sonra tüm yabancıların gitme zamanı gelecek. Üzgün olduğumu söyleyemem. Bodhi'yle olan durumumuz nedeniyle bu yıl Cadılar Bayramı ruhuna girmek zor oldu.

Şu anda işlevini yerine getirmek çok zor.

İyi uyuyamıyorum ve iştahım neredeyse hiç yok. Bodhi için çok endişeleniyorum ve Easton için de endişeleniyorum çünkü kardeşinin yanında olmaya çalışmak için kendi duygularını bir kenara itiyor ve bizim stresimizi arttırmak istemediğini biliyorum. Bu sadece suçluluk ve korkuyu artırıyor. Tek kurtarıcı lütuf kızların habersiz görünmesi. Bodhi onlara karşı normal davranıyor ve bu küçük merhamet için minnettarım.

Çocuklarım her sabah yataktan kalkmamın tek nedeni ve onlar için çabalamaktan vazgeçmeyeceğim.

Diğer sebep de kocam.

Dillon benim kayam, her gece korkularımızı birbirimize anlatırken bana sarılıyor ve beni seviyor. Her gece yatağa bir enkaz gibi giriyorum, onun kollarına yığılıyorum ve birbirimizde kendimizi kaybediyoruz, kim olduğumuzu ve üstesinden şeyleri hatırlatmak için öpücöklere ve dokunuşlara ihtiyaç duyuyoruz. Sonra oturup saatlerce konuşuyoruz ve her

Geceleri kocam kalbimdeki çatlakların üzerine kağıtlar koyarak bana bu işte yalnız olmadığımı hatırlatıyor.

Aile dışından kimseyle fazla konuşmadık bile. Birincisi, onları da endişelendirmek istemiyorum. İkincisi, bu durumla yaşamayan birinin bunu anlaması çok zor. Dillon ve ben şimdi daha da yakınız. Bir çiftin olabileceği kadar yakın olduğumuz için bunun mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim ama garip bir şekilde bu durum aramızdaki bağı daha da güçlendiriyor. Bunu atlatmak için ihtiyaç duyduğum gücü sağlamasını seviyorum ama aynı zamanda bana karşı savunmasız olmaktan, korkularını ve endişelerini paylaşmaktan korkmuyor ve benim için yaptığı gibi onu desteklememe izin veriyor.

Bu şekilde hayatta kalacağımızı biliyorum. Çocuklarımızın bunu atlatmasını sağlayacağız. Sevgi yeterli olmalı. Ve ailemiz için savaşmaktan asla vazgeçmeyeceğiz.

Kocama hiç bu kadar aşık olmamıştım ya da hiç bu kadar hayranlık duymamıştım. "Bahçede iş mi yapıyorsun?" Ash araya girerek soruyor- iç monologumu dinliyor. Pencereden bakarken gözlerini kısarak hatıra bahçesine doğru bakıyor.

Dillon, Bodhi'nin alana verdiği zararı onarmak için zamanımız olana kadar alanın etrafına geçici bir çit ördü. Buzdolabını açıp taze bir şişe beyaz şarap alırken sakince, "Bodhi birkaç gece önce ortalığı dağıttığında anma bahçesini mahvetti," diye açıklıyorum. "Dillon ve ben gecenin bir yarısı onu ve East'i birbirlerinden ayırmak zorunda kaldık. İkiz kadar yakın değillermiş gibi yumruklar atıyor ve yerde güreşiyorlardı."

"Kahretsin." Ash elindeki çöp torbasını çamaşır odasının kapısına bırakıyor ve gözlerinde parlayan endişeyle bana doğru yürüyor. "Bu tam bir kâbus ve yeğenlerime hiç benzemiyor. Anladığım kadarıyla bu konuda işler daha iyi değil?"

Audrey başımın üstündeki dolaptan üç temiz şarap kadehi çıkarırken boğazımdaki kalın, acı veren yumruyu yutarak başımı sallıyorum. "Her şey çok kötü ve Bodhi hiçbirimizle konuşmuyor. Sanki artık kendi oğlumu bile tanımıyorum. Sanki bir yabancı onun derisini giyiyor. Benim tatlı, yoğun, derin düşünen oğlum ortadan kayboldu ve yerine ne kadar sevildiğini unutacak kadar öfkeli bir çocuk geldi." Ağzımdan boğuk bir ses çıkıyor ve duygularımı kontrol etmeye çalışırken alt dudağım titriyor.

"Ah, Viv. Ağlama bebeğim." Audrey şarabı doldururken Ash kollarını bana doluyor ve sempatik gözlerle beni süzüyor.

Audrey birçok kişiden daha fazla şey biliyor çünkü biz onun yardımını istedik. Seçeneklerimizi anlamak için onun ruh sağığı ve hukuk konusundaki bilgisine ihtiyacımız vardı. Bu kesinlikle iç karartıcı bir konuşmaydı.

"Birkaç dakika önce onu kızlarla birlikte dışarıda gördüm," diyor Audrey bana bir kadeh şarap uzatırken. "Melody onun omuzlarındaydı ve arabadan arabaya geçerken Fleur'un elini tutuyordu, yani her şey kaybolmamış." Kucaklaşmamızdan ayrılırken Ash'e de bir kadeh uzatıyor. "O tatlı çocuk hâlâ . Hâlâ ona ulaşabilirsin. Tüm umudunu kaybetmemeye çalış."

Bardaklarımızı alıp çocukları beklemek üzere oturma odasına gidiyoruz. Dillon bir sürpriz hazırlamıştı ve çağrılana kadar burada beklememizi söyledi. Bu yıl hiç havamda değilim ama Dillon her zamanki gibi parti yapmamızda ısrar etti ve bu kadar ısrarcı olmasına sevindim. Kızlar için her şeyi normal tutmak önemli ve şarap içip kız arkadaşlarımla hasret gidereceğimiz bir gece tam da ihtiyacım olan şey.

"Tavsiye ettiğim terapistle konuştun mu?" Rahat koltuğa yerleştiğimizde Audrey soruyor.

Audrey ve Ash *Grease*'den Frenchie ve Betty gibi giyinmişken, ben kendi yaptığım Sandy kostümünü giyiyorum - omuzları açık dar siyah bir üst, uyumlu siyah taytlar, altın ve siyah kenarlı tokalı bir kemer ve yüksek topuklu açık parmaklı kırmızı sandaletler. Saçlarımı kıvırdım ve gerçekten rolüne uygun görünmesi için şu yıkayıcı sprej kutularından biriyle geçici olarak sarıya boyadım.

Dillon dar siyah bir tişört, siyah pantolon ve çizme giyiyor - Danny Zuko'nun beyaz-sarışın versiyonuna dönüşmesi fazla zaman almadı. Jamie Kenickie, Alex de Doody gibi giyinmiş. Bu yıl ilk kez üç çift de birbiriyle uyumlu kıyafetler giyiyor ve içimde bunun kocamın sürpriziyle bağlantılı olduğuna dair sinsi bir şüphe var.

Onu ne kadar sevdiğimi ve ona erkeğim diyebildiğim için ne kadar şanslı bir sürtüğ olduğumu söylemiş miydim?

Audrey beklentiyle bana bakıyor ve ben de dağınık zihnimi toparlamaya çalışıyorum. "Evet. Dillon ve ben dün onunla buluştuk. Bodhi hala onunla görüşmeyi reddediyor ama önümüzdeki hafta bir gece gelecek ve bakalım o zaman onunla konuşacak mı?" Ayrıca Dillon ve benim konuşmamız için bir terapist önerdi ve önümüzdeki hafta için bir randevu ayarladık. Alabileceğimiz her türlü yardıma ve desteğe ihtiyacımız var çünkü bocalıyoruz, bu yüzden işe yarayacağını düşündüğüm her şeyi denemeye hazırım.

"Bu planda iyi şanslar," diyor Ash, topuklarını tekmeleyip ayaklarını kanepeye uzatarak. "Raydan çıktığında Dil'in ne kadar büyük bir kabus olduğunu hatırlıyorum. Annemle babam ona yardım etmek için her şeyi denediler ama bu bir duvarla konuşmak gibiydi." Kaşları çatıldı ve burnu buruştu. "Aslında bundan daha kötüydü. Bir duvarın tavrı yoktur ve yüzünüze karşı yalan söylemez."

"Hiçbir şey yapmadan oturamayız. Uyuşturucu kullanıyor ve her gece sarhoş oluyor. Kendinden nefret ediyor ve onun için çok endişeleniyorum."

Ash daha dik oturuyor ve bana endişeli bir bakış fırlatıyor. "Kendine zarar vermeyi planladığını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Zaten kendine zarar veriyor Ash ve evet, intihardan endişeleniyorum." Bardağımı yere bırakıp başımı ellerimin arasına gömüyorum ve derin nefesler alarak tam bir anksiyete krizine girmemeye çalışıyorum. Boğazımı tıkayan dağınık duygu yumağı yüzünden güçlükle yutkunabiliyorum ve tırnaklarımla akıl sağlığıma tutunmaya çalışıyorum.

Audrey yatıştırıcı elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor.

"Onu rehabilitasyona ya da terapiye zorlayabilir misiniz?" Ash soruyor. "Kendini öldürmeye çalışabileceğinden gerçekten endişeleniyorsanız, alabileceğiniz yasal önlemler var mı?"

Ben başımı kaldırıp kendimi toparlamaya çalışırken Audrey kırılmış bir ses tonuyla, "Öyle olduğunu sanırsın," diyor. "Kaliforniya yasalarına göre on iki yaşından büyük çocuklar rehabilitasyona zorlanabilir; ancak bir profesyonel çocuğun karara katılacak kadar olgun olduğuna karar verirse, genellikle çocuğun kararını onaylarlar. Çoğu çocuk rehabilitasyona gitmek istemez, bu yüzden bunu kastetmediklerini ve bağımlı olmadıklarını söylerler. Akut bir tıbbi olay gibi ciddi bir rahatsızlığı olan reşit olmayan kişiler için yedi-sekiz saatlik bir acil durum bekletme süresi vardır. Çocukların birkaç kez aşırı doz aldığı, hatta bazılarının kısa bir süre için klinik olarak öldüğü vakalar gördüm ve mahkemeler yine de gözetim altında tutmayı veya ebeveynlerin onları rehabilitasyona kaydetmesine izin vermeyi reddetti. Bu önlemlerden bazılarının neden alındığını anlıyorum ama sistemin tamamı yanlış. Bu gibi durumlarda ebeveynlerin eli kolu gerçekten bağlı."

Audrey'nin bize daha önce söylemediği bir şey değil. O ilkti Bahçe olayının ertesi sabahı aradığımız kişi. Anlattıkları bizi çok güçsüz hissettirdi. Oğlumuza yardım etmek için hiçbir şey yapamıyorduk. En azından yapabileceğimiz bir şey olsaydı, denediğimizi ve belki biraz ilerleme kaydettiğimizi hissederdik. Ama orada

Oturup bunun nasıl gelişeceğini izlemekten başka yapabileceğimiz çok az şey var - nasıl gelişecekse gelişsin - ve bu beni yavaş yavaş öldürüyor.

İçimde ölüyormuşum gibi hissediyorum.

Çocuklarım benim dünyam ve içlerinden birinin çok acı çektiğini ve bunu durdurmak ya da ona yardım etmek için hiçbir şey yapamayacağımı bilmek dayanılmaz. Easton da acı çekiyor ama cesur bir yüz ifadesi çalışıyor ve bundan onun adına nefret ediyorum. Onun duyguları da önemli ve ben her iki oğlumun da yanında olmaya çalışıyorum ama yine de onları hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissediyorum.

Bununla başa çıkmak için bir kural kitabı ya da ebeveyn rehberi yok. Kanat çırpamak benim doğamda yok ama çok az seçeneğimiz var. Karanlıkta, kör ve dehşete düşmüş bir şekilde, doğru yolda mıyız yoksa içinden çıkamayacağımız bir kara deliğe doğru mu gidiyoruz emin olamadan etrafta .

"Onunla konuşmayı deneyebilirim," diye öneriyor Ash. "Geçmişimi biliyorsun. Kendimi öldürmeye çalıştım ve neredeyse anında pişman oldum. Belki eski deneyimlerim yardımcı olabilir."

"Bilmiyorum Ash." Kadehimdeki şarabı döndürüyorum. "Bu onun kafasına daha fazla fikir sokabilir." Bir ağız dolusu şarabı geri deviriyorum. "Ya da belki faydası olur. Belki de yakın ailemizin dışında birine açılabilir." Omuz silkiyorum çünkü kendimi hiç bu kadar yardıma muhtaç ya da hiç bu kadar bilgisiz hissetmemiştim. "Yapılacak en iyi şeyin ne olduğunu bilmek zor. Onun etrafında yumurta kabuklarının üzerinde yürüyoruz. Dillon duvarlarını yıkmaya çalıştı. arasında Bodhi'nin en iyi o anlayabilir. Ama Bodhi de Dil'e kızgın ve bunu duymak istemiyor. Babası oradaysa stüdyoya bile girmiyor."

"Anne."

Aynı anda çenelerimizi yukarı kaldırıyoruz, üçümüz de kapı aralığında duran Easton'a bakıyoruz.

"Hey, aşkım." Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum, gülümsemenin artık doğal gelmemesinden nefret ediyorum.

"Seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

"Kesinlikle." Şarap kadehimi yere bıraktım ve ayağa kalktım.

("Sen kal," diyor Ash. "Gidip çocukların ne bakacağız."

Easton başını sallar. "Babam dedi ki, eğer seni gecenin geri kalanında çamaşırvhaneye kilitliyor, böylece tüm eğlenceyi kaçıracaksın."

Ash, "Babanı gördüğümde kışına hızlı bir tekme atacağım," diye cevap veriyor.

Audrey, Ash'in şarap bardağını doldururken, "Bırakın işlerini yapsınlar," diyor. "Çocuklar ya da erkekler olmadan kendimize zaman ayırabildiğimiz pek sık olmuyor. Bence bunu en iyi şekilde değerlendirelim."

"Annemi tutmayacağım," diyor Easton ona doğru yürürken.

"Partinin tadını çıkar," diyor Audrey ona el sallayarak.

"Benim bir şeyi yapma!" Ash sesleniyor.

"İstedığımı yapmak için lisansım var, bu yüzden..." East kaşlarını sallayarak teyzesine takılıyor.

Ash bir kahkaha atıyor. "O benim yeğenim!"

Olayı hafif tutmalarını takdir ediyorum ve ikisi de East'in yanağındaki büyük morluktan ya da şişmiş burnundan bahsetmiyor. Neyse ki kırılmamıştı ve her ikisi de çürükler ve kesiklerle uzaklaşmış olsa da, kimse ciddi bir yaralanma yaşamadı. Bunun için minnettarım. Koridora çıktığımda, oğlumun geniş omuzlarından sarkan siyah pelerini çekiştirerek, "Umarım bu kostümün bir de maskesi vardır," diyorum.

East kapıyı arkamdan kapatıyor. "Öyle ama çok ürkütücü ve küçük çocukları korkutmak istemedim." Bir omzunu kaldırdı. "Benimle arabama kadar yürür müsün? Zaten geç kaldım ve Hollis dakiklik konusunda çok titizdir."

Son kız arkadaşından hoşlandığımdan emin değilim. Tüm ailesi züppe ve benim hoşuma gitmek için biraz fazla kontrolcü görünüyor. Birçoğundan daha uzun sürdü ve Hollis konusunda daha önce gelen kızlardan daha ciddi olduğunu hissediyorum. Ve çok fazla oldu. E bir seri flörtçü ve onunla çıkmak isteyen kız sıkıntısı yok gibi görünüyor.

Bodhi ise tam tersi. Kız arkadaşı yok, en azından bizim bildiğimiz kadarıyla yok, ama eminim kızlar ya da belki erkekler vardır. İlgi çekmeyecek kadar yakışıklı. Cinsellik konusunda çok açığız, ancak oğullarımızdan hiçbiri açıkça hetero ya da başka türlü olduklarını söylemedi ve biz de asla sormayız. Mahremiyet hakları var ve bilmemiz gereken bir şey varsa, eminim bize zamanla söyleyeceklerdir.

"Hollis ne gibi giyiniyor?" Oğlumun yanında adım atmaya devam ederek soruyorum, ki uzun bacaklı adımlarıyla bunu başarmak hiç de kolay değil. East şu anda Dillon kadar uzun ve büyümeye devam ederse daha da uzun olacak, babasıyla dalga geçmeyi sevdiği bir şey bu.

"O benim şeytanım için bir melek." Sırıtarak kaşlarını sallıyor ve salon kapısının içinden boynuzları olan korkunç şeytani kırmızı bir maske ve uzun siyah bir dirgen alıyor.

"Kardeşin de bu partide olacak mı?" Bodhi'nin böyle bir gecede çıkarabileceği düşününce midem endişeyle çalkalanarak soruyorum.

"Ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum," diyor East, kolunu benimkine dolayarak. "Bo da aynı ev partisinde olacak. Çoktan gitti ama endişelenmene gerek yok. Ben içmeyeceğim ve ona göz kulak olacağım."

Gözlerimde yaşlarla oğluma bakarak durdum. "Sen çok iyi bir evlatsın, Easton. Ve iyi bir kardeş, ama bu senin sorumluluğun değil. Bodhi'yi kontrol altında tutmak senin işin değil. Senin yaşaman gereken bir hayatın var ve biz senin bu hayatı yaşamanı istiyoruz."

"Biliyorum anne, ama bunu yapmadan duramam. Her zaman onun arkasında olacağım, özellikle de bu kadar acı çekerken. Onun için endişeleniyorum ama çok da kızgınım. Geçen gece sana söylediği şeyler doğru değildi ve beni çok kızdırdı ama bunu kastetmediğini biliyorum. Bana söylediklerinde ciddi olmadığı gibi. O beni terk etmiş olabilir ama ben onu terk etmeyeceğim."

Kendimi Easton'ın kollarına atarak ona sıkıca sarılıyorum. "Çok sadık ve çok güçlüsün." Arkama yaslanıp elimi kaldırıyorum ve bir elimi

yanagını. Yüzündeki kirli sakal izini hissetmek hâlâ çok tuhaf. Zihnimde Easton ve Bodhi hâlâ benim küçük oğullarım. "Beni her gün gururlandırırıyorsun East. Bodhi'nin böyle biri olmadığını ve onun için güçlü olmamıza ihtiyacı olduğunu biliyorum. Ama biz de senin için buradayız. Gerçeğin seni de üzdüğünü biliyorum."

"Kardeşim için daha kötü."

"Bu bir yarışma değil. Duyguların senin hakkın ve bunlar benim ve baban için önemli. Bu konuda bizimle konuşabilirsin. Reeve'i her yönden idolleştirdin. Şu anda ne düşünüyor ve hissediyor olabileceğini ancak hayal edebilirim."

Omuz silkiyor ve çenesinde bir kas kasılıyor. Elini ovuyorum ve belki de bu konuşmaya şimdi başlamamalıydık ama Easton'ın da onun için endişelendiğimizi bilmesini istiyorum. Ondan güçlü olmasını istediğimi biliyorum ama kızgın, üzgün, kafası karışık ya da tüm bu şeylere hakkı var.

Bodhi'nin durumu Easton'ın yaşadıklarını ortadan kaldırmıyor.

"Suçlu hissediyorum anne," diyor neredeyse fısıltıyla. "Bo, Reeve'in bizim için ondan vazgeçtiğini söylediğinde haklıydı. Bu pek çok açıdan yanlıştı. Bunu nasıl yapabildi? Özellikle de Simon'ın ona ve Dillon'a davranış biçiminden sonra. Anlamıyorum."

Elini sıkıyorum. "Reeve bize kesin olarak söyleyecek durumda değil ama sanırım hayatımın o döneminde Saffron'un çocuğunu kabul edemeyeceğimi biliyordu. Sanırım Bodhi'yi yanına alırsa bizi kaybedeceğinden ve Simon'ın Reeve'e yaptığı gibi ona kızıp ihmal edeceğinden korkuyordu."

"Yine de sana bunu düşünme şansı bile vermedi. Sen iyi bir insansın anne. Bodhi'yi geri çevirmeyeceğini biliyorum. Babam da öyle düşünüyor."

"Bu konuda babanla konuştun mu?" Dillon bana hiçbir şey söylemedi, ki bu onun yapacağı bir şey değil.

"Çocuklarla dışarıdayken kısa bir süre konuştuk."

Bu her şeyi açıklıyor. "Ben olsam ne yapardım emin değilim. Saffron'dan nefret ediyordum ve Reeve ile Dillon'a karşı hissettiklerim konusunda kafam çok karışık. Onu yanıma alırdım diye düşünmek istiyorum ama Lori oradaydı. O da onun etinden ve kanından biriydi. Bunun en iyi seçenek olduğunu düşünebilirdim."

Easton başını sallıyor. "Yapmazdın anne. Reeve'in içini dışını biliyordun. Bodhi'nin var olduğunu bilseydin

onu yanına alırdın. Reeve'i Saffron'dan nefret ettiğinden daha çok seviyordun ve masum bir bebeği asla geri çevirmeyeceğini biliyorum."

Gözlerim yaşıyor ve kendimi hiç kadar gururlu hissetmemiştim. "Seni seviyorum E. Dönüştüğün adamla gurur duyuyorum."

Easton beni sıcak bir kucaklamayla sardı. "Ben de seni seviyorum anne. Bodhi de seni seviyor. Şu anda saldırmaktan başka bir şey yapamayacak kadar kızgın ama kalbinde ne olduğunu biliyorum. Seni ve babamı seviyor. Ailemizi seviyor. Sadece bunu ona hatırlatmamız gerekiyor."

"Yapacağız, oğlum." Ona gülümseyerek geri çekiliyorum, bu sözleri söylemem gerekiyor çünkü Reeve'in günahlarının bedelini Easton'ın ödemesini istemiyorum. "Reeve seni çok sevdi, Easton. Bundan asla şüphe etmeni istemiyorum. Bodhi'den vazgeçmenin ona acı verdiğini biliyorum. Onu düşünmeyi hiç bırakmadığını biliyorum. Bu onu doğru yapmaz ama yersiz bir suçluluk duygusu taşımanı istemiyorum. Reeve hep bir aile istemişti. Büyürken ondan esirgenmişti ve benimle ve büyük ebeveynlerinle birlikte olduğu zamanlar dışında oldukça yalnız bir yaşam sürüyordu. En büyük arzusu baba olmak ve kendi ailesine sahip olmaktı. Bunu ona siz verdiniz. Bunu ona *biz* verdik. Bodhi'ye yaptıklarından nefret ediyorum ve yaptıklarından dolayı onu affedebilir miyim bilmiyorum ama Reeve'in ölmeden önce bizimle birlikte aile hayatını tecrübe etmesine sevindim. O kötü bir insan değildi. Kötü kararlar veren iyi bir insandı ve bunun büyük bir kısmı çocukken maruz kaldığı ihmalden kaynaklanıyordu. Sevgi için yanıp tutuşuyordu ve bu çoğu zaman onu gerçeklere karşı körleştiriyordu. Reeve'i onurlandırmanın ve Bodhi'yi desteklemenin en iyi yolu Bodhi'yi tüm kalbimizle sevmek ve gerçeklerle yüzleşmeye çalışırken sabırlı ve nazik olmaktır."

"Biliyorum anne. Onun için orada olmaya çalışıyorum. zorlaştırıyor."

Eğildim ve yanağından öptüm. "Senden daha fazlasını isteyemeyiz Easton ve bunu tek başına üstlenmiyorsun. Bize her zaman her konuda gelebilirsin. Tek istediğimiz her iki oğlumuz için de en iyisinin olması."

("Kardeşin sıkı parti yapmaya kararlı görünüyor," diyor Lewis, odanın köşesinde durup Bodhi'yi izlerken.

Biraları su gibi içiyor. Okuldan bir grup kız etrafını sarmış, ona yaltaklanıyor ve ilgisini çekmek için yarışıyor. Morarmış yüzü ve gözündeki morluk -sağolsunlar- bu ilgiyi daha da artırıyor. Bazı kızlar tuhaftır.

Otis, Mahlik ve bu ekibin geri kalanı, Bodhi'nin kapılarına getirdiği ek popüleritenin tadını çıkarıyor ve sanki pislikleri kokmuyormuş gibi görünüyorlar. Açıkçası kardeşimi tanıştırdıkları sahne dışında daha az umursayamazdım. "Bundan hoşlanmadım. Bu o değil. Bo kesinlikle uyuşturucu karşıtıydı ve şimdi sanki yaşadığı tüm günah kurallarını unutmuş gibi."

"Muhtemelen sadece bir evredir."

Lewis, içimde çalkalanan kargaşadan habersiz sırtımı sıvazlıyor. En iyi dostum olmasına rağmen evde neler olduğunu ona anlatmadım. Bir ipucuna sahip olan tek kişi Hollis, ama o da kafeteryadaki o günden beri burnunu sokmadı ve ben de daha fazla bilgi vermeye gönüllü olmadım. Kavga ettiğim kişinin Bodhi olduğunu bilmek için bana sormasına gerek yoktu. Sadece yüzlerimize bakarak tüm okulun bildiğine eminim.

"Biraz gevşemelisin," diye ekliyor. "İkimizin de soda içmesinin bir anlamı yok. Arabanı bu gece burada bırakabilirsin, yarın gelip seni alırım."

Lewis benimle birlikte futbol takımında ve bu işi çok ciddiye alıyor, galibiyetten sonra bile nadiren parti yapıyor. Ben de birkaç birayı severim ama aşırıya çalışırım. Formumu korumak için çok çalışıyorum.

Bu yüzden oyunumun zirvesindeyim ve sağlıklı olmak benim için önemli. Bu gece biraz çılgınlık yapmayı planlıyordum ama bu Bodhi ile kavga edip birbirimizin ağzını burnunu kırmadan önceydi.

Şimdi içemem. Bo çoktan kafayı bulmuşken ve yavaşlama belirtisi göstermezken olmaz. Birimizin ayık kalması gerekiyor. "Teklifin için teşekkürler dostum ama ayık kalmam gerek. Hollis'in babasına onu eve bırakacağımı söyledim ve anneme de kardeşime göz kulak olacağıma söz verdim."

"Bodhi sana sahip olduğu için çok şanslı çünkü bunu söylemeliyim. O heriflerle takılarak bela . Her türlü pisliğin içinde olduklarını duydum."

"Bundan şüphem yok." Umarım Bodhi'nin daha kötü işlere bulaşmayacak kadar akli kalmıştır. Bununla birlikte, ateşli bir kızıl saçlı kucağında öğütürken ve herkesin önünde onu neredeyse kuru bir şekilde becerirken bir esrar içmesini izlerken kendimi fazla güvende hissetmiyorum.

"Gidip kızları bulalım," diyorum, birkaç dakika ihtiyacım var.

Bir sonraki odaya geçiyoruz ve sevgilimi dans pistinin ortasında, baştan çıkarıcı kalçalarını sallarken ve parmaklarını bana doğru kıvrırken buluyorum. Lewis'in şu anki seks arkadaşı Hollis'in en iyi arkadaşı ve partiye ev sahipliği yapan kız. Chelle de Hollis'le aynı çemberde dans ediyor, biz de onlara katılıyoruz.

"Bebeğim, sonunda geldin," diye mırıldanıyor, kollarını boynuma doluyor ve göğüslerini bana doğru bastırıyor. "Beni terk ettiğini ."

"Asla, bebeğim." Bakışlarım onun muhteşem vücudunda geziniyor, gösterdiği teni hem seviyor hem de nefret ediyorum. Eğer hepsi benim için olsaydı, hiç sorun olmazdı. Ama dar sutyen üst kısmı göğüs dekoltesini çok fazla gösteriyor ve küçük tütü eteği kıcını zar zor örtüyor. Sırtında pırıltılı beyaz melek kanatları var ve bu gece makyajı çok abartmış. Daha az makyaj yapmasını tercih ederim ama çok seksi görüldüğünü de inkâr edemem. "Muhteşem görünüyorsun," diye fısıldıyorum kulağına, kalçalarımı sallayıp ona doğru sallanıyorum.

"Ve çok fazla kıyafet giyiyorsun." Suratını asıyor, parmağının ucunu göğsümü ve kollarımı kaplayan kırmızı kasların üzerinde gezdiriyor.

"Bunu sen seçtin, unutma." Kolumu onun ince beline doluyorum.

"Her zaman tuvalete gidebilir ve seni birkaç kat soyabiliriz." Kaşlarını çapkın bir tavırla sallarken aynı anda

Ayağı t kezliyor ve onu ayakta tutmak için destek olmak zorunda kalıyorum. Hâlâ kelimeleri geveliyor ve gözleri biraz bulanık.

"Ne kadar içtin bebeğim?" Ritimle birlikte hareket ederek soruyorum.

"Sadece biraz şarap so utucusu. Oh, ve birkaç votka shot." Parmaklarını yukarı kaldırıyor. "Belki dört ya da be  tane." Parmaklarını yukarı kaldırmaya devam ederken ka ları  atılıyor. Kıkırdıyor. "Muhtemelen altı ya da yedi gibiydi."  nemli bir şey de ilmi  gibi omuz silkiyor.

"Birkaç saat içinde o kadar içkiyi nasıl içtin?"

"Dörtten beri buradayım. Chelle'in her şeyi hazırlamasına yardım etmek için geldim."

Bu daha mantıklı. Belli ki sarhoş ve onu üst kata çıkarıp becermek istesem de, böyle bir karar verecek durumda değilken seks yapmayaca ım.

Yine de unutmu  gibi görünüyor, bu yüzden birkaç  arkı boyunca dans ediyoruz, birbirimize çarpıp s rt n yoruz,  p   yoruz ve  p   yoruz ve sonunda kendimi rahatlamı  hissediyorum.

Bir süre sonra arkadaşlarıma katılmak için dışarıya, verandaya  ıkıyorum. Yolda kafamı ana odaya sokup Bo'nun iyi olup olmadığını kontrol ediyorum. Kanepede iki yanına birer kız oturtmu , sırayla onları öpüyor ve ok uyor. Bo genellikle PDA'lerden hoşlanan biri değildir ve onun   l  yaptığını hiç bilmiyordum. Elbette kızlarla takılıyor ama bu hep tekil oluyor ve kızlara seks dışında bir ilgi göstermiyor.

Sanki ona seslenmi im gibi gözlerini açıyor ve ba ını kaldırıyor, bakı larımız kilitleniyor. Beni terslerken dudaklarının kenarlarında yeni, tanıdık bir hırıltı kivrılıyor. Odadan çıkıp dışarıya doğru ilerlerken g  s mde acı dans ediyor. Temiz hava sorunlu ruhuma hoş bir merhem oluyor ve içerideki bo ucu atmosferden uzakla tım için minnettar bir şekilde arkadaşlarımdan olduğu yöne doğru yürüyorum.

Kızlarımızı içeride dans ederken bırakıp havuzun etrafında oturuyor, bira içiyor ve sohbet ediyoruz. Konu malarımız çoğunlukla en büyük rakibimize karşı oynayaca ımız bir sonraki ma  etrafında yo unla ıyor. Geçen sene bizi yenmi lerdi ve bu sefer kı larını duvara çivilemeye kararlıyız.

"Bo'yla aranızda ne var?" Niall elindeki sigarayı yanındaki adama uzatırken havada daireler çizerek soruyor. " kinizin yakın olduğunu sanıyordum." Eliyle yüzümü işaret ediyor. " kinizin kavga ettiğini hepimiz biliyoruz ama nedenini bilmiyoruz. Ne oldu?"

"Bu seni ilgilendirmez," diyor Lewis, esrardan hızlıca bir nefes çekerek. "Bırak gitsin."

"Hollis'le mi ilgili?" Niall kaşlarını kaldırarak soruyor. "Neden böyle düşündün ki?"

Bacaklarını açıyor, ayaklarını bileklerinden çaprazlıyor. "Cuma günü okulun koridorunda birbirleriyle göz göze geldiklerini gördüm."

"Kapa çeneni," diyor Lewis. "Sen sadece ortalığı karıştırmaya bayılıyorsun." En iyi arkadaşım yüzünü bana dönüyor. "Boş ver onu. O bir aptal."

"Sen öyle diyorsan." Niall sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi bana sırıtıyor.

Sözleri beni o kadar sinirlendiriyor ki beş dakika sonra kalkıp kız arkadaşımı kontrol etmeye gidiyorum. Önce ana odaya giriyorum ama Bodhi ortalıkta yok. Kollarımı göğsümde kavuşturup Mahlik'e bakarak arkadaşlarının yanına gidiyorum. "Kardeşimi gördünüz mü?"

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, koltuğunda arkasına yaslanıp bir bacağını dizinin üzerinden geçiriyor. Daha önce kardeşimin kucağında sürtünen kızıl saçlı kadın dilini onun boynunda aşağı yukarı gezdiriyor ve sanırım kardeşimin yeni paylaşım alışkanlığı bu adamlarla takılmasının bir sonucu. Çocukları tanımadığım için yargılayıcı olmak istemiyorum ama kardeşimin nasıl değiştiğini görüyorum ve onun üzerindeki etkilerinden hoşlanmıyorum.

"Soruya cevap ver," diye çıkıştım, sabrım tükenmişti.

"Bo'nun nerede olduğunu bilmiyorum, ama bilseydim bile sana söylemezdim." Mahlik kızıl saçlı kıza dönüp dudaklarına sert bir öpücük konduruyor ve beni açıkça reddediyor.

Pislik.

Odadan çıkıyorum ve Hollis'i aramak için bir sonraki odaya giriyorum. Dans pistini ve odanın geri kalanını incelerken kalbim göğsümün etrafında çarpıyor ve kız arkadaşımdan hiçbir iz bulamıyorum. İçimi bir dehşet duygusu kaplarken safrayı geri yutuyorum. Ensemi ovuşturarak odayı son bir kez daha tarıyorum ve ikinci incelememde Chelle'i görüyorum. Ona doğru yürüyorum ve ağzımı kulağına dayıyorum. "Hollis nerede?"

Kıkırdarak koluma yapışırken kan çanağına dönmüş, odaklanmamış gözlerle beni süzüyor. "Seninle birlikte olduğunu sanıyordum," diye mırıldanarak beni dansa sürüklemeye çalışıyor.

"Nereye gitti?" Sabrım hızla tükenirken soruyorum.

"Misafir yatak odasını dene," diyor. "Genelde pembe olanda kalır."

Tıka basa dolu odadan çıkmak için manevralar yapıyorum, merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, bir yandan da boğazıma kaçan asidi görmezden gelmeye çalışıyorum.

O bunu yapmazdı.

Şu anda Bodhi'yle aramızın kötü olduğunu biliyorum ama o çizgiyi aşmaz.

Hollis için aynı şeyi söyleyebileceğimden emin değilim. Sarhoş ve daha önce de azmıştı ve bütün hafta boyunca ondan garip hisler aldım.

Yatak odalarının olduğunu tahmin ettiğim ikinci kattaki uzun koridora ulaşıyorum. Kapıları açıp kapatıyorum, böldüğüm müşterilerden özür diliyorum. Koridorun iki yanındaki son iki kapıya gelmişim ki, tanıdık bir ses ensemdeki tüm tüyleri diken diken ederek yüksek sesle küfrediyor. Ses soldaki odadan geliyor ve elim kapı koluna gidiyor.

Tereddüt etmeden kapıyı açıp içeri daldım, kız arkadaşımı yatakta çıırılçıplak, ağzı kardeşimin sikinde aşağı yukarı kayarken bulduğumda bir acı hissettim.

"Ne oluyor lan?" Ellerimi yumruk yaparak kükrüyorum.

Hollis çılgılık atıyor ve Bo'nun sikini büyük bir gürültüyle ağzından çıkarıyor. Kırmızı ruju yüzünün her yerine bulaşmış, tükürüğü ağzının etrafında birikmiş ve çenesinden aşağı damlıyor.

"Doğu," diye fısıldıyor Hollis, yataktan fırlayıp bana doğru yürürken. "Açıklayabilirim," diye mırıldanıyor, neredeyse ayağı takılıyordu.

Düşmeden önce onu sabitlemek için kolumu uzattım. Beni hayal kırıklığına uğrattı. Ondan gerçekten hoşlanıyordum ve onun da aynı şeyi hissettiğini sanıyordum. Şimdi, başından beri kardeşime ulaşmak için beni kullanıp kullanmadığını merak ediyorum.

"Sarhoş ve sağlıklı düşünemiyor," diye bağıriyorum kardeşime. "Buraya onunla gelmemeliydin." Hollis'in ayık olsaydı bunu yapmayacağına inanmak istiyorum ama bundan emin olamıyorum. Bodhi daha iyi bilir. Babam bunu bize öğretti. Kendi adını bile hatırladığından şüphelendiğim kadar sarhoşken dönüp ona zorla sahip olduğunu iddia etmesini ne engelleyecek?

"Kendini daha iyi hissetmek için ne gerekiyorsa söyle *kardeşim*." Bo elini aletinin etrafına sarıp birkaç kez pompalarken alay ediyor.

"Haftalardır bana asılıyordu. Bu gece beni aramaya gelen Hollis'ti. Ne yaptığını çok iyi biliyordu." "Bebeğim. Sorun yok." Hollis elini göğsümde gezdirdi ve içimden onu itmek geliyor, tamamen ezilmiş durumda ve ona zarar vermeyeceğim.

Ama onun böyle bir kaygısı yok.

"Bu doğru. Onu istiyorum ama seni de istiyorum." Dudaklarını yalıyor ve kirpiklerini kırıştırılmaya çalışıyor ve bu acınası bir durum. Yavaşça elini üzerimden çekip geri çekiliyorum. Bo hâlâ yatakta, aletini okşuyor ve ben ondan iğreniyorum ve ikisine de çok kızıyorum.

"Ben paylaşmam," diye çıkıştım ona. "Aldatanlarla da çıkmam."

"Hadi, bebeğim." Beni tekrar yakalamaya çalışıyor, üzerinde sallanıyor

Ayakları ve ben onu tekrar sabitlemek için uzanırken nefesimin altında küfrediyorum. "Eğlenceli olacak. Hep ikiz yapmak istemişimdir." Gözleri parlıyor ve ben bu kızda ne bulduğumu merak ediyorum. "Şaşırmış gibi davranma. Bu senin mirasın sayılır."

Öfke kanıma karışıyor ve boynumdaki damar kırmızıyı gördüğümde şiddetle atıyor. "Ne dedin lan sen?" Kükredim. "Eminim babam bunu duysa çok sevinirdi. Küçük kızının çok iyi bir kız olduğunu düşünüyor ama ben gerçeği biliyorum. Sen kendine hizmet eden bir sürtüksün ve sende ne bulduğumu bilmiyorum."

Bodhi bir kahkaha atıyor ama gözlerindeki öfkeyi ve çenesindeki gerginliği görüyorum. Onun yorumlarına o da benim kadar kızgın ama beni incitme ihtiyacı gerçek duygularının ve doğru olanı yapmanın önüne geçiyor. Gözlerini Hollis'e dikeyor. "Eğer bir şey olacaksa, benim şartlarımla olacak." Dikkatini bana çevirerek alaycı bir bakış fırlatıyor. "Reeve ve Dillon annemi paylaştılar. Belki de tüm bu yaygaranın nedenini görmeliyiz?"

Ona ters ters bakarken kanım kaynıyor. "Sözünü geri al." Parmağımı havaya kaldırıyorum, kendimi kaybetmemek için kendimi zor . "Böyle şeyler söyleyemezsin."

"Ne istersem söyleyebilirim."

"Bütün bu kabus babalarımız annemi istediği için başladı!" Bağırıyorum. "Sakın hafife almaya ya da geçiştirmeye kalkma. Bundan sonra ne söyleyeceğine dikkat et Bo, çünkü sana karşı sabrım tükendi."

Bana dik dik bakıyor ve aramızdaki boşluğu dolduran onca duygu ve söylenmemiş onca şeyle birbirimize bakarken gerginlik havaya karışıyor.

Bir ay önce bile bana herhangi bir şeyin beni ve kardeşimi ayırıp ayıramayacağını sorsaydınız, yüzünüze güler ve aptalca şeyler söylemeyi bırakmanızı söyledim.

Burada olduğumuza ve işlerin yeni bir dibe vurduğuna inanamıyorum. Büyük şemada, Hollis'in zerre kadar önemi yok. Temsil ettiği şey dışında. Bo'yu bunun için affedebilir miyim bilmiyorum. İlişkimizin düzeliş düzelmeyeceğini.

Acı çektiğini biliyorum ama bu ona beni tepsiye koyma hakkı vermez.

Bo önce bakışlarımızı ayırıyor, Hollis'e eliyle işaret ederken beni görmezden geliyor. "Sürtük, buraya gel ve sikimi yalamayı bitir."

Ve seçimini yaptı.

Acı, içimdeki hayal kırıklığı ve öfkeyle karışıyor ve sınıra yaklaşıyorum.

Bu saçmalığı geri çekmenin tam zamanıydı ve o yanlış bir seçim yaptı.

Hollis, Bo ve benim aramda bakışıyor, alt dudağını ısırarak belli ediyor. Her ne kadar sarhoş olsa da, kardeşimle aramızdaki açık gerginlikten habersiz değil ve ne yapacağı konusunda kararsız olduğu belli.

Ona yardım etmeye karar verdim çünkü bu karar konusunda kararsız değildim.

"Bunu senin için kolaylaştıracam," diyorum ona. "İşimiz bitti. Seninle daha fazla bir şey yapmak istemiyorum."

Bodhi bir kahkaha atıyor. "Bu senin kararın değildi ve sen de bunu , ama itibarını kaybetmeye dayanamıyorsun, değil mi *kardeşim*?"

Çok saçma biri. Hollis onu istese bile, onu gerçekten istemesinin ve ailesinin şu anki tavrıyla Bodhi'yle çıkmasına izin vermesinin imkânı yok.

Hollis kararını verip yatağa tırmanırken gözleri yuvalarından fırlar. Bodhi kolundan tutup onu kendine çekiyor. Hollis kıkırdarak boynunu öperken Bodhi kasıtlı olarak onu elliyor, kasten canımı yakmaya çalışıyor. "Söyle bana Easton. Benim için ikinci sırada olmak nasıl bir duygu? Sana ait olan bir şeyi aldığımı bilmek nasıl bir duygu?"

"Eğer bu berbat bir intikam biçimiye, sen kaybedersin. Hollis'in bir önemi yok." Dişlerimi azı dişlerime kadar gıcırdatıyor, kendimi kontrol altında tutmaya çalışıyorum.

Hollis önemli *değil* ama Bodhi önemli. Bunu yaptığına inanamıyorum.

Bir insan nasıl bu hızlı değişebilir?

Kardeşim nereye gitti ve onu geri getirme şansımız var mı?

"Gerçekten mi?" Onu kaldırıp vücudunun üzerine yerleştirirken kaşlarını çatıyor. "Küçük sürtük, sikime bin. Kardeşime ne kadar önemli olduğunu göster."

Çekip gitmeliyim. Kafam bunu yapmam için bana bağırıyor. Büyük adam olmam için ama uzuvlarımı hareket ettiremiyorum. Sanki olduğum yerde donup kalmışım, kardeşimin bıçağı daha derine saplamasını dehşet içinde izliyorum.

Bunun geri dönüşü olmayacak.

Kadın amını adamın sikinin üzerine indirirken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Öfke damarlarımda iltihaplı bir cehenneme dönüşürken inliyor, başını geriye atıyor ve onun üstünde sallanıyor. Bodhi oturuyor, onu kucağında tutuyor, memelerini emiyor ve dişleriyle meme ucunu çekiliştirirken bana manyak gibi sırtıyor.

"anasını!" diyor biri arkamdaki açık kapıdan. "Çocuklar, bunu görmelisiniz."

Hollis kardeşimin sikinin üzerinde bir aşağı bir yukarı sallanırken o kadar kendinden geçmiş ki, bir seyirci kazandıklarının farkında değil. Bo, benden nefret ediyormuş gibi bana bakarken onun içine girerken gülüyor. Arkamdan kahkahalar yükseliyor ve aşağılanma öfke ve acıyla karışarak kontrolümü kaybediyorum ve Hollis çığlık atarken kolumu ağabeyimin boynuna dolayarak onu eski kız arkadaşımдан uzaklaştırmak için yatağa doğru hamle yapıyorum.

"Dil." Vivien beni sarsıyor ve telefonum üstünde titreşirken yavaşça uykumdan uyanıyorum. "Bebeğim, uyan yukarı."

"Uyandım," diye mırıldanıyorum, gözlerimi kırpıştırarak açarken kolumu telefonuma uzatıyorum.

"Arka arkaya ikinci kez çalıyor." Kendimi dik tutup sırtımı yatak başlığına yasladığımda oturuyor. Parmağımı ekranda kaydırırken bir esnemeyi bastırıyorum, yerel numarayı hatırlamıyorum. Saate bir göz attım. Sabahın üçünde isimsiz bir telefonda iyi bir şey çıkmaz.

Boştaki kolumu karıma sarıp telefonu kulağıma götürürken kendimi kötü haberlere hazırlıyorum ve

çağrıya cevap ver.

"Baba!" Easton'ın paniklemiş sesi kulak zarlarımı selamlıyor.

"Oluyor?" Vivien'a "Doğu" derken soruyorum. "Bodhi ve ben tutuklandık. Gelip bizi alman gerekiyor."

İçgüdüsel olarak karımı yanıma yaklaştıçenemde bir kas sıkıştı. "Neredesin?"

"Wilcox Caddesi'ndeki Hollywood istasyonundayız."

"Elimden çabuk orada olacağım," diyorum, kolumu Viv'in etrafından çekip yorganı kaldırarak.

"Teşekkürler, baba." Sesi oğluma özgü olmayan bir şekilde uysal çıkıyor.

Arama sona eriyor ve bakışlarımı endişeli karıma çevirirken telefonu elimde sıkıca tutuyorum. Bu onu öldürecek, ama bunu yumuşatmanın bir yolu yok. "Çocuklar tutuklandı. Gidip onları almam gerek."

"Ne?" diye sıçradı, gözleri kocaman açılmıştı. "Neden?"

"Detayları bilmiyorum." kollarıma çekip sarılıyorum. Titriyor ve bunun ona yaptıklarından nefret ediyorum, özellikle de vakfın eşi benzeri görülmemiş bir hızla büyüdüğü ve onun çok meşgul olduğu bir zamanda. Sıkı çalışmasının meyve verdiğini görmekten keyif alması gerekirken, çocuklar için çok endişelendiği için bundan hiç zevk almıyor. Özellikle de Bodhi için. "Burada kal." Eğildim ve onu öptüm. "Uyumaya çalış. Yarın büyük bir toplantın var."

"Toplantıyı da, burada kalmayı da sikeyim." Kucağıma tırmanıp yataktan kalktı. "Bu işte beraberiz. Ben de seninle geliyorum."

Ayağa kalkıyorum ve onu bedenime çekiyorum çünkü son birkaç haftadır çok muhtacım. Her zaman onun yanında olmak zorundayım. Kendime onun iyi olduğuna dair güvence vermek için. Dokunuşlarım ve öpücüklerimle elimden geldiğince rahatlatmaya çalışıyorum. Tüm acısını üstlenebilseydim, üstlenirdim çünkü onu bu kadar üzgün görmekten nefret ediyorum. "Emin misin?"

"Yüzde yüz. Gidip oğullarımızı alalım."

"Görüyorum ki haber çoktan yayılmış," diyorum iç çekerek, Hollywood istasyonunun girişine geldiğimde, dışarıda dolaşan bir avuç paparazziyi fark edince.

"Bence bu adamlar her zaman polis karakollarının etrafında dolaşıp ilginç bir hikaye bulmayı umuyorlar."

"Polislerin akbabalara ipucu sızdırmak için para aldığı yaygın olarak biliniyor." Arabamızı kırmızı tuğlalı binanın yanındaki kaldırımında boş bir yere çekip motoru durduruyorum. Bobby ve Leon güvenlik araçlarından biriyle yanaşıyorlar.

"Her iki durumda da, bundan kaçış yok."

Konsola doğru uzanıp onu öpüyorum. "Sabah halkla ilişkiler çalışanlarını çağırırız ve her zaman yaptığımız gibi hikayeyi döndürürüz." Ellerini kaldırıp parmaklarını öpüyorum. "Stres yapma Viv. Medya endişelerimizin en küçüğü."

"Bunun çocuklar için işleri daha da zorlaştırmasını istemiyorum."

"Yıllardır söylemedikleri hiçbir şeyi söyleyemezler. Siktir et onları, Viv. Onlar önemli değil."

"Haklısın. Hadi gidelim."

Arabadan aynı anda çıkıyoruz ve karıma ulaşmak için kaputun etrafında koşuyorum, elini sıkıyorum ve girişe doğru ilerlerken onu yakınımnda tutuyorum. Bobby ve Leon arabalarından çıkıp yanımıza geliyorlar ve bizi dokunmaktan koruyorlar. Kan emiciler bizi hemen fark ediyor, biz içeri girerken kameralarını kaldırıp fotoğraflarımızı çekiyorlar. Bize yönelttikleri soruları duymazdan geliyor, bakışlarımızı ileriye sabitliyoruz. Ayaklarımız yıldızlarla süslü rampaya değer değmez geri çekilip bizi yalnız bırakıyorlar.

İçeride, Lancaster ailesinin avukatı Carson Park gelip kontrolü ele alana kadar masanın arkasındaki dost canlısı olmayan bir ahmakla konuşuyoruz. Viv biz yoldayken onu aramıştı. Sanki bir suç işlemişim gibi bana dik dik bakan yardımsever olmayan pislği yumruklamama saniyeler kala gelmesi tam zamanında oldu.

Carson başımızın üzerinden bekleme alanını işaret ederek, "Oturun ve bırakın bunu ben halledeyim," diyor. "Başını eğ ve çeneni kapalı tut, Dillon."

Alete ters ters baktım. "Son baktığımda sen benim babam değildin ve ben de kendini kontrol etmeyi bilen yetişkin bir adamım. Git işini yap ve çocuklarımı getir." Kolumu Vivien'in omuzlarına dolayarak, sinir bozucu suratına bir tane indirmeden önce bizi döndürüyorum.

Ondan hâlâ nefret ama çok iyi bir avukat ve tüm işlerimizi yeni bir şirkete taşımak yerine onun hizmetlerinden yararlanmak daha mantıklı geldi. Reeve'in ölümünün ardından Viv'in kurduğu vakfa fon sağlamak için Simon Lancaster'ın portföyündeki varlıkların çoğunu sattık ve Carson her şeyin sorunsuz bir şekilde gerçekleşmesini sağladı.

Reeve Lancaster Çocuk Oyuncular Vakfı şu anda aralarında oyuncular, yönetmenler, yapımcılar, film stüdyoları ve Hollywood'da görev yapan diğer personelin de bulunduğu çok sayıda ünlü bağışçıya sahip. Topladığımız fonların yanı sıra, Vivien'in vakıf vizyonunu gerçekleştirmek için iyi bir para havuzu var. Çocuk savunuculuğu danışmanları film setlerinin yeni normu haline geldi ve maaşlarının çoğu vakıf tarafından ödeniyor.

Vivien'in yarın öğleden sonra katılacağı toplantı, Hollywood'un önde gelen stüdyolarının başkanlarıyla, hepsinin desteklemeyi kabul ettiği çocuk oyuncular için yeni yönetim kurallarını onaylatmak üzere yapılacak. Bu noktaya için yıllarca süren sıkı bir çalışmanın sonucudur ve onunla gurur duyuyorum.

O gerçekten bir fark yaratıyor.

Viv, çocuk oyuncuların günde kaç saat çalışabileceklerine ilişkin kurallarla film setlerinde güvende tutulmalarını ve korunmalarını sağlıyor. Her oyuncuya sette nitelikli bir öğretmen atanarak eğitimlerinin aksamamasını sağlamak üzere yönergeler uygulanıyor. Promosyon ve onları sektörün daha kötü yanlarına maruz bırakan diğer faaliyetlere ilişkin bir kısıtlama listesi hazırlandı. Savunuculuk danışmanının, ek desteğe ihtiyaç duyulması halinde başvurabileceği terapistler, doktorlar, eğitmenler ve sette tüm ihtiyaçlarının karşılanmasını sağlamak için bir dizi tıp ve sağlık uzmanı gibi uzmanlardan oluşan bir ekibi vardır.

Tüm stüdyolar aynı fikirde değil ve hala yapılacak çok iş var; bağış toplamak da devam eden önemli bir faaliyet. Viv, Ash'in de yardımıyla, vakfın yönetimine yardımcı olmak için etrafında bir ekip oluşturdu, ancak son aylarda kişisel iş yükü aşırı arttı ve şu anda başa çıkmakta zorlandığını söyleyebilirim.

Bu onun ihtiyacı olan en son şey ve elime geçtiklerinde o çocukların kafalarını kıracağım.

Bobby ve Leon yanımda olduğu halde bekleme odasındaki sert ve rahatsız sandalyelere oturduk ve beklemeye başladık.

Carson otuz dakika sonra yanında huysuz bir Bodhi ve yine huysuz bir Easton'la geri döner. Vivien çocukları kucaklamak için acele ediyor ve Bodhi orada heykel gibi durup annesine sarılmayı reddedince onu tokatlamak istiyorum. Bu davranışa daha ne kadar tahammül edebilirim bilmiyorum.

Bana istediği kadar bağırıp çağırabilir ama annesine saygısızlık etmeyeceği kesin.

Geçtiğimiz birkaç hafta, geçmişte aileme karşı ne kadar küçük bir hıyar olduğumu yeniden fark etmemi sağladı. Özür dilemek için annemi bile aradım. Ona Bodhi' durumunun ne kadar kötü olduğunu söylemedim çünkü endişeleneceğini ve İrlanda'dan yapabileceği pek bir şey olmadığını biliyorum. Yaşadıklarımızın normal ergenlik saçmalıkları olduğunu düşünüyor ve hatta karmanın beni kıcımdan ısıracığı konusunda şaka bile yaptı.

Keşke bu kadar basit olsaydı.

"Suçlanıyorlar mı?" Easton'ın annesine sarılışını, kardeşinin başarısızlığını telafi etmek için ona normalden daha uzun süre sarılışını izlerken Carson'a alçak sesle soruyorum. Her ne kadar övgüye değer olsa da, bu çocuk başkalarının sorumluluğunu üstlenmeyi bırakmalı.

Carson başını sallıyor. "Zararı karşılamak için bir çek yazdım ve Peltzes'in avukatından bir daha böyle bir şey yapmayacaklarına dair bir anlaşma sağladım.

suç duyurusunda bulunacağım."

"Ne yaptılar?"

"Peltz'lerin evinde bir Cadılar Bayramı partisine katılıyorlardı. Görünüşe göre genç bir bayan yüzünden kavgaya tutuşmuşlar ve sonra diğerleri de katılmış. İşler çığırından çıktı ve birisi polisi aradı. Yatak odasında ve üst kattaki koridorda çok fazla hasar vardı." Carson yaklaşıp kulağıma doğru konuşuyor. "Bodhi tutuklanmaya direndi ve uyuşturucu ve alkol testini reddetti. Şanslı çünkü belli ki bir şeyler almış ve bira fabrikası gibi kokuyor. Eğer biz gelmeseydik, büyük ihtimalle kan ve idrar örneği almak için arama emri çıkartacaklardı."

Kafasının iyi ve sarhoş olduğu doğrulanırsa pek bir şey olacağından şüpheliyim, ancak bir kayda ya da medyanın bu gerçeği keşfetmeleri halinde yapacakları saçmalıklara ihtiyacı yok. Şimdi manşetleri ve onun davranışlarını Reeve ve Saffron'un bağımlılıklarıyla nasıl ilişkilendireceklerini hayal edebiliyorum.

"Teşekkür ederim." İçtenlikle söylüyorum. Carson başa çıkılması zor bir baş belası olabilir ama kurnaz ve becerikli bir baş belası.

Başını salladı. "Aile işinize değer verdiğimi biliyorsunuz ve daha önce haddimi aştıysam özür dilerim. Her zaman itidalli biri olarak bilinmezsiz."

"Biliyorum ama ben de embesil değilim. Bana biraz kredi vermelisin."

"Not edildi. Sen ve Vivien yakında ofise uğramalısınız. Önümüzdeki yaz yeniden çalışmaya başlayacağım ve muayenehaneyi oğlum devralacak. Sizi onunla tanıştırmak ve devir işlemlerini başlatmak isterim."

Kaşlarımı çattım. "Ölü kışını sedyeyle dışarı taşıdıkları gün emekli olacağını sanıyordum."

Kıkırdıyor. "Ben de öyle." Bir elini omzuma sıkıştırıyor. "Ama ya bu olacaktı ya da boşanacaktık ve ben karımı seviyorum. Bence yeterince acı çekti. Ayrıca, hiçbirimiz gençleşmiyoruz."

Gerçek bu değil mi?

"Bu genç adamları evlerine götürmeniz için sizi yalnız bırakacağım. Derslerini almış olacaklarına inanıyorum."

Bodhi'nin durumunda bu oldukça tartışmalı, ama ben bu düşüncüyü ifade etmiyorum.

Dışarıda sessizce yürüyoruz, hepimiz başımızı öne eğiyoruz ve arabaya doğru ilerlerken kaldırımdaki büyük gazeteci kalabalığını görmezden geliyoruz.

"Özür dilerim," diyor East kaldırımından uzaklaştığımda.

"Ne oldu?" Viv koltuğunda dönerek arka koltuktaki oğullarımıza bakıyor.

Aynadan Bodhi'ye bakıyorum. Yüzünde yeni tanıdığımız kayıtsız bir ifadeyle yan pencereden dışarı bakıyor ama inanmamızı istediği kadar kayıtsız değil. Kendini sert bir şekilde tutuyor ve her şeye ve herkese kızgınmış gibi dış dünyaya bakarken çenesini gıcırdatırken yanağında bir kas zonkluyor.

Ve anlıyorum. O duyguları unutmadım. Keşke oğluma nasıl ulaşabileceğimi bilseydim. Keşke deneyimlerim bizi, onu destekleyebileceğim ve ona yardım edebileceğim bir konuma getirebilseydi. Ama söyleyebileceğim hiçbir şey ona ulaşamayacak. Kabullenmek ne kadar zor olsa da, diğer tarafa geçmek için bu duyguları işlemesi ve acıyı yaşaması gerekiyor.

Tek yapabileceğimiz onu sevdiğimizi ve onun için burada olduğumuzu bilmesini sağlamak.

Diğer oğluma hızlı bir bakış atarak dikkatimi yola geri veriyorum. Doğu da aynı derecede gergin ve kardeşini görmezden geliyor. Düşünürken her zaman yaptığı gibi kaşlarını çatıyor ve burnunu kırıştırıyor. Ash'in de aynı şeyi yaptığını yeni fark ettim. Genetik büyüleyici.

"Biri bana cevap verecek mi?" Vivien, öfkesinin ve hayal kırıklığının bir ortaya çıktığını söylüyor.

Konsolun karşısına uzanıp elini sıkıyorum. "Belki de bu konuşmayı yapmak için eve gidene kadar beklemeliyiz."

"Kız arkadaşımı becerdi," diye ağzından kaçırıyor Easton ve ikimizi de şoke ediyor. "Hollis mi?" Viv bakışları Easton ve Bodhi arasında gidip gelirken, "Hollis mi?" diyor.

"O bir sürtük," diye ekliyor Easton. "Bu da onu *onun* için mükemmel yapıyor." Bodhi'ye ters ters bakarken hırlıyor.

Bodhi başını çevirip kardeşine sırtıyor ve arabayı durdurup ikisini de dışarı çıkarıp akıllarını başlarına getirmek istiyorum.

"Vivien, "Easton! Bu kadar yeter."

Vivien'i görmezden gelerek devam eder. "Ve bu, baba sorunlarına gelmeden önce. Sen de tıpkı onlar gibisin. Bencil, bağımlı ve sadakatten yoksunsun. Tanıştığımız andan itibaren sana göz kulak olmaktan başka bir şey yapmadım."

Sesi birkaç kademe yükseliyor ve Viv'le birbirimize sıkıntılı bir bakış atıyoruz. Ona eve gidene kadar susmasını söylemek istiyorum, böylece ben araba kullanmıyorken bunu tam olarak tartışabiliriz, ama East haftalardır içine atıyor ve zamanlamayı ben belirleyemiyorum.

Eğer içini dökmek istiyorsa, onu durdurmayacağım.

Bir , bu konuşmayı arabada yapmak mükemmel. Bu kadar dar bir alanda sıkışıp kaldığımızda bundan kaçınamazlar.

Doğu'nun öfkeden nasıl titrediğini acı kalbime saplanıyor.

Parmağını Bodhi'ye doğru uzatıyor. "Ailem seni yanına aldı ve sana bu ailenin eşit bir parçasıymışsın gibi davrandı. Şimdiye kadar yaptıkları tek şey seni sevmek ve desteklemek oldu. Sana her şeyi verdiler ve sen ne bana ne de onlara böyle davranamazsın!" diye bağırır.

"Kenara çek," diyor Viv, ben zaten yavaşlarken. Yolun kenarına çekiyorum ve motoru durduruyorum. Evden çok uzakta değiliz, ama East bir erimenin eşiğinde ve bekleyemez.

"Sen sadakatsiz bir hıyarsın ve senden nefret ediyorum!" Vivien yolcu koltuğundan inip arka kapıyı açarken Easton kükrer.

Bodhi'nin yüzünde vurdumduymaz bir ifade var ve kardeşinin söylediklerinin anlaşılıp anlaşılmadığını bile bilmiyorum.

"Yaşadığım sürece bunun için seni asla affetmeyeceğim," diyor East. "Şu andan itibaren benim için ölüsün."

("Nasılsın?") Otomatik pilotta tabağa daha fazla krep yığarken Audrey soruyor.

"Değilim," diye dürüstçe itiraf ediyorum. "Bodhi daha da içine kapanık. Tutuklanmalarının üzerinden bir hafta geçti ve ne Dillon'la ne de benimle tek kelime konuşmadı. Easton ona hâlâ kızgın ve konuşmuyorlar. E'yi suçladığımdan değil. Bu büyük bir ihanetti ve öfkelenmekte sonuna kadar haklı. Salı günü terapist geldi ve tam bir şovdu."

Tavadaki kalıba biraz daha hamur döküyorum ve hayatımın en kötü haftalarından birini hatırlarken boşluğa bakıyorum.

Hayatımda pek çok kalp kırıcı şey yaşadım, o yüzden bunu kolay kolay söylemem.

"East onunla konuştu ama sonrasında bizimle bu konu hakkında konuşmak istemedi, buna saygı duymak zorundaydık," diye açıklıyorum. "Gecenin geri kalanında içine kapanık ve sessizdi. Sonra Dillon Bodhi'yi kurbağa marifetiyle oturma odasına götürdü ve terapist onu konuşmaya ikna etmeye çalışırken yarım saat boyunca sessizce oturdu."

"Tanrım, Viv."

"Bizimle yemek yemeyi reddediyor. Okula erken gidiyor ve çoğu gece yarısına kadar eve gelmiyor. Kamyonetinden ve cep telefonundan GPS takip cihazını çıkardı, bu yüzden nerede olduğuna ya da ne yaptığına dair hiçbir fikrimiz yok. Döndüğünde ya sarhoş ya da kafası güzel oluyor, bazen de ikisi birden. Dün gece Dillon kamyonetinin anahtarlarına el koydu çünkü bir direğe dolanıp kendini öldürmesinden ya da masum bir insana çarpmasından korkuyoruz."

Krepleri ters çevirirken ellerim titriyor. Hâlâ gergin bir yolcuyum ve çocuklar arabalarıyla her ayrıldıklarında kendimden geçiyorum. Yaşadıklarımın sonra araba kazaları konusunda her zaman endişeleneceğimi düşünüyorum ama Bodhi'nin başına gelme ihtimali çok yüksek çünkü artık umursamaz bir hale geldi ve yaşamaya pek değer vermediğini gösterdi. "İşe konsantre olamıyorum. Geçen hafta sonu konferansa gitmeden önce tam bir felaket durumundaydım neyse ki zemin hazırlığını yapmışım ve tüm stüdyolar yeni çocuk savunuculuğu kurallarını imzaladı."

"Bu büyük bir zafer, Viv. Çok gurur duymalısın. Reeve'in de gurur duyacağını biliyorum."

"Tanrım, sakın onun adını anma çünkü ona çok kızgınım." Krepleri tavadan alıp tabağa bırakıyorum. "Tüm bunları o başlattı ve ben ona yeniden kızgınım." Saate bakıyorum. "On bir buçuk votka içmek için çok mu erken- çünkü yemin ederim, kendimi mutlu bir uyuşukluğa sürüklemek ve tüm bunlar sadece bir kabusmuş gibi davranmak istiyorum."

"Nefes al, Viv." Audrey ellerimi tutuyor ve ovuşturuyor. "Brunch'ı bitirmeme izin ver. Git banyo yap, sonra yürüyüşe çıkarız."

Başımı sallıyorum ve ellerimi geri çekiyorum. "Brunch'ı bitireceğim. Kızlar için her şeyi normal tutmak için elimden geleni yapıyorum." Emily, Fleur ve Melody her Cumartesi sabahı saat onda dans dersine katılırlar ve buraya gelip krep ve çilek yemek onlar için bir gelenektir.

"Kim acıktı?" En yüksek ve neşeli sesimle tabağı kaldırıp, üç prensesimizin yemeklerini beklerken boyama yaptıkları büyük ahşap mutfak masasına doğru ilerliyorum.

"Ben, ben, ben!" diye coşkuyla hep bir ağızdan cevap veriyorlar.

"En büyük krebi istiyorum çünkü en yaşlı benim ve on gün sonra doğum günüm" diyor Fleur, yaklaşmamı izlerken dudaklarını yalayarak.

Melody, "Ben en büyük krebi istiyorum çünkü en genç benim ve en çok benim büyümem gerekiyor," diye ekliyor.

"Peki ya sen Emily?" Alex ve Audrey'nin en büyük kızına soruyorum, yedi yaşında ve benim iki kızımın arasında. "Hak iddia etmek istemiyor musun?"

"Hayır. Bir sürü olduğu sürece hangi büyüklükte krep alacağım umurumda değil." Şapşal sırtışı çok sevimli ve bu küçük kızı kendi kızımış gibi seviyorum.

Eğilip sevimli sarışın başına bir öpücük konduruyorum. O çok tatlı bir çocuk ve çok cana yakın. "Asla değişme," diyorum ona, sesim biraz çatlayarak.

Bakışlarım aralarında gezinirken kızlarıma, "Size bunu söylemekten nefret ediyorum kızlar," diyorum. "Ama bütün krepler aynı boyutta, çünkü yeni bir krep kalıbım var." Tabağı masanın ortasına koyuyorum.

"Herkes en büyüğünü alır!" Fleur'un üç krep alıp tabağına boşaltmasını izlerken Melody ellerini çırparak "Herkes en büyüğünü alsın!" diyor. Bu kızın bir fil kadar iştahı var, ama bir ray kadar sıska ve yediği onca yemeği nereye koyduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Şikayet ettiğimden değil. Bir çocuğa göre çok maceracı ve her şeyi denemeye istekli. Melody seçici bir yiyici ve ona biraz iyilik verebilmek için sebzeleri sosların içine gizlice sokmam ve gizlenene kadar karıştırmam gerekiyor. Ona bıraksaydım, tavuk nugget ve ızgara peynirli sandviçle beslenirdi.

"Pankeklerimden sonra çikolatalı kek alabilir miyim?" Audrey üç kızın bir bardak taze sıkılmış portakal suyu koyarken, ben hepsinin tabağına birkaç çilek yerleştirirken Fleur ısırtıkların arasında soruyor.

"Daha sonra bir kek yiyebilirsin. Kendini hasta etmek istemezsin."

Emily ağzına bir parça krep önce, "Çikolatalı keklere bayılırım," diyor.

"Kardeşlerim çikolatalı keklere bayılır," diyor Melody bir ağız dolusu krep yerken. "Ama annem uzun zamandır yapmıyor."

Bu doğru. Vakıf beni özellikle geçtiğimiz yıl çok meşgul etti, ancak son haftalar neyin önemli olduğuna öncelik verme konusunda bir ders oldu. Şu anda bir operasyon direktörü için mülakat yapıyorum - Ash bu konuda yardımcı oluyor - ve göreve birini , aileme odaklanmak için biraz izin almayı planlıyorum. İleriye dönük olarak, sadece çocuklar okuldayken çalışmayı hedefliyorum. Aileme daha fazla zaman ayırmak istiyorum. Hedefim her zaman buydu, ancak son zamanlarda buna sadık kalmak zor oldu. Vakfın daha fazla zamanıma ihtiyacı vardı, ancak şimdi arka planda kalması gerekecek.

Çocuklarım ve kocam önceliklidir.

Haftalardır doğru düzgün uyuyamıyorum, bu yüzden erken kalkıp yemek pişiriyorum. Bunu tedavi edici buluyorum. Çocuklar küçükken çikolatalı keklere bayılırlardı ve bu aptalca ama ben

Bodhi'ye gençliğini hatırlatmak ve ailece geçirdiğimiz tüm eğlenceli zamanları hatırlamasına yardımcı olabileceğini düşündüm. Her sabah kapıya Easton ve onun için içinde ev yapımı smoothie ve kek olan birer çanta bırakıyorum. Her iki çanta da her gün gidiyor ama Bodhi kendi çantasını alıp çöpe mi atıyor yoksa E duygularımı incitmemek için ikisini de mi alıyor bilmiyorum.

"Annen çok meşgul," diyor Audrey, bir çilek kapmak için kızına doğru eğilerek.

"Senin gibi." Emily bir çilek daha alır ve annesine uzatır.

"Babam albümünü bitirmekle meşgul," diyor Fleur, dördüncü krepini yerken. "Harika olacak."

Kızlar erkeklerle stüdyoda takılmayı seviyor. Bazı zamanlar Dillon onları hafta sonları çok yoğun olmadıkları zamanlarda oraya götürüyor. Dillon'ın eski evinin arazisinde yer alıyor. Dillon, plak şirketini Los Angeles şehir merkezindeki son moda yüksek bir binaya taşıdıktan sonra burayı tamamen yeniledi. Şimdi ev, plak şirketine imza atan grupların orada mahremiyet içinde yaşayabilmesi ve çalışabilmesi için arazide birkaç lüks dairenin bulunduğu tam donanımlı bir ticari kayıt stüdyosu. Yeni bir bar, genişletilmiş oyun odası, saunalı ve jakuzili bir havuz ve son teknoloji bir spor salonu ekledi. Burası rock yıldızları için mini bir lüks tatil köyü gibi ve sanatçıları tarafından büyük ilgi görüyor.

"Annemden şarkı söylemesini istedi ama o hayır dedi." Melody yüzünü bana çevirdi. "Onunla birlikte şarkı söylersen babam çooooo mutlu olur anne. Lütfen söyle." Ellerini birbirine yapıştırıp yalvarırcasına havaya kaldırıyor, başını arkaya eğip iri geyik gözlerini bana diyor. "Eğer bunu yaparsan baban seni sonsuza kadar sever."

Dillon, Jamie ve Alex Cadılar Bayramı gecesi *Grease*'den *esinlenen* karaokemizi kurduklarından beri çocuklar albümde şarkı söylemem için bana yalvarıyorlar. Çocuklar odayı temalı hatıra eşyaları ve afişlerle süslediler ve geçici bir sahne kurdular. Hepimiz sırayla bireysel ve çift olarak şarkı söyledik ve kızlar beni ve Dillon'ı birlikte şarkı söylerken izlemekten büyük keyif aldılar.

Dillon, Dillon olduğu için, bunu kendi avantajına kullandı ve kızları, son Collateral Damage albümünde şarkı söylemem için yürüttüğü kampanyaya yardım etmeleri için topladı. Kocam Vegas'tan beri bana bir şarkıda şarkı söyletmeye çalışıyor ama ben ona sürekli bunun tek seferlik bir şey olduğunu söylüyorum.

Fleur yüzünde kocaman, hülyalı bir ifadeyle bana , "Babam zaten annemi sonsuza dek seviyor," diyor. "Büyüdüğümde tıpkı babam gibi bir rock yıldızıyla evleneceğim ve tıpkı senin yaptığın gibi ona sürekli öpücükler atacağım, anneciğim."

Audrey bir kahkaha atıyor. "Öpüşen surat da ne?" diye soruyor, göğsüme dolan sıcaklık sürekli acıyı kısa süreliğine yok ediyor.

Fleur gülümsüyor ve gözlerini açıyor, başını yana eğip hülyalı hülyalı boşluğa bakıyor.

"Ben öyle görünmüyorum!" Bir kahkahayı bastırarak itiraz ediyorum. Audrey kıkırdıyor ve dudaklarım seğiriyor.

"Aynen öyle, Rey Teyze." Fleur doğrulur ve kendini kreplerle doldurmaya devam eder.

Audrey, "Sanırım küçük bir aktris olma yolunda ilerliyorsun," diyor.

"Sanırım haklı olabilirsin." Büyük kızımız kesinlikle tiyatroyu seviyor ama Melody de öyle. Easton da tiyatroyu seviyor ve onlardan herhangi birinin ya da hepsinin annem ve Reeve'in peşinden oyunculuğa gidip gitmeyeceğini bilemiyorum.

"Ben şarkıcı olacağım," diye duyuruyor Melodi. "Ve her şarkıda babamla birlikte söyleyeceğim."

"Babam buna bayılırdı," diyorum ve onun yumuşak yanağına bir öpücük kondurmak için eğiliyorum. Her iki kızımız da Dillon'ı küçük parmaklarına dolamış durumda. Onlar ona ne kadar tapıyorsa o da onlara o kadar tapıyor.

Kocam harika bir babadır. Bir şekilde hem şakacı hem de katı olmayı başarıyor. Çocuklardan bir şey yapmalarını istediğimde, beni ciddiye almaları için genellikle tekrar tekrar sormam ve sesimi yükseltmem gerekir. Oysa Dillon'ın sert disiplinci sesiyle bir kez söylemesi yetiyor ve hemen itaat ediyorlar. Eğlenceli olan o olsa da, aslında ben daha yumuşak davranıyorum. Birlikte işe yarıyor ve dengeyi doğru kuruyoruz.

Ya da eskiden .

Bugünlerde pek bir şeyi doğru yapıp yapmadığımı bilmiyorum.

"Anne." Melody iri mavi gözleriyle bana bakıyor.

Kollarını boynuma doladı. "Lütfen babamla birlikte şarkı söyle. Seni çok seviyor ve sen dünyadaki en iyi şarkıcı ve en iyi annesin."

Sözleri gözlerimi yaşartıyor ve onun sevgisini duymaya ve hissetmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemez.

"Yap şunu anne." Fleur koluma yapışıyor ve yalvaran bir ifadeyle bana bakıyor. Çocuklarımdan bir tek o

benim ela gözlerime sahip. Diğer üçü de babalarının mavi gözlerine sahip.

Dillon'a olan bu bağlılık ve bunun ateşleyeceğini bildiğim heyecan karşısında . "İki prensesim beni ikna etti." İkisinin de yanaklarından öpüyorum. "Ben yapacağım. Bu gece eve geldiğinde babama birlikte söyleyebiliriz."

Çok fazla kutlama var ve Dillon'ı arayıp haber vermek için ağlıyorlar ama Ro İrlanda'dan döndüğü ve albümü bitirebilecekleri için meşgul olduklarını biliyorum, bu yüzden onu rahatsız etmek istemiyorum.

VIVIEN

(Saat 6'yı geçti ve Dillon hala evde değil. Arayıp bir parkuru bitirdiklerini ve ona biraz yemek bırakmasını söyledi. Çocuklar banyo yapıyor ve ben dışarı çıkarken oyun odasında mutlu bir şekilde çizgi film izliyor. Ash'in evinde saat sekizden önce olmam gerekiyor ve anıt bahçeyi ziyaret etmek için garip bir dürtü hissediyorum. Ya da ondan geriye kalanları.

Dillon'ın sipariş ettiği çiçekler birkaç saat önce geldi ve Bodhi'nin odasından çıkmasıyla aynı zamana denk geldi. Onu bugün ilk ve tek kez gördüm ve aptalca bir şekilde bunu bir işaret olarak gördüm. Ondan bahçeyi yeniden ekmeme yardım etmesini istedim. Bunun hatırlamasına ve iyileşmeye başlamasına yardımcı olabileceğini düşündüm ama çok erken bir zamanda çok şey istediğimi bilmeliydim.

Artık elim kolum bağlı. Oğlumu kaybetmekten korkuyorum ve bununla başa çıkamıyorum. Buna dayanamıyorum. Bunu durdurmak için hiçbir şey yapamayacak kadar güçsüz olduğumu bilerek onun kendi kendini yapılandırmasını izlemeye dayanamıyorum.

Çimenlerin üzerinde aceleyle ilerlerken göğsümde bir ağrı hissediyorum, sanki bu ağrıyı geçirecekmiş gibi ağrıyı ovuyorum. Karanlık gökyüzünde alçakta asılı duran ayın ışığı yolumu aydınlatıyor.

Sorduğumda Bodhi'nin gözlerinde bir parıltı gördüm ama o kadar çabuk kayboldu ki bunun bir hüsniyet olmağından emin olamıyorum. Başını salladı ve tek kelime etmeden odasına döndü.

Kordon altına alınmış alana ulaştığımda "Kalbim kırıldı Reeve," diyorum. Dillon'ın derme çatma çitinin üzerinden atlayıp kırım bankın koyuyorum. Bodhi'nin bankı sadece ters çevirmiş olmasına, kırmamış olmasına şükrediyorum. Ağaç kabuğuna çivilenmiş plaketter de ağaç gibi sağlam. Bunlar en önemli parçalar. Gerisini değiştirebiliriz ama Bodhi bahçeyi yeniden ekmeye hazır olana kadar bunu yapmayı reddediyorum.

Hollywood Hills'teki yeni evimize taşındığımızda, ağacı eski profesyonel bir şekilde taşıttık. Aile olarak bu bahçeyi diktik ve benim için bir anlamı vardı. Bu yüzden ailemizin her bir üyesi katılana kadar yeniden dikmeyi reddediyorum. Ne kadar beklemem gerektiği umurumda değil.

"Bana yardım edin. Bize yardım edin!" Başımı arkaya eğip gökyüzünü aydınlatan yıldızlara bakarak yalvarıyorum. "Onu seviyoruz. Onu en az Fleur, Easton ve Melody'yi sevdiğimiz kadar seviyoruz. O bizim oğlumuz. Kalbimizin eşit bir parçasına sahip. O ailemizin ayrılmaz bir parçası. O senin hala benimle olan tek parçan, ama bundan çok fazlası. Onu olduğu kişi için seviyorum. Her kararına verdiği sessiz iç gözlemi seviyorum. Günlüğüne şarkılar karalarken ya da gitarını çalarken yakışıklı yüzündeki yoğunluğu seviyorum. Kız kardeşlerini izlerken bakışlarındaki hayranlığı ve oyun alanında onları kovalarken attığı neşeli kahkahayı seviyorum. Dillon'la konuşurken gözlerinde parlayan saygıyı ve Easton farkına bile varmadan kardeşini koruduğu o sert seviyorum. Zekasını, mücadelesini ve odaklanmasını seviyorum. Bana sarılmasını seviyorum. Bana anne demesini seviyorum."

Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor ve gecenin durgun havasında dalgalanıyor.

"O çok tatlı bir çocuk, Reeve. çok gurur duyardın ve şimdi ne kadar berbat durumda olduğunu bilsen çok endişelenirdin. Bunların çoğu senin suçun ve sana kızgınlım ama bu merceği kendime çevirmeden sana kızamam. Ona ve Easton'a en iyi anne olmaya çalıştım, kızlarıma da, ama başarısız oluyorum. Oğullarımda başarısız oluyorum. İkisi de bocalıyor ve ben onlara nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum!"

Gözlerimden yaşlar dökülüyor ve son zamanlarda bir okyanusu dolduracak kadar gözyaşı dökmüş gibi hissetmeme rağmen dökülmelerine izin veriyorum. "Easton iyi olacak. İyi olacağını biliyorum. Bu onun için endişelenmemi engellemiyor ama bunu atlatacağını biliyorum. Bodhi konusunda ise gerçekten çok korkuyorum Reeve. İçten içe hâlâ aynı tatlı çocuk olduğunu biliyorum. Acı çektiğini ve saldırganlaştığını biliyorum ama çok korkuyorum."

Ayağa kalkıp ağaca doğru yürüyorum ve parmağımı Reeve'in tahtaya kazınmış isminin üzerinde gezdirdikten sonra aynısını Lainey'ninkinde de yapıyorum. "Onu da kaybedemem ve bir daha dönmeyeceği bir yolu takip etmesinden korkuyorum. Bu benim takip edemeyeceğim bir yol ve bu çok acı veriyor. Çocuklarımla ellerinden tutmaya ve her şeylerinde yanlarında olmaya hazırım. Ama Bodhi'yi bu özel yolda takip edemem ve çok korkuyorum. Eğer

Ona bir şey olursa, ölürüm!" Dizlerimin üzerine çöküp alnımı ağaç kabuğuna bastırırken göğsümden hıçkırıklar yükseliyor. "Ona yardım et, Reeve. Hâlâ dışarıda olduğunu biliyorum. Lütfen oğlumuza yardım et. Bana ve Dillon'a doğru şeyi yapmamız için yardım et. Sadece... yardım et."

Hafif bir esinti saçlarımin tellerini kaldırıyor ve en hafif dokunuş yanağımda geziniyor. Nefesim göğsümden kekelerken başımı geriye atıyorum. Tanıdık baharatlı bir koku burnumun arkasını gıdıklarken burun deliklerim seğiriyor. Parmaklarımı yanağıma götürdüğümde yüzümden aşağı akıyor. "Reeve," diye fısıldıyorum, hafif bir dokunuş hissedince elimi diğer yanağıma götürüyorum. "Buradasın." Başımı arkaya eğip yıldızlara bakıyorum, esinti etrafımı sarıyor ve beni güvende olduğum yanılsamasına sürüklüyor. Yarı gülerken, yarı ağlarken, geçmişimin hayaletleriyle çevriliyken sıcaklık bedenime nüfuz ediyor.

Bazıları deli olduğumu düşünebilir ama yıkık bahçede diz çökmüş, ilk aşkımin anıları kafamda oynasırken ve onun sevgisinin etrafımda dolandığını hissederken, haftalardır ilk kez huzurlu hissediyorum.

Birkaç saat sonra Ash'in rahat kadife koltuğuna uzanıp bir kadeh şarap daha içerken, "Sanırım kardeşin beni hastaneye yatırmayı düşünüyor," diye şaka yapıyorum.

"Saçmalık." Ash ayaklarını sehpaye vuruyor. "Eskiden Reeve'i yanında hissettiğini biliyor ve bununla uzun zaman önce barıştı."

"Onu yıllardır hissetmedim Ash." Biraz daha dik oturup yan dönerek baldızıma bakıyorum. Audrey'nin kız kıza bir gece geçirmek için bize katılması gerekiyordu ama iki yaşındaki ikizleri Lake ve Kylo'nun bu akşam ateşleri çıktı ve Audrey onları bırakmak istemedi. "Sence gerçekten orada mı yoksa ihtiyaç duyduğumda onu hayal dünyamda mı canlandırıyorum?"

Omuz silkiyor, boşluğa bakarken düşünceli görünüyor. "Beyin karmaşık bir organ ve hala hakkında yeterince bilgimiz yok. Belki de yüksek stresli zamanlar için bir başa çıkma mekanizmasıdır ya da belki de gerçekten hâlâ oradadır. Ölümlüler âlemine bağlı kalabilen biri varsa, o da Reeve Lancaster'dı. O adam takıntılıydı.

ve seni o kadar çok seviyordu ki. Eğer senin yanında kalmanın bir yolu olsaydı, bunu gerçekleştireceğini biliyorum."

"Dillon son birkaç haftadır inanılmazdı. Kardeşin olmasaydı ağaca asılmış olurum. Başa çıkmak için Reeve'e ihtiyacım yok. Dillon var."

"Bu olay her şeyi yeniden su yüzüne çıkardı. Böyle bir zamanda kendinizi Reeve'e yakın hissetmeniz anlaşılabilir bir durum."

"Bir şey beni bu gece bahçeye çıkmaya zorladı." "Bunun Reeve mi yoksa beyninin seni kandırması mı olduğu gerçekten önemli değil. sorun değil. Önemli olan yardımcı olması, değil

mi?" "Evet, yardımcı oldu, ki bu biraz aptalca ama-"

"Hayır, aptalca değil." Başını şiddetle sallıyor. "Kazanabildiğin yerde kazan, Viv ve bunun için kendini asla kötü hissetme."

"Seni seviyorum," diyorum çünkü bu lanet olası bir gerçek.

"Ben de seni seviyorum." Şarap şişesini kapıyor ve ikimizin de kadehlerini dolduruyor. "Bu gece seni ekstra özel seven başka birini tanıyorum."

Ona sırtıyorum ve gülümseyebilmem bir mucize. "Dur tahmin edeyim. Şu anda evimde kocan ve kardeşinle birlikte yeni Collateral Damage albümündeki son parçanın mükemmelleştiren uzun boylu, seksi, süper yetenekli bir rock yıldızı mı?"

"Ding, ding, ding!" Bana gülümsüyor. "Bana söylemek için aradığında çok heyecanlıydı."

"Yıllar önce evet demeliydim. Onu mutlu etmeyi seviyorum. Tanrı biliyor ya, şu anda ikimizin de mutlu şeylere daha çok ihtiyacı var."

"Hayır." Başını sallıyor ve parmağını yüzüme doğru sallıyor. "Bu gece oraya gitmiyoruz. Sorunlarını ön kapıda bıraktın, unuttun mu?"

Bodhi ve Easton'la ilgili düşünceler anında aklıma üşüşüyor ve endişe beynime zorla girdiğinde önceki mutlu düşüncelerime tutunmak zor oluyor ama deniyorum. Buraya gelirken Debbie Downer gibi davranmayacağıma yemin etmişim. "Doğru," diyorum hissettiğimden daha kararlı bir şekilde.

"Kardeşimin seninle olduğu zamanki halini seviyorum. Büyürken onun şeytanlarıyla savaşmasını izlemek çok zordu. Tek istediğim onun mutlu olmasıydı ve sen onu çok mutlu ediyorsun. Birbirinizi sevme şeklinize bayılıyorum. Ne zaman birbirinize sersem sersem baktığınızı görsem içimden şarkı söylemek geliyor."

"Saçmalıyorsun." Yüzüme kocaman bir gülümseme yayılsa da gözlerimi deviriyorum. "Ama yanlış değil. Kardeşinin beni sevme şeklini seviyorum." İfadem daha ciddi bir hal alıyor. "Beni çok seviyor Ash ve benim de onu ne kadar sevdiğimi anlatacak kelimelerim yok. Her zaman annemle babamın sahip olduğu türden bir evlilik istemiştim ve bunu elde ettim."

"Buna bayıldım."

"Sizin de kendinize özgü destansı bir aşkınız var."

"Biliyorum." Kulaktan kulağa ışıldıyor. "Biz şanslı sürtükleriz."

"Öyleyiz." Kendimi toparlıyorum ve bir şarabı geri deviriyorum. "Evlat edinmeyi daha fazla düşündünüz mü?" Bir süredir bu konu hakkında konuşmadığımız için soruyorum. Çocuklarla aramızdaki bu mesele patlak verdiğinden beri, bir süredir ortalarda görünmeyen bir arkadaş gibiydim.

"."

"Aman Tanrım!" Ciyaklayarak bardağımı yere bıraktım ve zıpladım. Koşarak yanına gittim ve ona sarıldım. "Hayaletler hakkında saçmalamama izin vermek yerine bu gece ağzından çıkan ilk şey bu olmalıydı."

"Aklında çok şey var."

"Bana söylemen için bir sebep daha. adınıza çok mutluyum."

"Ben de istiyorum. Oisin şu anda yedi yaşında ve ona bir kardeş vermek istiyoruz. Yeniden gebe kalmak için her şeyi denedik ve artık bunun olmayacağını kabul etmenin zamanı geldi."

"Daha fazla deneyemezsiniz." Birkaç kez tüp bebek tedavisi görmüşler, bir felakete dönüşen taşıyıcı annelik yolunu denemişler ve hiçbiri sonuç vermeyen birkaç deneysel prosedür denemişler. "İkinizin verecek çok sevgisi var, bu yüzden evlat edineceğiniz için çok heyecanlıyım."

"Ben de öyle. Doğru hissettiriyor ve zamanlama şu anda mükemmel."

"Her adımda güncellemelere ihtiyacım var." Şarabımı alıp onun yanında yere bağdaş kurarak oturuyorum. "Hayatımda ne boklar döndüğü umurumda değil, hepsini bilmek istiyorum. Beni duyuyor musun?"

"Her şeyi önce sen öğreneceksin. Söz veriyorum."

"Kadeh kaldırıyorum," diyorum kadehimi kaldırarak. "Ailelere, çocuklara ve sevgiye, bolca sevgiye."

"amin."

Birkaç saat sonra Dillon eve girdiğinde mutfakta çay ve tost yapıyorduk, anında tüm sinirlerim tepeme çıktı.

"Sorun nedir?" Yüzünde saklamaya çalıştığı paniği fark ederek soruyorum.

"Bir aldım. Bodhi hastanede."

"Aman Tanrım." Alt dudağım titriyor ve ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. "O iyi mi? O... hayatta mı?"

Dillon kollarını bana doluyor ve sıkıca sarılıyor. "Konuştuğum hemşire ameliyatta olduğunu ve durumunun stabil olduğunu söyledi."

"Ameliyat mı?" Ash soruyor ve onun aklının da benimkiyle aynı yere gittiğinden şüpheleniyorum ama aşırı doz aldıysanız ameliyata ihtiyacınız olmaz. En azından ben gerek olduğunu düşünmüyorum ama panik damarlarımda dolaşırken ve kan kulaklarıma hücum ederken beynim şu anda arızalı.

Çenemi yukarı kaldırıp gözlerimin içine bakarken Dillon'ın yüzüne acı kazınmış. "Bıçaklandı, tatlım. Bildiğim bu kadar ama gitmeliyiz."

Ash'in mutfağından çıkıp koridora doğru koşarken kocama yapışarak, "Beni oğluma götür," diyorum.

BODHI

"A kızlar iyi mi?" Annem kısık bir sesle sorar.

"İyiler. Jamie onları evlerine götürdü.

Kahvaltı. Burada kalmamız gerektiği sürece onları orada tutacaklar," diye yanıtlıyor babam.

"Uyanmasına ihtiyacım var," diyor kardeşim canımı acıtan bir sesle. "Ona söylediğim son sözler korkunçtu. Onları geri aldığımı bilmesini istiyorum."

Başımı hareket ettirmeye çalıştığımda kafatasımın etrafında ağrılar oluşuyor ama başım yardımcı olmuyor.

"O iyi olacak," diyor babam. "Ona söyleme şansın olacak."

"Peki neden uyanmıyor?" Easton diyor ki. "Ameliyattan çıkalı saatler oldu."

Gözlerimle içsel bir savaşa girip açılmalarını isterken, sıcaklık elimden koluma doğru yayılıyor. Sonra bedenimi deniyorum ama uzuvlarım hareket etmeyi reddediyor. Acı yan tarafımdan göğsüme ve daha yukarılara yayılırken farkındalık bilincime giriyor. Acı veren bir gerginlik kaburgalarımın sırtıma doğru uzanıyor ve karanlığın beni uykuya geri çağırdığını hissediyorum ama uyumak istemiyorum.

Her şey ileri sarılmış bir film gibi aklıma geliyor ve uyanmak istiyorum. Aileme üzgün olduğumu ve onları sevdiğimi söylemeliyim.

"Vücudunun dinlenmek ve iyileşmek için zamana ihtiyacı var." Annemin sesi çatlıyor ve farklı bir acı içimi parçalıyor.

Sesindeki ıstıraba ben sebep oldum. Hepsinin sesindeki ıstıraba. Ve kendimden şu anda olduğumdan daha fazla nefret edemezdim.

Bilincimi yeniden kazanmak için savaşırken vücudum sarsılıyor.

"Bodhi." Annemin yumuşak sesi beni kundaklayan rahat bir battaniye gibi. "Tatlım, orada mısın? Beni duyabiliyor musun?"

Karşı koymazsam beni ele geçirmekle tehdit eden bir yorgunlukla gözlerim yavaşça kırpışarak açılırken elinin benimkini sıkıldığını hissediyorum. Parmaklarım onunkilere dolanırken gözlerim tekrar kapanıyor.

"Abi." Easton'ın sesi daha yakından geliyor. "Hastanedesin ama iyi olacaksın. Doktor tamamen iyileşeceğini söylüyor. Uyanman sorun değil. Sana kızgın değiliz."

Yorgunlukla savaşıp gözlerimi yeniden açmaya zorlarken annem "Elimi sıkıyor," diyor.

Yavaşça görüşüm netleşiyor ve annem, babam ve East'in yüzlerinde endişeli ifadelerle başımda dikildiklerini görüyorum.

Onları görmek inanılmaz derecede güzel. Bir daha asla yapamayacağımı düşündüğüm bir nokta vardı ve yaptığım her korkunç hata gözümün önünden geçiyordu, sokağın kirli zemininde kanlar içinde yatarken öldüğümü düşünüyordum.

"Anne," diye mırıldanıyorum yanaklarımdan ıslaklık süzülürken.

"Özür dilerim." "Sus, tatlım." Yüzümdeki saçları geriye doğru tarıyor. "Orada

Bunun için bolca zaman var. Şimdi endişelenme. Biraz buz ister misin?"

Sıkıntılı yüzünün derinliklerine bakıyorum ve ona bu kadar acı çektiirdiğim için nefret ediyorum. Gerçeği fark etmem için neredeyse ölmem gerekmemeliydi. Haftalardır kafamdaki sisi dağıtmak ve her zaman gözümün önünde olan şeyi görmek için mücadele ediyorum. Göremiyordum, duyamıyordum ya da düşünemiyordum çünkü acıdan tükenmişim, yaşadığım her bilinçli anda ıstırap içinde kıvranıyordum ve sadece her şeyin durmasını istiyordum. "Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum, kelimeler boğazımdaki sızıyı ve ağzımdaki kuruluğu bastırıyor. Başımı hareket ettirdim ve babam ve kardeşim. "Hepinizi seviyorum ve çok üzgünüm."

Annemin hıçkırıkları vakur sessizliğin içine süzülürken kolları nazikçe bana dolanıyor ve yüzümün yan tarafına doğru ağıyor.

Babam onu teselli etmek için yatağımın etrafında dolanıyor. "Biz de seni seviyoruz oğlum," diyor, sesi duygu yüklü. "Şükürler olsun, iyi olacaksın. Bizi çok korkuttun." Yatıştırıcı elini annemin sırtında aşağı yukarı gezdirirken elimi tutuyor.

"Söylediklerimde ciddi değildim," diyor Easton, diğer tarafımda gezinirken.

Bakışlarımı onunkilere kaldırıyorum.

"Senden nefret etmiyorum. Asla edemem. Sen benim kardeşimsin. Benim için aramıza girmeye çalışan aptal bir kızıdan daha değerlisin."

East'e söylediğim ve yaptığım tüm kötü şeyleri utanç kaplıyor içimi. O bunların hiçbirini hak etmiyordu. Her zaman arkamı kolladı ve bu ona borcumu ödemenin boktan bir yoluydu. Ama bunu telafi edeceğim. Yemin ederim. "Kankalar orospulardan önce gelir," diye mırıldanıyorum, gülümsemeye çalışarak. "Özür dilerim East. Yaptığım çok boktan bir şeydi. Keşke geri alabilseydim. Canım çok yanıyordu ve bu acının bir kısmını senin de hissetmeni istedim."

"Anladım."

"Bunu hak etmemiştin. Ondan hoşlandığını biliyorum ve ilişkinizi mahvettiğim için özür dilerim."

"Ben değilim. Onun bir amacı vardı. Yaptığın şeyin iyi olduğunu söylemeyeceğim çünkü ihanetin beni derinden yaraladı ama garip bir şekilde aslında beni korudun."

Eğer bu kadar sarhoş olmasaydım ve kardeşime zarar vermeye bu kadar kararlı olmasaydım, o kaltağın saçmalıkları beni gerçekten çılgına çevirirdi. En azından Hollis'in bir daha aramıza girmesi konusunda endişelenmemize gerek kalmayacak; babası onu İsviçre'deki bir kız ıslah okuluna gönderdi. Okuldaki bir pislik o geceki bazı olayları kaydetmiş ve video babasının gelen kutusuna düşmüş. Babası da iki gün sonra onu ülkeden göndermiş. Onu özleyeceğimi söyleyemem. Kardeşime zarar vermek için bir araçtan başka bir şey değildi. Yeni bir utanç dalgası içime çöküyor ve East'e yaptıklarımın nefret ediyorum.

"Seni biraz dik oturtalım da sana şu buz parçacıklarından vereyim. Hemşire hiç su bırakmadı, sadece bunları bıraktı." Annem şefkatle yüzümü okşadı. "İyi olmana çok sevindim. Çok endişelendik."

East yatağın kenarındaki bir düğmeye basar ve yatak yavaşça yükselirken babam, "Hemşireye uyandığını haber vereceğim," diyor. Babam eğilip alnımdan öpüyor. "Geri dönmene sevindim oğlum."

Sözleri çifte anlam taşıyor ve hemşireyi çağırmak için ayrılırken havada asılı kalıyor. Yatak yükselirken çıkan hafif uğultu odadaki tek sestir.

Babam bir hemşireyle döndüğünde, annem bana buz cipsi yedirirken yatağa uzanmış oturuyordum. Benim için yaygara koparıyor, hayati değerlerimi kontrol ediyor bizimle konuşması için bir doktor göndereceğine söz veriyor. Birkaç dakika sonra büyük bir cam sürahi su ve birkaç plastik bardakla yeniden ortaya çıktı.

Annem elimi tutuyor ve sanki beni bırakmaya korkuyormuş gibi küçük yudumlar almama yardım ediyor.

Sanırım bundan sonra uykuya daldım çünkü gözlerimi kırıştıtararak açtığımda oda daha aydınlık oluyor ve panjurlardaki boşluklardan küçük gün ışığı huzmeleri süzölüyor.

"Hey." Annemin güzel yüzü bana doğru yaklaşırken görüş alanıma giriyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Kelimeler dudaklarından çıkar çıkmaz, vücudumda seken tüm ağrı ve sızıların farkına varıyorum. "Ağrıyor," diye dürüstçe itiraf ediyorum. "Oturmama yardım edebilir misin?"

"İzin ver," diyor babam ve başımı çevirip elinde iki kâğıt bardakla odaya girişini izliyorum.

Kardeşim yatağımın yanındaki sandalyede uyuyor, başını arkaya atmış, dudaklarını hafifçe aralamış, usulca horluyor. Bu ses kulaklarıma müzik gibi geliyor. East'le yıllarca aynı yatak odasını paylaştık, ta ki ergenlik çağına gelip horlamaya başlayana ve gece boyunca beni sürekli uyandırana kadar ve artık kendi odamda uyumaya başlamanam gerektiği ortaya çıkana kadar. Bazen, geç saatlere kadar televizyon izlediğimizde ya da video oyunları oynadığımızda, onun odasında uyuyorum. Bu bana her zaman paylaştığımız yakınlığı ve yanlarına ilk taşındığımda benim için ne kadar büyük bir destek sistemi olduğunu ve Lori öldüğünde tüm dünyanın sona erdiğini hissettiğimi hatırlatıyor.

Babam bir fincanı anneme uzatıyor, diğerini komodinin üzerine . Sonra yatağı yükseltiyor ve yastıkları sırtımın arkasına yerleştiriyor.

"Neredeyim ben?" Soruyorum çünkü ara sokaktan sürünerek çıktığım barın önündeki kaldırımda bayıldıktan sonrasını hatırlamıyorum.

"Culver City'deki Güney Kaliforniya Hastanesi'ndesin," diye açıklıyor annem.

"Ne hatırlıyorsun?" Babam fincanını alıp annemin yanına oturuyor. Sandalyelerini yatağıma yaklaştırıyorlar.

"Hepsi." Yatakta daha dik otururken biraz irkiliyorum. "Ne yazık ki."

Daha sonra hemşire beni kontrol etmek için geliyor ama şimdilik daha fazla ağrı kesici ilaç teklifini reddediyorum. Ailemle ve kardeşimle konuşmak istiyorum. İçimi dökmem gereken çok şey var ve daha fazla bekleyemez.

Onlara cehennemi yaşattım ve şimdi bunu düzeltmem gerekiyor.

Benim için hafif bir kahvaltı göndereceğine söz verdikten sonra ayrılıyor ama yemek aklımdaki son şey. East hâlâ uyuyor ama onu uyandırmak ya da bu konuşmayı geciktirmek istemiyorum.

"Bu konuda konuşmak ister misin?" Babam lazer odaklı gözlerle beni izlerken kahvesini yudumlayarak soruyor. "Polisler buralardaydı ama bize West Adams'ta bir barın önünde kanlar içinde ve dövülmüş halde bulunduğundan başka bir şey söyleyemediler."

Annemin ağzından boğuk bir ses çıkıyor ve gözlerinden yaşlar süzülüyor. Elini sıkıyorum, sadece haberi duyduğunda neler hissetmiş olabileceğini hayal ediyorum.

Babam kolunu anneme doluyor ve ona sarılıyor. Bunu yaptığının farkında olup olmadığını bile bilmiyorum. Bu ona otomatik olarak geliyor. Yaşlandığımda umarım ben de onların birbirlerini sevdiği kadar sevebileceğim birini bulurum. Bu kesinlikle çiftlerin hedefi.

"Büyük olasılıkla bugün bir ara ifadenizi almak için geri gelecekler," diye ekliyor baba.

East boğuk bir sesle "Uyanmışsın," diyor ve hepimiz dönüp gözlerindeki uykuyu silerken ona bakıyoruz.

"Birkaç dakika önce uyandı." Annem içilmemiş kahvesini ona uzatmak için yatağa doğru uzanıyor. "Buna benden daha çok ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"Teşekkürler." İtiraz etmeden kabul ediyor, hemen bir lokma alıyor ve kendini sandalyede daha dik durmaya zorluyor.

Bir kadın elinde iki parça kızarmış ekmek, bir bardak meyve suyu ve içinde doğranmış meyveler olan bir strafor kase bulunan bir tepsiyle odaya giriyor. Annem açıklamaya başlamadan önce hepsini yememde ısrar ediyor. Ben yemek yerken kız kardeşlerimden ve hastaneden telefon aldıklarında ne kadar endişelendiklerinden bahsediyorlar.

"Endişelendiğin için gerçekten üzgünüm. Herkese karşı korkunç davrandığımı biliyorum." Gözlerim yaşıyor ama onlara karşı koymuyorum. Eğer bunu yapacaksam, doğru şekilde yapacağım. Bu da artık ailemden bir şeyler saklamayacağım anlamına geliyor.

Babam tepsimi çıkarıp pencere kenarına koyduktan sonra annemin yanına oturuyor. Kardeşim diğer elimi tutarken annem bir elime yapıyor.

"Çok acıdı," diye fısıldıyorum, gözlerim bulanık.

"O filmi asla yapmamalıydık," diyor annem gözyaşları yanaklarından süzülürken.

"Filmi yaptığına sevindim," diyorum ona içtenlikle ve yüzünde beliren şaşkınlığı görünce şaşırmıyorum. Elini sıkıyorum. "Reeve'in beni ele vermesi bir sır değildi anne. Lori bana gerçeği söylediğinden beri bunu biliyordum ama film beni zorlayana kadar bilerek bu konu hakkında düşünmedim."

Acı onun güzel yüzünü değiştiriyor ve bu konuları biriyle konuşmak benim için zor olsa da devam ediyorum. Ama bazı şeyleri duymak ne kadar canımı yakarsa yaksın, aileme ve kardeşime gerçeği söylemek zorundayım.

Öleceğimi ve onlara bunları asla anlatamayacağımı düşündüm, bu yüzden şimdi korkmuyorum.

"Bunun olacağı belliydi anne." Yanaklarındaki gözyaşlarını siliyorum. "Son zamanlarda olanlar yıllar öncesine dayanıyor."

East, "Gerçeği internetteki saçmalıklardan ziyade, bunu yaşayan insanlar olarak sizin gözlerinizden duymamız daha iyi," diyor.

Başımı salladım. "East haklı. Film bazı şeyleri perspektife oturttu ama yine de acıttı. Beni, üstünü örtmeye çalıştığım şeylerle yüzleşmeye zorladı. Bunu iyi idare edemediğim için utanıyorum. Seni kendimden uzaklaştırmak yerine sana açılmalıydım ama kafam karmakarışıktı. Hâlâ da öyle. Tüm bu düşünceler beynimde dönüp duruyor ve beni deli ediyor. Bana yalan söyledikleri için herkese çok kızgındım ve sonra beni acımdan başka bir şey olarak kabul ettiğine inandığım için kendime kızdım. Tüm bunları durduramadım ve sadece durmasını istedim." Elimi çarşafın içine sokup gözlerimi kaçırıyorum. "Düşünceleri ve acıyı içki ve uyuşturucuyla uyuşturmak işe yarayan tek şeydi."

Gözlerimi yavaşça kaldırıyorum, anneme, babama ve kardeşime baktığımda ne göreceğimi biliyorum. "Sizinle konuşamadım. Size baktığımda gördüğüm tek şey acıma ve suçluluktan ve bundan nefret ediyordum." Gözlerimi kardeşime diktim. "Sana baktığımda tek görebildiğim, olmadığım her şeydi. O seni seçti. Babam benim yerime seni seçti. Kendimi hep senin gölgendeymişim gibi hissettim. Sen her şeyde harikasın ve tanıdığım en iyi insanlardan birisin. Milyonlarca hayat yaşayabilirim ama asla senin kadar iyi olamam."

"Bo, bu çok yanlış. Biz farklı insanlarız ama bu seni benden daha iyi ya da daha kötü yapmaz. Sen de iyi bir insansın. Sana öyle değilmişsin gibi hissettirdiysem özür dilerim. Sen benim kardeşimsin. Bir erkeğin sahip olabileceği en iyi kardeş. Eğer öyle olduğunu düşündürtecek şeyler yaptıysam

çok üzgünüm. Ben böyle hissetmiyorum. *Senin* de böyle hissetmeni istemiyorum."

Gözlerinden yaşlar akıyor ve kardeşimi incitmiş olmak bana acı veriyor. Elini sıkıyorum. "Bu *senin* hatan değil. Kendimi aşağılık hissetmeme neden olacak hiçbir şey yapmadın. Kimse yapmadı." Annemle babama bakıyorum. "Bana adil, eşit ve çok sevgiyle davrandınız. *Kendimi* böyle hissediyorum. Hiçbirinizin yaptığı bir şey yüzünden değil. Lütfen bana inanın."

BODHI

("Seni çok seviyoruz Bodhi," diyor annem gözyaşları arasında. "Lori beni ve babanı görmeye ilk geldiğinde ve bize tam bir şok içindeydik. Safron'un çocuğunu sevip sevmeyeceğimi bilmiyordum.")

Acı yüzüne kazınmış ve bunları bana söylemesinin onun için zor olduğunu biliyorum ama dürüstlüğünü takdir ediyorum. Zaten artık filmde bilmediğim bir şey değil.

"Bir hafta boyunca konuştuk, düşündük ve seçeneklerimizi gözden geçirdik," diye açıklıyor babam.

Bir elini ağarmış sarı saçlarında gezdiriyor ve yüzündeki gerginlik açıkça belli oluyor. Çenesindeki kırışıklıklar normalde olduğundan daha kalın ve gözlerinin altında koyu gölgeler ve belirgin torbalar var. Bitkin görünüyor. Onu tanıyorum ve bahse girerim uyumadı çünkü annemle Easton'ın uyumasını istiyordu ve uyanırsam diye bana göz kulak oluyordu.

"Seni evlat edinme kararını bağımsız olarak aldık çünkü sana bir yuva vermek istedik Bodhi. Sana bu ailenin eşit bir üyesi olarak davranamayacak olsaydık bu kararı almazdık." Babam eğiliyor ve başımın yan tarafını nazik bir dokunuşla kavlıyor. "Damarlarında benim etim ve kanım dolaşıyor, Bodhi. Easton ne kadar benim oğlumsa sen de o kadar benim . Bunun doğru olamayacağını düşünmen beni öldürüyor." Tahminimce beni incitmek istemediği için geri çekilmeden önce birkaç saniye alnını benimkine bastırıyor. "Senin hayatımda olman Reeve'e karşı duyduğum suçluluğun bir kısmını hafifletmeye yardımcı oldu. Kardeşimi tanıma şansım hiç olmadı. Bunun bir benim hatamdı ve hayatımın geri kalanında bununla yaşamak zorundayım.

hayatım. Bununla barıştım çünkü geçmişte kalan, kontrol edemediğim veya değiştiremediğim bir şey için kendimi hırpalamaya devam etmek anlamsız. Bu gerçeği kabullenmem yıllarımı aldı, bu yüzden yaşadıklarınızın bir kısmını anlıyorum. Reeve'in oğlunu büyütmek benim için ona bağlı hissetmemin bir yoluydu ama Tanrım, Bodhi, sen bundan çok daha fazlasısın."

Yerine oturup elini annemin elinin üzerine koyarken gözyaşları yüzünden aşağı damlıyor. Annem de hâlâ ağlıyor ve Easton gözlerinden akan birkaç damla yaşı siliyor.

Ben de duygusal bir karmaşa içindeyim.

Ama bu yeni bir şey değil.

Yeni olan şey ise artık bunu saklamıyor olmam.

"Sen *benim oğlumsun* ve seni olduğun kişi için seviyorum. Reeve'in oğlu olduğun için ya da tanımadığım bir kardeşimle bağlantı kurmamın bir yolu olduğun için değil. Kardeşinin de dediği gibi, sen iyi bir insansın. Akıllı, merhametli, şefkatli. Seni günlüğüne şarkı sözleri not ederken izliyorum ve aynı tutkuyu bilmek kalbimi gururla dolduruyor. Stüdyoda gitarınla şarkılar bestelemeni dinliyorum ve yeteneğin ve kendini adamışlığın karşısında şaşkına dönüyorum. Kız kardeşlerinin üzerine nasıl titrediğini, erkek kardeşine nasıl saygı duyduğunu görüyorum ve Vivien'e her anne dediğinde bunu burada hissediyorum." Elini göğsüne vuruyor.

"Bana ilk kez anne dediğinde sevinç gözyaşları dökmüştüm," diyor annem. "Fleur'a hamileydim ve Lori öldükten yaklaşık dört ya da beş ay sonraydı. Senin için gerçekten endişelenmiştik. Çok sessizdin. İçinde çok fazla şey saklıyordun. Bana Vivien Anne dediğinde cidden kalbimin yerinden fırlayacağını düşünmüştüm."

Eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor. "Dillon gibi ben de ilk başta seni evlat edinmenin Reeve'den bir parçayı hep yanımda tutmamın bir yolu olacağını düşündüm ve öyle de oldu. Bazı günler bana babanı hatırlatan bir şey söylüyorsun ya da bir jest yapıyorsun ve bu beni geçmişe götürüyor." Easton'a doğru bakıyor. "Ben de sende Reeve'i hatırlatan şeyler görüyorum. İkiniz de birbirinize o kadar benziyorsunuz ki bazen bunu görmek zor olmuyor." Babamı dudaklarından öpüyor. "Ben de çocuklarda senden izler görüyorum."

O da başını sallayarak onu öpüyor.

Dikkatini tekrar bana verdi. "Ama Bodhi, sen bundan çok daha fazlasısın. Dillon'ın dediği gibi, sen kendine has birisin. Gerçekten harika, şaşırtıcı, meraklı, düşünceli, derin bir düşünür. Senin çiçek açmanı ve büyümeni izlemek benim için en değerli deneyimlerden biriydi.

ences of my life." Yatağın öbür ucuna uzanıp Easton'ın elini tuttu. "Bu senin için de geçerli. İkinizle de çok şanslıyız çocuklar ve sizi çok seviyoruz." Dudaklarından bir çığlık süzülüyor. "Bunu hissetmeyebileceğinizi düşünmek beni öldürüyor."

"Hayır, anne." Hareketin yarattığı yakıcı acıyı görmezden gelerek öne doğru eğilip ona sarılıyorum. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Beni sevdiğini biliyorum. Kendini sana layık hissetmeyen benim, tam tersi değil."

Babam ve Easton yatağın kenarına oturuyor, biz grupça kucaklaşırken kollarını dikkatlice bize doluyorlar.

Ve bu her şey.

Onlar beni her zaman sevgileriyle kuşatırken benim onların sevgisini görmezden gelmem neredeyse imkânsızdı. Onlara cehennemi yaşatırken bile benden asla vazgeçmediler.

"Kendini değersiz hissetmenden nefret ediyorum," diyor annem, biz kucaklaşmayı kesip herkes yerine oturduğunda. Yumuşak bir şekilde yanağımı okşuyor. "Sen çok değerlisin Bodhi ve hayatımızda olduğun için çok şanslıyız." Gözlerinde o kadar büyük bir sevgiyle bana bakıyor ki gerçeği inkâr etmek mümkün değil. "Üstesinden gelmen gereken çok fazla duygu olduğunu biliyorum. Başa çıkmak zorunda olduğun şeylerin senin yaşındaki hiçbir çocuğun yüzleşmemesi gereken şeyler olduğunu biliyorum. Ama yalnız değilsin. Biz varız. Bunu atlatmana yardım edeceğiz. Ama lütfen bizi yine dışlama. Sana yardım etmemize izin ver. Seni sevmemize izin ver. Bir ailenin olması gerektiği gibi senin yanında olalım, çünkü seni seviyoruz ve seni bu kadar acı içinde görmekten nefret ediyoruz."

"Kolay olmayacağını biliyorum," diyor babam, o saçmalıktan uzak bakışıyla beni delip geçerek. "Senin yaşındayken ben de benzer bir şey yaşadım ve hissettiklerinin bir kısmını anlayabiliyorum. Bunu senin için doğru hale getiremeyiz. Bu süreci kendi başına atlatmalısın ve kızacaksın, üzüleceksin ve aradaki tüm diğer duyguları yaşayacaksın. Bize sırtını yaslayacağına söz ver. Benimle istediğin zaman her konuda konuşabilirsin ve seni yargılamayacağım."

Arkasına yaslanıp alaycı bir gülümsemeyle nefes veriyor. "Eskiden tam bir göt deliğiydim. Aileme bok gibi davrandım. Yirmili yaşlarıma kadar anneme onu sevdiğimi söylemedim. Herkese saldırdım ve kendimi iyileştirmeye çalışmak yerine intikam almaya odaklandım. Eğer benim yaptığım yanlışlar sizin de aynı yanlışları yapmaktan kaçınmanıza yardımcı olacaksa, size her şeyi memnuniyetle anlatırım. Ama zor işi sadece sen yapabilirsin, dostum. Yapacağız."

Elimizden geldiğince sizi destekleyeceğiz, ancak zorlu mücadele size ait. Kolay olmayacak ve hızlı bir çözüm de yok."

"Duygularına sahip çıkmaya hakkın var Bodhi," diye ekliyor annem, yüzünü bir mendille silerken. "Tıpkı East'in de kendi duygularına hakkı olduğu gibi." Bakışları aramızda dans ediyor. "İkinizin de bu duygular üzerinde çalışmanız gerekiyor. Hissettiklerinizden dolayı asla kendinizi suçlu hissetmeyin ama bırakın biz de çözümenize yardımcı olalım."

"Deneyeceğim," diye itiraf ediyorum, bunu tüm kalbimle söylüyorum, Doğu başını sallarken.

"Neden West Adams'taydın?" Annem soruyor. "Oraya nasıl gittiğini ve bunu sana kimin yaptığını anlamam gerekiyor çünkü o pislikler parmaklıklar ardında olacak, onları sokaklarda kendim aramak zorunda kalsam bile." Gözlerinde haklı bir öfkeyle birlikte şiddetli bir kararlılık parıldıyor.

"Sakin ol, GI Jane," diyor babam, dudaklarının kenarları yukarı kalkıyor. "O cehennem çukuruna adımını atmayacaksın. Bir özel dedektif tutup bu pislikleri kendimiz bulacağız ve onları gümüş bir tepside polislere teslim etmeden önce kendi adaletimizi kendimiz sağlayacağız." Bana bakarken gözleri yanıyor. "Sözlerimi bir kenara yazın, o pislikler bunun bedelini ödeyecek."

"Evet, baba." Easton başıyla onaylıyor. "Kanunsuz adalet kısmına ben de katılmak istiyorum. O şerefsizler kardeşime zarar verdi ve bunu onlara ödetmek istiyorum." Parmaklarını çıtlatıyor, benim için dünyayı buldozerle ezmeye hazır görünüyor.

Boğazıma bir yumru oturdu. Ailem hakkında düşündüğüm şeyleri nasıl düşünebildim? Tek yaptıkları beni sevmek ve benimle ilgilenmekti. Bazı şeylerle başa çıkmak için önümde uzun bir yol olduğunu biliyorum, ancak bunun acısını artık ailemden dair kendime sessiz bir yemin ediyorum.

Onlar benim hikayemdeki kahramanlar. Onlar benim düşmanım değil.

"Seni bahçede gördüm," diye geveledim, anneme bakarak. "Söylediğin bazı şeyleri duydum. Reeve'e yardım etmesi için yalvardığını duydum." Boğazımdaki yumru kalınlaşıyor ve acı içinde yutkunuyorum. "Dayanamadım. Seni ne kadar incittiğimi biliyordum ve kafam çok karıştı. Geçmiş hakkında daha fazla şey bilmeye ihtiyacım vardı. Kendi görmek için yedek kamyonetin anahtarlarını aldım, San Jose'ye gittim ve Lori'yle yaşadığım evi ziyaret ettim." Fiziksel yaralarımın hiçbir ilgisi olmayan göğsümdeki sıkı ağrıyı ovuşturuyorum. "Onu artık neredeyse hiç hatırlayamıyorum," diye alçak sesle itiraf ediyorum.

"Anlayabiliyorum." East sandalyesinde öne doğru eğildi. "Reeve'i artık zar zor hatırlıyorum. Hatırladığım anılar çok kısa ve soluk."

Doğal içgüdüm ona saldırmak, en azından hala bazı anıları olduğunu söylemek. Ya da öyle olmasa bile, benim babamla hiç zamanım yokken onun beş yıl geçirdiği gerçeğini ortadan kaldırmaz.

Ama bu içgüdüğü bir kenara itiyorum. Olanlar kardeşimin suçu değil. Suç tamamen Reeve'in ve sadece Reeve'in. Bu kararı o verdi ve benim küçümsememi ve nefretimi hak eden tek kişi o. Bu yüzden kendime tüm bu saldırganlığı ve düşmanlığı ona yönelteceğime söz veriyorum. Reeve'in günahları için ailemi ya da Easton'ı suçlamayacağım.

"Lori seni çok severdi Bodhi," diyor annem. "Son birkaç aydır çok acı çekiyordu ama ölmeden önce seninle ilgilenmek için yorulmadan çalıştı. O harika bir anneydi ve sen ona tapıyordun."

"Beni terk ettiği için ben de ona kızgıyım, ki bu onun hatası olmadığı halde adil değil."

"Kendini belli bir şekilde hissetmeye zorlayamazsın ve duygular hissedilmek ve anlaşılacak için vardır. Görünüşe göre bununla başa çıkmışsın," diyor babam.

"Herhangi biriyle başa çıkabildiğimden emin değilim ama her şey biraz daha net görünmeye başladı. Keşke bu noktaya gelmek için ölüme yakın bir deneyim yaşamamış olsaydım."

"Hayattasın ve tamamen iyileşeceksin. Birkaç kaburgan çatlamış, hafif bir beyin sarsıntısı geçirmişsin ve yan tarafındaki yara kötü ve iz bırakacak ama bıçak tüm hayati organlarını ıskalamış," diyerek annem elimi okşayarak beni rahatlatıyor.

"Doktorlar yarayı temizleyip ve enfeksiyonu önlemek için sana antibiyotik ve ağrı kesici verdiler. Birkaç gün içinde eve gitmene izin verecekler," diyor babam.

"Bu iyi, ama keşke şimdi gidebilsem. Kız kardeşlerimi özledim. Onlara sarılmak ve onları da sevdiğimi söylemek istiyorum."

"Onları daha sonra getirebiliriz," diyor babam. "Seni görmek istediklerini biliyorum."

"Çok isterim." Boğazımı temizliyorum ve annem hemen suyuma uzanıyor. Devam etmeden önce birkaç yudum alıyorum, bu kısmın ailemi mahvedeceğini biliyorum. "Safron hakkında daha fazla bilgi edinmek istedim," diye geveledim, annemin yüzünün solduğunu ve babamın kolunun otomatik olarak omuzlarına dolandığını izledim. "Onun o kadar da kötü biri olmadığını bilmem gerekiyordu-

Çünkü o kötüyse benim de öyle olma ihtimalim yüksek, değil mi? Yani, annem de babam da aziz değildi ve ikisi de bağımlıydı."

"Baban bağımlılığını yendi, sen de yeneceksin." Annemin sesi büyük bir güvenle yankılanıyor ve umarım onu hayal kırıklığına uğratmayacak kadar güçlüyümdür. "Ve vücudunda tek bir kötü kemik bile yok, Bodhi. Sen her zaman iyi bir çocuk oldun."

"Sorunlu olmak kötü olmak anlamına gelmez," diyor babam.

"Ama bundan sonra yapacağın seçimler bunu büyük ölçüde belirleyecek," diyor Easton, sesi olduğundan çok daha yaşlı çıkıyor. Ama o benim kardeşim. "Yolunu kaybettin kardeşim, ama geri bulacaksın."

"Ne yaptın sen?" Annem dudağının kenarını çiğneyerek soruyor.

"İnternette Saffron'la aynı okula giden birini buldum. Ben de ona ulaştım ve o da buluşmayı önerdi. Oraya gitmek isteyip istemediğimden emin değildim, ancak bahçede seni dinledikten sonra, bunun ötesine geçmek için herhangi bir şansım olup olmadığını öğrenmem gerektiğini biliyordum. Onunla Lori ve Saffron'un çocukluk evlerinde buluştum. Boktan bir mahalledeydi ve ev artık terk edilmişti. Her tarafı tahtalarla kapatılmış ve yabancı otlarla doluydu."

Bu ilk uyanış çağrısıydı. Onların içinde büyüdüğü yoksulluğa bakmak, bana güzel mahallelerde büyüdüğüm ve hiçbir maddi şey istemediğim için ne kadar şanslı olduğumu gösterdi. "Aslında onun için biraz üzüldüm," diye dürüstçe itiraf ediyorum. "Sanki hiç şansı yokmuş gibi."

"Saffron'un pek çok şansı vardı," diyor annem. "Oyunculuk kariyeri ve bundan kazandığı tüm para da dahil olmak üzere hepsini çöpe attı."

"Lori orada büyüdü ve iyi bir insandı," dedi babam. ekliyor. "Easton'ın da az önce belirttiği gibi hepimizin hayatta seçimleri var. Koşullarımız ne olursa olsun, verdiğimiz kararlar dönüştüğümüz insanları ve sürdürdüğümüz hayatları şekillendirir. Hatalarımı telafi etme fırsatına sahip olduğum için çok şanslıyım ve artık hayatımı daha açık bir şekilde yaşamayı seçiyorum. Herkes bu şansa sahip değil. Etrafımda beni doğru yola getirecek kadar önemseyen bu kadar çok insan olduğu için minnettarım. Sen de öyle Bodhi."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum ağzımın içini ısırarak. "Onda iyi bir şeyler görmek için çırpınıp duruyordum ama hiç yok." Devam ederken sesim kendi kulaklarıma boş geliyor. "Dirk beni bara götürdü. Orada Saffron'u tanıyan başka adamlar olduğunu söyledi." Safrayı geri yutuyorum. "Başta soğuk davrandılar ve

ortak biralar. Ama yavaş yavaş maskeler düştü ve onları oldukları gibi gördüm."

Göğsüm kabarıyor ve biyolojik annem hakkında söyledikleri korkunç şeyleri hatırladıkça gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Yalan söylemediklerini biliyordum ama tüm kanlı detayları bilmeme gerek yoktu. Çocuğu söz konusu olduğunda herhangi bir karar vermekten aciz bir uyuşturucu bağımlısı olduğu yanılsamasına tutunmaya çalışıyordum ama gerçek şu ki, Saffron Roberts hayatı boyunca soğuk, kalpsiz, bencil bir kaltaktı. Onu böyle yapan uyuşturucu değildi. Sadece kendisiydi.

"Onun hakkında korkunç şeyler söylediler," diye itiraf ediyorum, gözlerimi açmaya zorlayarak. "Ama yalan değildi. Onu paylaştıkları haftalar süren uyuşturucu ve içki alemlerine dair hikâyeler anlattılar. Düzenli olarak ilişkilerini bitiriyormuş ve bu adamların bildiği en az üç kürtaj yaptırmış." Bir dakika durup düşünürken dudaklarımdan titreyen bir nefes kaçıyor. Bunu söylemek çok zor.

"Senin için çok acı vericiyse devam etmek zorunda değilsin tatlım," diyor annem.

"Evet, ," diye karşı çıkıyor babam. "Bodhi sorunlarıyla yüzleşme konusunda ciddiye, kafasını daha fazla kuma gömemez."

"Hastane yatağında yatıyor, yaralanmış, bıçaklanmış ve beyin sarsıntısı geçirmiş, Dil," diye yanıtıyor annem. "Kendini daha iyi hissedene kadar onu biraz rahat bırakabiliriz."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Babam haklı anne. Bu bokla yüzleşmek için ideal bir zaman olmayacak. Yaralarımın arkasına saklanmak, utancımın ve korkumun arkasına saklanmaktan farklı değil." Kolunu ovuyorum. "Ben iyiyim. Tüm bunları içimden atmak istiyorum."

"Senin için buradayım," diyor East, sesi güç yansıtıyor. Önümüzdeki aylarda dayanmam gereken bir güç olduğunu biliyorum.

"Büyük bir hata yaptığım anlaşıldı," diye devam ediyorum. "Adamlardan birkaçı çirkinleşti ve bana Saffron'un kendilerine borçlu olarak aşırı dozdan öldüğünü söylediler. Benden onun borçlarını ödememi bekledikleri ve beni tuzağa düşürdükleri çok açıktı. Kaçmaya çalıştım. Beni yakaladıklarında kamyonetime doğru gidiyordum. Beni bir ara sokağa çekip yumruklamaya ve tekmelemeye başladılar. Karşı koymaya çalıştım ama altı kişilerdi ve benden sadece bir tane vardı. Yanımda bir bıçak getirmiştım."

Güvenliğimi hiç önemsemeyecek kadar aptal ya da kafası karışık biri değilim. Etrafta ölmek istiyormuşum gibi davranıyor olsam da, içten içe asla ölmek istemedim. Sadece kafamdaki gürültünün durmasını istedim. Kalbimdeki acının geçmesini.

"Kaçmak için bıçağı kullanmaya çalıştım ama beni alt ettiler, bıçağı aldılar ve adamlardan biri beni bıçakladı. Diğer pislikler çılgına döndü. Kim olduğumu biliyorlardı. Bana bir şey olursa başlarına bir şey geleceğini biliyorlardı."

"Yine de seni orada bırakmalarına engel olmadı," diyor annem ve sesi yine boğuk çıkıyor.

Babam onun şakağını öpüyor ve kollarını ona daha sıkı sarıyor.

"Paniklediler ve kaçtılar," diye açıklıyorum. "Kamyonetimi, cüzdanımı, cep telefonumu çaldılar ve Reeve'in golf saatini aldılar." Son kısmı itiraf ederken ona bakamıyorum. Ailemin kamyoneti, cep telefonumu ya da cüzdanı umursamayacağını biliyorum. Onlar değiştirilebilir ama Reeve'in saati değiştirilemez.

"Ne?" Easton ağzından kaçırıyor, kafası karışmış görünüyor ve sanırım komodinin üst çekmecesinde saatin olmadığını fark etmemişti. "Kendi saatin varken neden benimkini aldın?"

Ailemle birlikte yaşamaya başladıktan sonra annem bana Reeve'in bazı eşyalarını verdi. Öldükten sonra Easton'a da bir şeyler vermişti ve onun değerli eşyalarından birkaçına benim de sahip olmamı istedi. Yirmi beşinci yaş gününde ona aldığı saati bana verdi ama ben her zaman gizliden gizliye golf saatini istemişimdir çünkü onu ona on yedi yaşındayken vermişti ve neredeyse hiç çıkarmazdı. Biliyorum çünkü annemin oturma odasında tuttuğu albümlerdeki pek çok fotoğrafta bu saati onun üzerinde görmüştüm.

"Odadaki saati çaldım." Easton şok içinde bana baktı.

"Pislikçe bir hareketti." Yüzümdeki gerçek pişmanlığı görebilmesini umarak kardeşime bakıyorum. "O saati ne kadar çok sevdiğini biliyordum, bu yüzden kafanı karıştırmak için çaldım. O gün neden taktığımı gerçekten bilmiyorum. Bir şey beni onu takmaya zorladı. Bileğimden çözdüklerinde almamaları için yalvardım. Onu kaybetmenin seni ve annemi harap edeceğini biliyordum. Çok üzgünüm, East."

Adem elması boğazında sallanıyor ve kaçırdığında içim parçalanıyor. Annem bir eliyle ağzını kapatıyor ve onu tekrar görevden almış olmaktan nefret ediyorum.

"değil," diyor Easton birkaç sessizlikten sonra.

"Hayır, değil."

"Hayatın bir saatten daha değerli, Bo."

Annem, "Reeve burada olsaydı o da aynı şeyi söylerdi," diyor.

"Bu kulağa çok çılgınca gelecek ama sanırım... Sanırım ara sokakta benimle birlikteydi."

Odada iğne atsan yere düşmez. Babam ve East çok şaşırmış görünüyorlar ama annem gülümsüyor. "Bunun delilik olduğunu sanmıyorum tatlım. Ölümünden sonra onu etrafımda hissettiğimi biliyorsun. Uzun zamandır onun varlığını hissetmiyorum. Bahçede kalıp gördün mü bilmiyorum ama o gece onu hissettim. Yardım için ona ağılıyordum ve o da bana cevap verdi." Gözyaşları yine yüzünden aşağı yuvarlanıyor. "Ne deneyimledin?"

Kalbim çok hızlı atıyor, göğüs kafesime çarpıyor, biyolojik babamın gerçekten bir şekilde benimle birlikte olabileceği düşüncesiyle damarlarımda adrenalin dolaşıyor. Zihnim o geceye geri dönüyor. "Ara sokakta yerdeydim ve yan tarafımdaki yaradan kan fışkırıyordu. Ellerimle bastırdım ama kanama durmadı."

Hastane önlüğüme bakıyorum, avucumu yasaklanmış yaranın üzerine koyuyorum. "Ayağa kalkmaya çalıştım. Sokağa geri dönmem gerektiğini biliyordum, yoksa o ara sokakta ölecektim çünkü karanlıkta kimse beni kurtarmak için zamanında bulamayacaktı." Derin bir nefes aldım. "Ayağa kalkamadım. Bacaklarım işbirliği yapmıyordu. Sanırım şok ve kan kaybının bir kombinasyonuydu." Kuru dudaklarımı ıslattım. "Sonra kulağında birinin beni ayağa kalkmaya çağırdığını, savaşmamı söylediğini duydum. Kıpırdamadan durdum, sesin sahibini bulmak için şaşkınlıkla etrafıma bakındım ama kimse yoktu."

Annem neredeyse koltuğunda zıplıyor ve babam bir hayalet kadar beyaz - kelime oyunu yapmak istemedim. Easton perçinlenmiş ve ilgisini çekmiş görünüyor.

"Sonra birinin beni dürttüğünü hissettim. Reeve'in görüntüsü aklıma geldi ve çıldırdım. İlk başta noktaları birleştirebildiğimden emin değilim ama vücudumu harekete geçirecek kadar korkmuştum. Ayağa kalkmayı başardım ve oradan olabildiğince hızlı bir şekilde topallayarak çıktım. Hatırladığım son şey, bayılmadan önce kaldırımda bir çiftin önünde yere yığıldığımdı."

"Aman Tanrım. Aman Tanrım." Annem boğazından bir kahkaha yükselmeden önce bunu defalarca tekrarlıyor. Eğilip beni öpüyor, sonra aynı şeyi Easton ve Dillon'a yapıyor. Sonra da kocaman bir gülümsemeyle bizi onurlandırıyor. "Reeve dinledi. Sana yardım etti." Nazik olmaya özen göstererek iki yanağımı da sıkıyor. "Baban seni kurtardı, Bodhi. Ona ihtiyacın olduğunda senin için geldi."

EPILOG

DILLON - 18 AY SONRA

"A ağlıyor musun?" Vivien yüzümü incelerken yanıma doğru eğilerek fısıldıyor.

"Evet," diye itiraf ediyorum, kolumu ince omuzlarının etrafında dolaştırarak. "Çocuklarımızla o kadar gurur duyuyorum ve erkekliğime o kadar güveniyorum ki herkesin içinde ağlayıp bunu itiraf edebiliyorum."

"Tanrım, seni çok seviyorum, Dillon Lancaster O'Donoghue." Uzanıyor ve dudaklarıma gürültülü bir öpücük konduruyor. Geri çekildiğinde sırıtıyordu. "Aşkımızda yeterince güvenliyim ve seni herkesin içinde öpecek ve kimin gördüğü ya da bu konuda ne düşündüğü umurumda olmayacak kocan ve baban olduğun için gurur duyuyorum."

"İşte benim kızım." Kızını tokatladım.

Etrafımızda onaylamayan, inanmayan gözler hissediyorum ve onlara ters ters bakasım geliyor ama bu çocukça olurdu. Sekiz ay sonra kırk yaşında olacağımı düşünürsek, yaşıma uygun davranmaya çalışmam gerektiğini fark ettim. Ayrıca, bu oğullarımızın lise mezuniyeti ve hiçbir şey onların şanını çalmamalı.

Uzun tören sona erdi, şükürler olsun ve çocuklarımız bize doğru geldiler.

"Sizinle gurur duyuyorum," diye haykırıyor Vivien, kollarını iki çocuğa da doluyor ve onları ölesiye kucaklıyor. "Sizi seviyorum, sizi seviyorum, sizi seviyorum." Yüzlerini öpücüklerle boğuyor ve her iki çocuk da benzer şekilde eğlenmiş hayranlık dolu sırıtışlar takınıyor. Annelerini seviyorlar ve bunu bilmek ve görmek beni mutlu ediyor.

"Kadınını kontrol et," diye takılıyor Easton, Viv durma belirtisi göstermeyince omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Kadınlar asla kontrol edilmemeli, evlat." Viv'i tekrar kollarıma aldım. "Sadece kanatlarını serbest bırakmayı ve onlara uçmaları için yer vermeyi istemelisin."

Bodhi bana sırtarak, "Gerçek bir şair gibi konuştun," diyor.

"Birini tanımak için biri gerekir." Göğsümde bir gurur dalgası daha kabarırken kaşlarımı oynatıyorum. "Evimizde yaşamak için aşk şarkıları yazan tek aptal ben olmayacağım. Pazartesi günü bu paye sana geçecek."

"Şimdi kendimi dışlanmış hissediyorum," diye surat asıyor Easton.

"Aptalca konuşma." Bodhi sırtarak kolunu East'in boynuna doluyor. "Bears için top oynayacaksın. Seninle gurur duyuyorum küçük kardeşim."

"Hey. Bu kombinasyondaki küçük olan ben değilim." East tutunduğu yerden kurtulur, doğrulur ve parmağını Bodhi'nin yüzüne doğru sallarken göğsünü şişirir. Bodhi'den birkaç santim daha uzun, çok daha geniş ve kaslı. Bulduğu her fırsatta kardeşini bu konuda kızdırmaya bayılıyor. "Ve artık ikimiz de on sekiz yaşındayız."

"Ben hâlâ senden altı ay büyüğüm. Son baktığımda bu beni en büyük, seni de küçük kardeş yapıyordu."

Viv, Nikon'unun ayarlarıyla oynarken, "Siz ikiniz hava için kavga edersiniz," diyor. Bugün büyük silahları çıkarmak için ısrar etti.

"Restorana gidecek miyiz?" Fleur sıkılmış görünerek soruyor. Son doğum gününde on yaşına girdi ve şimdiden ara evreye girdi. Tanrı hepimize yardım etsin.

"Çocukların arkadaşlarıyla birkaç fotoğrafını çekmek istiyorum ve sonra gideceğiz."

"Ash Teyze dışarıda," diyorum büyük kızımın saçını karıştırırken. Tahmin edilebileceği gibi, düzeltmek acele etmeden önce bana kaşlarını çatıyor. "Ona katılabilir ve bizi orada bekleyebilirsin," diye öneriyorum.

"Ben de geleceğim," diyor Melody ve hemen parmaklarını kız kardeşinin parmaklarına geçiriyor.

Lauren torunlarına gülümseyerek, "Biz onları geçiririz," diyor. "Kardeşlerinizi tebrik etmem için bana bir saniye verin." Easton ve Bodhi'ye sarılmak için yanlarına gidiyor.

Fleur homurdanıyor, Jonathon saçlarını tekrar sesi daha da derinleşiyor.

Bir kıkırdama ve bilmiş bir bakış paylaşıyoruz. Kayınpederim ve ben yıllar içinde çok yakınlaştık ve o çok takdir ettiğim bir adam.

çok fazla. Lauren ve Jon artık yılın yarısını İtalya'da, Reeve'in vasiyetinde onlara miras bıraktığı evde geçiriyorlar. Geçen yaz birkaç aylığına onlara katıldık ve bu Bodhi'nin ruh hali için harikalar yarattı.

Oğlumuz son on sekiz aydır geçmişinin hayaletleriyle başa çıkmak için çok uğraştı. Her şey yolunda gitmedi. Son sınıfın başında tekrar nüksetti, ancak gelip bize söyledi ve ona ihtiyacı olan desteği sağlamamıza izin verdi. Rehabilitasyona gitmesini tartıştık, ancak Bodhi son sınıfı ertelemek istemedi, bu yüzden okul çevresinde birkaç ay boyunca ayakta tedavi programına katıldı ve bunu atlatmayı ve kardeşiyle birlikte zamanında mezun olmayı başardı. Bu onun için çok önemliydi.

Bodhi okulu geride bırakıp benimle birlikte plak şirketinde çalışmak için can atıyor. Sahnenin önünde ve merkezinde olmak gibi bir arzusu yok, ancak sektörü temelden öğrenmek istiyor ve bir şarkı yazarı ve yapımcı olmak istiyor. Kesinlikle yeteneği var ve önümüzdeki hafta CD şirketine katılacağı için daha fazla heyecanlanamazdım.

Lauren ve Jonathon kızlarımızla birlikte ayrılırken Viv erkeklerle poz verdiriyor.

"Ash neden dışarıda, yoksa ben mi bilmek istiyorum?" soruyor birkaç fotoğraf çekerken.

"Gerçekten de kız kardeşimin restoranda sabırla bizim gelmemizi beklemesini mi bekliyordun? Bu adamlara bayıldığını biliyorsun. Nedenini bir ben bilirim," diye şaka yaparak onlara sırtıyıyorum. Bilerek konuyu saptırıyorum. Tüm O'Donoghue klanı dışarıda, bizimle kutlama yapmak için İrlanda'dan uçakla gelmişler. Herkese sürpriz yapmak istedim, bu yüzden kız kardeşim ve Jamie'nin bunu bir sır olarak saklamasını sağladım.

"Komik, baba. Değil." East beni kaburgalarımın dürtüklüyor, ben de şakacı bir şekilde ona vuruyorum.

Viv bir sürü fotoğraf daha çekiyor, çocukların bazı arkadaşlarını da dahil ediyor. Lewis'in annesi dördümüzün birkaç fotoğrafını çekiyor ve sonunda Vivien'in gitmesini sağlamayı başarıyorum. Ash son on beş dakikadır telefonumu patlatıyor. Kız kardeşim sabrıyla tanınmaz.

Benim elim Vivien'inkine sarılmış, iki birer oğulla birlikte azalan salondan çıkıyoruz. Koridora ulaştığımızda, dışarıda tam bir kargaşa yaşanmadan önce onları durduruyorum. İrlandalı ailem kurnaz ya da sessiz olmalarıyla bilinmez ama başka türlü de istemezdim.

Ailenin değerini anlamam uzun zamanımı aldı ve şimdi ailemin pek çok farklı çeşidine ve sevdiğim pek çok insana sahibim. Bunu asla hafife almıyorum.

"Bir saniye dur," diyorum, bizi kenara çekerek. "Dışarı çıkmadan önce bir şey söylemek istiyorum."

"Oh lanet olsun. Babam birazdan duygusallaşacak. Kendini hazırla," diyor East, kolunu kardeşinin omzuna dolayarak.

O korkunç şeyleri arkalarında bırakabildikleri ve ilişkilerini onarabildikleri için mutluyum. Hatta bence şimdi daha da yakınlar.

Önümüzdeki birkaç yıl, her biri dünyada kendi yolunu çizirken aralarındaki bağın sınanacağı bir dönem olacak.

Easton, Viv'in yaptığı gibi kampüste yaşayacak, ancak çok uzakta değiliz, bu yüzden onu hala çok göreceğimizi umuyorum. Easton özünde bir ev kuşu ve ailesini bize zaman ayıramayacak kadar çok seviyor.

Bodhi şimdilik evde kalmayı tercih etti ve ikimiz de bunu duyduğumuza çok sevindik. Çok ilerleme kaydetmiş olsa da, hala tehlikeyi atlatmiş değil. Ona destek olmaya devam edebilmek için yakınında olmasını istiyoruz. Bu darbeyi yumuşatmaya da yardımcı oluyor. Oğullarımız büyüdü ve kanatlarını açıyor. Olmakta oldukları adamlardan ve hayatta çizdikleri yollardan duyduğumuz sevinçle ve devam edip evden ayrıldıkları ve onları özleyeceğimiz için duyduğumuz üzüntüyle dolu kafa karıştırıcı bir dönem.

Oğluma gözlerimi kısıarak, "Onu dövme için çok yaşlı değilsin," diye şaka yapıyorum. "Serseri," diye ekliyorum, böylece sadece dalga geçtiğimi anlıyor.

"Devam et baba. Akşam yemeğimiz ve gitmemiz gereken bir parti var," diye karşılık veriyor East.

"Anneniz ve benim ikinizle de çok gurur duyduğumuzu söylemek istiyorum. Ebeveynleriniz olmak bir onurdur. Büyümenizi izlemek bir ayrıcalık ve hayatımızın en ödüllendirici deneyimi oldu. İşlerin her zaman kolay olmadığını biliyorum ama siz zorluklarla yüzleştiniz ve biz ikinizi de çok seviyoruz." Önce Bodhi'nin sonra da East'in omzunu tutuyorum.

"Kaç yaşına gelersen gel, biz her zaman senin aileniz," diyor Viv, ses tonundan duygu akıyor. "İhtiyacın olan her şey için her zaman yanındayız."

"Prezervatifler gibi," diye yaparak ortamı yumuşatıyorum. "Dillon!" Viv koluna vuruyor.

"Ne?" Ellerimi kaldırıyorum ve yüzüme masum bir ifade yerleştiriyorum. "Dokunmadan önce paketlemeleri için onları teşvik etmeliyiz."

"Oh Tanrım." Viv yüzünü boynuma gömdü. "Bebeklerimin seks hayatlarını düşünmek istemiyorum."

"Anne. Bu kulağa çok yanlış geliyor," diyor East, Bodhi ve ben sırtırtırken.

Viv başını kaldırıp Easton'ın yanaklarını tutuyor ve onları birbirine yapıştırıyor. "Sen her zaman benim bebeğim olacaksın, Easton." Yüzünü bırakıp Bodhi'ninkini de aynı şekilde kavıyor. "Sen de, Bodhi." Onun yüzünü bırakarak ait olduğu yere, kollarıma geri kayıyor. "Elli yaşına geldiğinizde bile benim bebeklerim olacaksınız. Ve biz her zaman sizin için burada olacağız."

"Her zaman." Çocukları bir grup kucaklaşmasına çekiyorum, onları yakın tutuyorum. "Sonsuza dek aile."

"Sonsuza dek aile" diye hep bir ağızdan koro oluşturuyorlar.

Bu, ölene kadar tüm kalbim ve ruhumla takip edeceğim bir mantra.

Umarım geleceğe bu küçük bakışı beğenmişsinizdir! Bu dünyada daha fazla yazmayı düşünüyorum, ancak bu benim programıma, de- mand'a ve diğer seslerin önce kendi hikayelerini yazmam için bana ne kadar yüksek sesle bağıldıklarına bağlı olacak! *Say I'm the One* ve *Let Me Love You* kitapları boyunca geçecek, olayları onun bakış açısından aktaracak ve bize ana kitaplarda görmediğimiz sahneleri gösterecek bir Reeve yardımcı romanı düşünüyorum. Ayrıca biri Easton diğeri Bodhi için olmak üzere bağımsız kitaplar da düşünüyorum. Yine de bu bir garanti değil!

Tüm haberlerimden haberdar olmak için lütfen [buradan](https://smarturl.it/SiobhanDavisFacebook) haber mektubuma abone olun ve/veya Face- book'ta iseniz ana okuyucu grubuma katılın: <https://smarturl.it/SiobhanDavisFacebook>

geçirmek için başka bir duygusal, endişeli romantizm mi istiyorsunuz? *Inseparable*, *When Forever Changes*, *Still Falling for You* kitaplarına göz atın,

Always Meant to Be, Holding on to Forever ya da *Surviving Amber Springs*. Hepsi tek başına romanlar ve şu anda Kindle Unlimited'ta okumak ÜCRETSİZ.

#1 Numaralı Yeni Yetişkin ve Üniversite Romantizm Bestseller'ı

Gabby

Geriye dönüp baktığımda, işaretleri görmeliydim. Belki de görmüştüm ama bilinçli olarak onları görmezden gelmeyi seçtim.

Dylan'la ilk tanıştığım on yaşımdan beri onun sonsuza dek benim erkeğim olduğunu biliyordum. O zamanlar ne hissettiğimi kelimelere dökemiyordum ama yıllar ilerledikçe bunun ne olduğunu anlamaya başladım - ruhumun derinliklerindeki aşk. Çok az insanın tecrübe edebileceği türden bir aşk.

Dylan benim en iyi arkadaşımdan, çocukluk aşkımdan, sevgilimden çok daha fazlasıydı. O benim ruh eşimdi. Sonsuza dek birlikte olmak için aynı bütünden yontulmuştuk.

O değişene kadar.

Ve artık yeterince iyi olmadığımı inanıyordum.

Ta ki beni tamamen paramparça edene kadar, sanki varlığım sona ermiş gibi hissettim.

Ve daha önce hiç böyle kalp kırıcı bir acı yaşamamıştım.

Ta ki bana ikinci kez seviye atlatana ve gerçekten ölmek isteyene kadar.

Ama güçlü kalmalıydım çünkü kaderin bu acımasız cilvesinde yalnız değildim.

Gökyüzüne bakıyorum, yıldızlara yalvarıyorum, birinin bana ne yapmam gerektiğini söylemesi için yalvarıyorum çünkü bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Sonsuzluğum değiştiğinde nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum ve işaretleri daha önce görseydim, onu zorlasaydım, bizi kurtarmak için yeterli olur muydu diye düşünmeden edemiyorum.

Yoksa kader bizi sonsuza dek değiştirmeye çoktan karar vermiş miydi?

Şimdi e-kitap, ciltsiz kitap ve sesli kitap formatında mevcuttur.

Yerel Amazon/Audible mağazanızı kontrol edin.

Bir örnek okumak için sayfayı çevirin.

Sonsuzluk Değiştiğinde - Birinci

Bölüm Örneği - Gabby

Bir grup daha sonra kardeşlik partisine gideceğiz. Gelmek ister misin?" Myndi binadan çıkarken sordu

Cuma günkü son dersimizden sonra.

"Davetiniz için teşekkürler ama benim zaten planlarım var."

Bana bilerek gülümsüyor, yeşil gözleri parlıyor. "Dur tahmin edeyim? Üzerinde yürüdüğün zemine tapan, seksi, zengin, teknoloji meraklısı bir inekle mi?"

Sırıtıyorum. "Evet. Bu bizim dördüncü yıl dönümümüz, Dylan da bunu kutlamak için beni yemeğe çıkarıyor."

"Çok romantik biri. Kendine kesinlikle iyi bir tane bulmuşsun Gabby."

"Biliyorum. Aradığım kişiyi bulduğum için çok şanslıyım. Hayatımı onsuz hayal bile edemiyorum."

Parmaklarını ağzına sokarak öğürür gibi bir ses çıkarıyor. Öğleden sonra güneşi saçlarındaki kıvılcıkları parlatarak doğal güzelliğini ortaya çıkarıyor. Myndi'nin samimi kişiliği ve rahat tavırları mükemmel paketi tamamlıyor. Travis onu aldattığı için tam bir aptaldı. Ama bu kesinlikle onun kaybı.

Ve en iyi arkadaşım birkaç hafta önce yaz tatilinden kampüse döndüğümüzden beri hiç teklif almadı.

"Çok mu sevimsiz?" Bunu söylerken hâlâ sırtıtıyorum. Bugünkü iyi ruh halimi hiçbir şey bozamaz. Prof Brown'ın bize verdiği devasa ödev bile.

"Kesinlikle, ama bunu sahiplen kızım ve gurur duy! Dylan yüzyılın avı ve eğer sen benim en iyi arkadaşım olmasaydın, kıskanabilirdim."

Kampüste yürürken kolumu onunkine doluyorum. Muhteşem güneş ışığı üzerimize vuruyor ve hayatta olmak güzel bir his. "Senin beyaz atlı prensin de dışarıda, sahiplenilmeyi bekliyor." Travis'in aradığım kişi olabileceğini düşünmüştüm ama yaptığı pisliklerden sonra yanıldığım çok açık. "Travis'in seni o aldattığına hâlâ inanamıyorum. Geçen yıl çok sadıktı."

En iyi arkadaşım omuz silkiyor ama gözlerinde parlayan incinmişlik ışıltısını gizleyemiyor. "Ben de öyle, ama sanırım onu gerçekten hiç tanımadım. Bana söylediği her şey apaçık bir yalandı."

"Gelecek hafta için bir kızlar gecesi planlayalım," diye önerdim. "Sadece sen ve ben. Akşam yemeği yer, sinemaya gideriz ya da benim evimde takılırız. Dylan'ı o gece için dışarı atarım."

Myndi ve ben birinci sınıfın ilk haftasında tanıştık ve o zamandan beri birbirimize çok bağlıyız. İkimiz de hemşirelik okuyoruz, bu yüzden her günü birlikte geçiriyoruz ve geçen yıl Travis'le çıkmaya başladığında, çifte randevular düzenli bir olay haline geldi.

Travis ve Dylan yakındılar, ta ki Travis yaz boyunca akla hayale gelmeyecek bir şey yapıp Myndi onu kapı dışarı edene kadar. Şimdi, Dylan Travis'in aramalarına geri dönüyor ve arkadaşıma olan sadakatine hayranım - sanki uzun süreli erkek arkadaşına ve çocukluk aşkıma tapmak için başka nedenlere ihtiyacım varmış gibi.

"Bu harika olur ama Dylan'ı kendi dairesinden atmak istemiyorum. Onu yatak odasına kapatırız ve oturma odasına el koyarız."

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

Tiz bir ısıklık kulak zarımı deliyor ve ismim söylendiğinde başımı kaldırıyorum. Kardeşim Ryan sokağın karşısından el sallıyor. Koşu kıyafetlerini giymiş ve alnına yapışmış saçlarına bakılırsa, günlük koşusunun dönüş rotasında olduğunu tahmin ediyorum. Yüzünde belli bir ifadeyle koşarak yolun karşısına geçiyor. Sayamayacağım kadar çok gördüğüm bir bakış.

"İyi akşamlar hanımlar," diyor, arkadaşına baştan çıkarıcı bir şekilde sırtırken beni görmezden geliyor. Çok yavaşça, dudaklarını yalayarak ve kaslı kollarını gövdesinin üzerinde kavuşturarak vücudunun uzunluğunu inceliyor. Myndi'nin göğsü gözle görülür bir şekilde kabarıyor ve bu tren enkazının gerçekleşmesini durdurma zamanının geldiğini biliyorum.

Ryan'ın koluna yumruk attım. Sertçe.

"Ow!" Kolunu ovuşturarak bana kaşlarını çattı. "Bu ne içindi lan?"

"Şu adi 'gel beni becer' bakışlarını bırak. Myndi benim en iyi arkadaşım, bu da demek oluyor ki senin gibilere kapalı." Parmağımı onun sert göğsüne sokarak ne demek istediğimi anlatmaya çalışıyorum. Ve bu ilk kez yaptığım bir uyarı değil. Geçen yıldan beri onun peşinde. İlişkisi olan bir kıza asla hamle yapmamasına rağmen, şimdi

Myndi ve Travis'in artık olmadığına göre, Myndi'yi altına almak gibi bir hata yapmış gibi görünüyor.

Kardeşimi ne kadar sevsem ve ona gerçekten *hayran olsam* da, o tam bir erkek düşkünü ve kampüsün her yerinde kırık kalpler bırakıyor. Eğer niyetinin ciddi olduğunu düşünseydim ve Myndi'nin de bu işin içinde olduğunu bilseydim, yollarına çıkmazdım ama onun incindiğini görmek istemiyorum. İşlerin garipleşmesini de istemiyorum. Ryan, Slater ve ekibi son sınıfta olsalar da onlarla hâlâ çok takılıyoruz ve Ryan Myndi'ye "kızlarından" biriymiş gibi davranırsa işler kesinlikle karışır.

"En sevdiğim kız kardeşim olduğun için şanslısın," diye homurdanıyor ve parmağını itiyor.

Dudaklarımı büzüyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Ben senin *tek* kız kardeşimim." "Kesinlikle." Sırıttıyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Myndi kötü bir ayrılık yaşadı ve ihtiyacı olan son şey Bay Tek Gecelik İlişki'nin ona asılması."

Elini göğsüne vurarak üzölmüş gibi yapıyor. "Beni öldürüyorsun, küçük kardeşim. Ne acımasız sözler."

"İnkâr etmeye bile . Kızlar tuvaletinin duvarında senin suçlarının bir listesi var." Ağzıma ekşi bir tat doluyor. "Ve bu asla görmek zorunda olduğum bir şey *değil*." Kampüsteki en seksi erkeklerin listesinin olduğunu ve her kızın yeteneklerini birden ona kadar derecelendirdiğini doğrulamıyorum. Ya da o ve Slater'ın listenin tepesinde yer almaktan çok daha fazlasını yaptıklarını. Ugh. Bir kız kardeşin bunları bilmesine gerek yok.

Göğsünü şişiriyor ve dudaklarının kenarları kıvrılıyor. "Bayanlar sunduğum şeyi seviyorsa yapacak bir şey yok." Bize kendini beğenmiş bir sırıtış fırlatıyor. "Her şey James'in genlerinde var. Daha çocuk bezindeyken kendini Woods'a kaptırmamış olsaydın bunu bilirdin."

Bu sefer göğsüne vuruyorum. "Dylan'la ilk çıkmaya başladığımızda on beş yaşındaydım. Göt herif."

"Woods senin savunmasız adamları dövmekten zevk aldığını biliyor mu?" Çenesini baş ve işaret parmakları arasında tutuyor. "Yoksa alıştığı standart bu mu?"

Ellerimi yumruk yapıp düğömlüyorum, ona tekrar vurma isteğimi bastırmak için çok çalışıyorum. "Çok sinir bozucusun. Tanrıya şükür, bu senin buradaki son yılın."

Ani bir hareketle beni kafamdan yakaladı ve saçlarımı karıştırdı. "Kaba olma, Tornado. En sevdiğini özleyeceğini biliyorsun.

kardeşim."

Ryan bana Tornado demeye beş yaşımıdayken, etrafta koşturma, odalara bir kasırğa gibi girip çıkma eğilimimden sonra başladı. Her zaman bol miktarda huzursuz enerjiye sahip oldum ve bu yüzden beni nadiren hiçbir şey yapmadan uzanırken bulabilirsiniz. Aktif olmayı severim. Bunun tek istisnası uykudur. Yatağımı severim ve geç saatlere kadar uyumaktan keyif alırım, ancak bir kez kalkıp dışarı çıktığımda, her zaman halindeyimdir.

Karnına doğru bir yumruk atıyorum ama bileğimi yakalıyor ve beni hiç acımadan kaldırıp omzuna atıyor. Ailemdeki en küçük kişi olmaktan ve üç erkek kardeşimin de işlerine geldiğinde bunu kendi çıkarları için kullanmasından nefret ediyorum.

"İndir beni Randy Ryan," diye bağıryorum, ellerimi yumruk yapıp sırtını yumrukluyorum. Ryan bu isimden nefret eder ve ben de onu için bu ismi kullanmayı severim. Lisedeki kızlar ona bu etiketi takmışlardı ve bu etiket yapışıp kalmıştı. Özellikle de Seksi Slater çok daha havalı olan lakabını yüzüne vurduğunda. Kardeşimin en iyi arkadaşı çocukken evimizin demirbaşlarından biriydi, bu yüzden yıllarca onların birbirlerini gaza getirmelerini dinledim. Slater neredeyse bir surat James.

Özellikle de geçen yıl.

İçimi bir keder kaplıyor, ama Ryan popoma vurarak duygularımı raydan çıkarıyor ve beni tekrar o ana sürüklüyor. "Vurmak hiç hoş değil, Gabby. Annem ve babam küçük kızlarının Katie Taylor özentisi olduğunu fark etseler çok üzülürlerdi."

"Kızları becermek, onları kendine aşık etmek ve sonra onları görmezden gelmek de öyle, ama beni boşboğaz biri gibi millete koşarken görmüyorsun." Tuttuğu yerde agresif bir şekilde kıpırdanıyorum ve o da sonunda beni bırakarak yeniden yatışıyor. Karnına tekrar yumruk atmak için hamle yapıyorum ama sadece dalga geçiyorum. Ellerini saldırgan bir tavırla havaya kaldırdığında, yüzünü tutup yanağına gürültülü bir öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum, küçük ağabey."

Ben ailemizin en küçüğüyüm, Ryan da ağabeylerimin en küçüğü ve yaşça en yakın olan biziz, dolayısıyla doğal olarak en yakın bağı biz kurduk. Ben çocukken ona küçük ağabey derdim ve bu yıllar boyunca böyle kaldı.

Kolunu omzuma doluyor ve şakağımı öpüyor. "Ben de seni seviyorum, küçük kardeşim. Her zaman."

Myndi, "Siz ikiniz gerçekten delisiniz," diyor ve ses tonundaki eğlenceyi duyuyorum. "Siz ikinizle evde yaşarken kim hayatta kalabilir ki?"

"Çoğunlukla onları görmezden geldik," diyor arkamdan tanıdık, derin ve erkeksi bir ses. Sarı saçlarımın düğümlü tellerini yüzümden geriye doğru tarıyorum ve sözde kardeşime sırtıtıyorum.

"N'aber birader?" Ryan, Slater'ı omzuna attığı yüksek sesli bir tokatla selamlıyor. "Bu geceki partiden önce antrenman yapmak için Lil Bob'a gidiyorum."

Gözlerim Slater'ın üzerinde geziniyor, sol kolundaki yeni dövme ve formda gömleğinin altında gergin duran dalgalı pazularını fark ediyorum. Slater spor yapmayı her zaman sevmiştir ama altı ay önce annesi vefat ettiğinden beri biraz takıntı haline getirmiş. Öğrencilerin "Lil Bob" adını verdikleri spor tesisinin demirbaşlarından biri. Sanırım bu onun başa çıkma mekanizmasının bir parçası ve için onu asla eleştirmeyeceğim. Annesini düşünmek bile gözlerimi yaşartıyor, o yüzden nasıl hissettiğini ancak tahmin edebilirim.

Bakışlarımı fark edince kaşlarını kaldırıyor ve ben de beynime düşen ilk kelimeleri ağzımdan geçiriyorum. "Güzel saçlarını kesmişsin."

Dudaklarının bir köşesi kıvrılıyor. "Son görüşmemizden beri değil. Gözlem yeteneğin berbat, Belle."

Bana böyle seslenen tek kişi Slater. Küçükken *Güzel ve Çirkin*'e takıntılıydım ve Slater kütüphaneye girebilmek için Belle olmak istediğimi söyleyerek benimle dalga geçerdi. Ama sadece kısmen haklıydı. Belle olmayı hayal ediyordum, ama benim yaşımdaki herhangi bir genç kızdan farklı değildim ve *prens* için Belle olmak istiyordum. Kitaplar için değil! Her neyse, isim aklımda kaldı ve Slater o zamandan beri bana Belle diyor. Ryan Tornado'yu tercih ediyor, annem tam adımı kullanmakta ısrar ediyor ve babam bana her zaman Buttercup diyor. Diğer herkes bana Gabby der. Dylan ve benim birbirimize taktığımız evcil hayvan isimleri var, ikimiz de ne olacağımızı tam olarak fark etmeden önce çocukken seçtiğimiz isimler.

Bazı kızlar bu kadar çok isimle anılmaktan nefret edebilir ama bu bana kendimi hep özel hissettirmiştir.

Dilimi çıkarıyorum ve Slater gülüyor.

Ryan kaşlarını çatarak, "Yemin ederim saç kesiminin artık kendine ait bir Twitter profili olmalı," diyor. "Slater Evans'ın küt kesimiyle ne kadar seksi olduğuna dair bir tweet daha görürsem kusacağım." Slater'in omzuna yumruk atıyor. "En azından bir kızın senin cazibene karşı bağışıklığı olduğunu bilmek güzel."

Myndi tüm bu ileri geri konuşmaları eğlenerek izliyor ve ben onun bir kova patlamış mısır çıkarıp şovu izoturmasını bekliyorum.

Parmak uçlarımda uzanarak elimi Slater'ın tıraşlı kafasında gezdiriyorum. "Vay canına, çok yumuşak." Bembeyaz ve dümdüz dişlerini sergileyerek bana göz kamaştırıcı bir sırıtış fırlatıyor. "Belki Dylan'ı senin izinden gitmeye ikna edebilirim." Slater'ın gülümsemesi kayboluyor ve adem elması boğazında düğümleniyor.

"Dylan bu saç kesimiyle çok seksi görünürdü," diye katılıyor Myndi.

"Ben gidiyorum," diyor Slater, gözlerini Ryan'a dikerek. "Evde görüşürüz." Bana ve Myndi'ye hızlıca el sallıyor. "Sonra görüşürüz."

"Partiye geliyor musun?" Ryan soruyor, bakışları zı-Myndi ve benim aramda.

"Orada olacağım," diye gülümseyerek onaylıyor ve bakışıyorlar. İçimden bir ses, ben müdahale etsem de etmesem de o tren enkazının gerçekleşeceğini söylüyor.

"Emin değilim. Dylan'ın akşam yemeğinden sonrası için bir planı var mı bilmiyorum."

Myndi sırıtıyor, belli ki aklı bağından gitmiş, Ryan da biraz kağlarını çatıyor. Sanırım kız kardeşinin seks yapması fikri benim onu ve kadın hayranlarını düğünmekten hoşlandığım kadar onun da hoşuna gitmiyor.

Kolumu tekrar Myndi'ninkine dolamadan önce Ryan'ı yanağından öpüyorum. "Sana sonra mesaj atarım," diyorum ve uzaklaşmaya başlıyorum. "İyi eğlenceler ve güvende kalın!" Myndi'yi neredeyse sürükleyerek götürmek zorunda kalıyorum, omzunun üzerinden Ryan'a son bir kez uzun uzun bakmasını yılgınlıkla izliyorum. "Ondan hoşlanıyorsun."

Gülümsemesi kayboluyor ve bariz bir şekilde dudağının kenarını çiğniyor.

"Yaparsan sorun olmaz," diye onu rahatlatmak için acele ettim. Arkadaşının erkek kardeşiyle birlikte olmanın ya da tam tersinin tabu olduğunu hiç anlamamıştım. Ortak bir DNA ya da kan bağı yok ki, kimin umurunda?

Sevdiğiniz kişiyi engeller olmadan sevmekte özgür olmalısınız.

"İkiniz de yetişkinsiniz ve istediğinizi yapabilirsiniz. Sadece incinmeni istemiyorum ve Ryan'ın erkek arkadaşına uygun olduğu söylenemez."

"Bunu biliyorum ve yeni bir erkek arkadaş aramıyorum. Bu yıl derslerime odaklanmak istiyorum ve erkekler sadece

ama bu eğlenemeyeceğim anlamına gelmiyor. Vajay- jay'imin kullanılmadığı için buruşup ölmesini istemiyorum."

Sırıtiyorum. "Burada böyle bir şey asla olmaz ve sen de kendini doğru hissettiğin şeyi yapmalısın. Ben yargılamadan uzak bir bölgeyim ama bunun aramıza girmeyeceğine söz vermelisin. Ryan işleri berbat ederse, bunun arkadaşlığımızı etkilemesini istemiyorum çünkü sen benim için çok değerlisin."

Kolumu sıktı. "Aramıza hiçbir şeyin girmesine asla izin vermem. Özellikle de zayıf cinsiyetin."

İkimiz de kendi özel şakamıza kahkahalarla gülüyoruz ve kampüste yolumuza devam ederken umarım o haklıdır.

Örnek sonu. Kindle Unlimited'ta okumak için şimdi ÜCRETSİZ.
Ciltsiz ve sesli olarak da mevcuttur.

İRLANDACA TERİMLER/SÖZLER SÖZLÜĞÜ

Verilen açıklamalar bu kitap bağlamındadır. Ayrıca telaffuzları da içerir.

Aisling - İrlandalı kadın ismi. Ash-ling diye telaffuz edilir. Arse - eşek

Oisin - İrlandalı erkek ismi. Ush-een diye telaffuz edilir. Plain sailing - pürüzsüz yelken

Tops up (şarap kadehinde olduğu gibi) - üstleri kapalı eşdeğeri. Zip - fermuar

YAZAR HAKKINDA

Siobhan Davis *USA Today*, *Wall Street Journal* ve Amazon'un en çok satan 10 aşk romanı yazarından *biridir*. **Siobhan**, bayıltıcı romantizmi, karmaşık karakterleri ve beklenmedik olay örgüleriyle sayfaları yatmadan önce çevirmenizi sağlayacak duygusal olarak yoğun hikayeler yazıyor! Siobhan'ın 1,5 milyondan fazla kitabı satılmıştır ve kitapları birçok dile çevrilmiştir.

Siobhan, tam zamanlı yazar olmadan önce insan kaynakları yönetimi alanında başarılı bir kurumsal kariyer yapmıştır.

Kocası ve iki oğluyla birlikte İrlanda'nın Garden County bölgesinde yaşamaktadır.

Siobhan ile aşağıdaki yollarla bağlantı kurabilirsiniz:

Web sitesi: www.siobhandavis.com
Tiktok: [@siobhandavisauthor](https://www.tiktok.com/@siobhandavisauthor) E-
posta: siobhan@siobhandavis.com

YENİ BİR SÜRÜMÜ ASLA KAÇIRMAYIN:

[Siobhan'ı Amazon'da Takip Edin](#)
[Siobhan'ı BookBub'da Takip Edin](#)

SIOBHAN DAVIS'IN KİTAPLARI

KENNEDY BOYS SERİSİ

Üst Genç Yetişkin/Yeni Yetişkin Çağdaş Romantik

Kyler'Bulmak

ı ı Kaybetmek

Kyler'Kyler'ı

Tutmak

İrlanda Kaçamağı ı

Kalvin'i Sevmek

Brad'i Kurtarmak

Kaden'i Baştan

Çıkarmak

Keven'Affetmek

Nantucket'ta Yaz Serbest

Bırakılıyor Keanu

Keatona Tapıyor 'Reform

Kent

Massachusetts'te Ay Işığı

STAND-ALONLAR

Yeni Yetişkin Çağdaş Romantik

Ayrılmaz Incognito

Sonsuza Sonsuza Kadar

Tutunmak GerekenKadar

Değiştiğinde Hiçbir

Duygu Karışmaz Hala

Sana Aşığım İkinci

Şanslar Kutu Seti Her

Zaman Olması

Bir Mafya Kraliçesinin İntikamı

Ters Harem Çağdaş Romantik

Amber Springs'Hayatta te
*Kalmak Kirli Çılgın Kötü**

MAZZONE MAFYA SERİSİ

Karanlık Aşk Mafyası

Aşka Mahkum
Aşktan Yasak Aşktan
Korkan

ACCARDI İKİZLERİ DÜETİ

Karanlık Mafya Romantizmi

CKONY (Accardi İkizleri #1) _
CKONY (Accardi İkizleri #2) _

RYDEVILLE ELITE SERİSİ

Karanlık Lise Romantizmi

Zalim Niyetler
Çarpık İhanet
Tatlı İntikam
Charlie
Jackson
Sawyer
*Hissettiğim Nefret**
*Drew**

AZİZLİK (LOWELL LİSESİ ÇOCUKLARI)

Karanlık HS Ters Harem Romantizm

Diriliş İsyan
Hükümdarlık
Revere
The Sainthood: Serinin Tamamı

HEPSİ BENİM DUET
Angsty Yeni Yetişkin Romantizm

Ben O'De yum
Seni Seveyim
Sarıl Bana*

ALINTHIA SERİSİ
Üst YA/NA Paranormal Romantik/Ters Harem

Kayıp Kurtarıcı
Gizli Varis Savaşçı
Prences
Seçilmiş Kişi
Haklı Kraliçe^

TRUE CALLING SERİSİ
Genç Yetişkin Bilim Kurgu/Distopik Romantizm

Gerçek Çağrı
Ulaşılamayan
Aşk
Bin Yıldızın Işığı Kader
Yükseliyor
Kısa Öykü Koleksiyonu
Gerçek Çağrı Serisi
Koleksiyonu

SAVEN SERİSİ

Genç Yetişkin Bilim Kurgu/Paranormal Romantik

Saven Aldatma

Logan

Saven İfşa Saven

Saven Meydan

Okuma İnkâr Axton

SavenSaven: Tüm Seri

Kurtuluş

*2022'de geliyor

^Yayınlanma tarihi onaylanacak

Telif Hakkı© Siobhan Davis 2022. Siobhan Davis, bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanmanın manevi hakkını ileri sürmektedir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakları Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Satış Koşulları

Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitap metnine erişmek ve ekranda okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü yazarın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, paylaşamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlemesi çözülemez, yeniden mühendisliği yapılamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve yeniden işleme sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

E-kitap baskısı© Haziran 2022

Editör: Kelly Hartigan (XterraWeb) Courtney

DeLollis tarafından düzeltildi.

Kapak tasarımı Shanoff Designs'dan Shannon Passmore

tarafından yapılmıştır Kapak tasarımı görselleri ©

depositphotos.com

Ciara Turley tarafından Vellum kullanılarak biçimlendirildi

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

